

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Καθόντουσαν σ' ένα γραπτάκι του μεγάλου κοσμικού κέντρου. Ήταν βράδυ, μεσάνυχτα σχεδόν και γύριζαν από το θέατρο.

Η νέα γυναίκα φαινόταν παραγμένη. Ο άντρας την κυτούσε παρξενεμένος για την ασυνήθιστη έκφρασή της.

—Σου συμβαίνει τίποτε, Λίζα; της είπε. Μη πως έχεις πονοκέφαλο, καλή μου;

—Ω, όχι, όχι! αποκοιμήθηκε εκείνη βιαστικά. Είμαι... είμαι μόνο λίγο νευρική σήμερα. Δεν είναι τίποτα, απολύτως τίποτα... Μην ανησυχείς, θα περάσει!

Σε λίγα λεπτά, σηκώθηκε απάνω απότομα και ανοίγοντας την τσάντα της, άρρισε να την άνασκαλεύει. «Εβγαλε από μέσα την πουδριέρα της, κυττάχτηκε λίγο στο καθρεφτάκι της κι ενώ την ξανάβαζε στη θέση της είπε βιαστικά στον άντρα της:

—Θα πεταχτώ στην τουαλέτα για να φτιάξω λιγάκι τα μαλλιά μου, Δέ, θ' άργήσω.

Τη στιγμή που έκανε το πρώτο βήμα της φάνηκε σαν κάτι άπιο να

έπεσε από την τσάντα της στο πάτωμα.

Μέσα στη βιάσι της δεν είχε προλάβει να βεβαιωθεί τί ακριβώς ήταν κι' ούτε ήταν καιρός πια να γυρίσει να κυττάξει. Έμεινε μόνο με τη φευγάλα εντύπωση πως το είχε δει.

Όταν έφτασε στην τουαλέτα και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη, τότε μόνο σκέφθηκε, περίτρομη:

«Τό γράμμα!»
Ήταν το κρυφό γράμμα του Πώλ!

Ανασκάλεψε ξανά με νευρικές κινήσεις την τσάντα της. Αυτό ήταν. Το γράμμα έλειπε. Είχε χαθεί!...

Ήταν κατάχλωμη, όταν γύρισε στο τραπέζι τους. Με ανήσυχα βλέμματα έψαξε ολόγυρα κάτω στο πάτωμα. «Έρριξε και μια γρήγορη ματιά κάτω από το τραπέζι. Δεν υπήρχε τίποτε, πουθενά.

—Αρα, τότε σηκώσε ο Κάρλ. Και θα τότε διαβάσει. Γιατί όχι; Ήταν άλλωστε ένα τόσο σύντομο γραμματάκι...

Ο Κάρλ την κυττάζε πάντα ήρεμος.

—Τι έχεις; τη ρώτη-

σε σε μια στιγμή, δίχως ν' αλλάξει ύφος.

Τότε η νευρική της έφτασε στο κατακόρυφο. Και έσπασε αμέσως:

—Καλέ μου Κάρλ.

Δεν θα σου το κρατούσα ως το τέλος κρυφό, όχι! Θα σου τώλεγα... Είνε από τον Πώλ... Ξέρεις, αυτόν για τον οποίο σου είχα μιλήσει κάποτε... Βρίσκεται τώρα πάλι εδώ και με πιέζει να δειχτώ μια συνάντησή μαζί του... Μια παλιά φίλη, όπως ξέρεις, τίποτα παρπατώνω... Δεν ξέρω τι μ' έπιασε και σου τόκρουσα... και δεν σου μίλησα για όλα αυτά. Καμιά φορά έπιθυμεί κανείς να μην κάποιον μυστικό στη ζωή του...

Σώπασε. Ο Κάρλ την κυττάζε παρξενεμένος με τα λόγια της.

—Μα γιατί μου τα λές όλα αυτά, Λίζα;

—Μα... γιατί θα έχω διαβάσει το γράμμα... Προτίητερα, καθώς σηκώθηκε, μούπσε το γράμμα του Πώλ... και τώρα βλέπω πως δεν είναι πια χάρμη...

Ο Κάρλ έχωσε το χέρι του στην τσέπη κι' έβγαλε ένα φακέλλο.

—Ορίστε, της είπε.

Έκλειψε τον πήρε βιαστικά και τον κυττάζε. Μα τι ήταν αυτό; Ένας άχρηστοποίητος φακέλλος. Και μια άγραφη κόλλα επίστολής μέσα. Μα βέβαια, ήταν το χαρτοφακέλλο που είχε από χωρίς αγοράσει στο δρόμο, για να απαντήσει στον Πώλ.

Θέω μου, τί παρεξήγησι! Ξανάνοιξε την τσάντα της και την ξανάψαξε με πολλή προσοχή αυτή τη φορά. Και νά! Το γράμμα του Πώλ ήταν εκεί... Προτίητερα, μέσα στην άγνοια και τη νευρική της, δεν το είχε προσέξει, δεν το είχε δει!

Διστακτικά, πήρε το γράμμα και τώριξε πάνω στο τραπέζι, μπροστά στον Κάρλ.

Ο Κάρλ το πήρε με τα δύο του δάχτυλα, το στοιφογύρισε μιά-δυό φορές και ύστερα τώσκισε με άργες κινήσεις. Γύρισε έπειτα και σε πολύ φιλικό ύφος της είπε:

—Ηθελα μόνο να σου πω, ότι το γράμμα αυτό δεν θα το διάβαζα κι' αν ακόμα το είχα βρει. Θα περίμενα όπως σήπασε ως όριον μου το έλεγες έσύ μόνη σου...

Της χαμογέλασε. Κι' αυτό ήταν σαν να της έδινε κι' εκείνης το δικαίωμα να του χαμογελάσει.

ΚΑΡΛ ΚΛΕΜΕΝΤ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Το έργο του Κοκτώ έγινε άφορη νά γνωρίσει το θέατρο «Κυβέλης», την περασμένη εβδομάδα, μια από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του. Ίδιαίτερα η παρουσία των Βασιλέων που για πρώτη φορά έπλησαν στο ανώτερο θέατρο — κατασκευάστηκε γι' αυτούς ειδικό θεωρείο, που είχε διακοσμηθεί με ελληνικές σημαίες — έδωσε ξεχωριστή μεγαλοπρέπεια στην παράσταση.

Στο τέλος της παραστάσεως οι Βασιλείς χειροκρότησαν θερμά τους πρωταγωνιστές και ιδιαίτερα την κ. Κυβέλη, που ήταν πολύ συγκινημένη και δεν μπορούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά της. Σημειώτεον ότι το έργο του Κοκτώ «Τρομεροί γονείς» έχει παιχθεί με πολύ μεγάλη επιτυχία στο Παρίσι, με πρωταγωνιστές, δύο γνωστούς άστρους του κινηματογράφου, την Υβόν Ντυμπρέ και τον Ζαν Μαράι.

Η «Αθήνα» εκτός από το «Ακρόπολι» και το θέατρο της «Βέμπο» αποκτά έφετος και τρίτο μουσικό θέατρο. Το «Ριάλτο».

Η πρωταρχία οφείλεται στον δημοφιλή κωμικό Μίμη Κοκκίνη, που κατώρθωσε μάλιστα να εξασφαλίσει την συνεργασία της Ντιριντάουας, μαζί με άλλους γνωστούς ηθοποιούς του ελαφρού θεάτρου.

Το «Ριάλτο» που ανακαινίζεται στο μεταξί ριζικά θα εγκαινιάσει την καλοκαιρινή σεζόν με τη μουσική κωμωδία «Τεσσέρες καρδιές γυμνού», που είχε παιχθεί από τον ίδιο το θιασάκι περσί στη Θεσσαλονίκη, με μεγάλη επιτυχία.

—Ένα ακόμη, εξ' άλλου, κεντρικό θέατρο, το θερινό του Αργυροπούλου, στο Ζαπτείο, και δύο συνοικιακά, το «Βερντέν» και το «Ραντάρ», της λεωφόρου Αλεξάνδρας, θα λειτουργήσουν πιθανόν ως βαριέτα το καλοκαίρι.

Παράλληλα και η Θεσσαλονίκη θα έχει το καλοκαίρι δύο αξιόλογα μουσικά συγκροτήματα. Των αδελφών Καλουτά, που θα παίξουν στο παραθαλάσσιο θέατρο «Μετροπόλι» και των Μαυρέα—Βερόνη—Μαυροπούλου, που θα παίξουν στέν «Εσπερο».

—Στο θέατρο «Αλσος» Παγκρατίου ο θίασος πρόξας Λαμού θα έχει για πρωταγωνίστρια την Άννα Παίζη.

Η «Ηρώ Χαντά», που γύρισε ύστερα από δυό χρόνια στην Αθήνα, έπρεσκέφθη στο διάστημα αυτό 11 κράτη και 19 πόλεις της Αφρικής και έδωσε περισσότερες από 50 παραστάσεις για τις εκεί ελληνικές κοινότητες. Στις παραστάσεις αυτές η «Ηρώ Χαντά» παρουσίασε μόνη της με ένα μόνο πιανίστα, πρόγραμμα δύο ωρών, με νούμερα και τραγούδια.

Στο αποχαιρετιστήριο ρεσιτάλ της, που έδωσε στη Ναυρόμιτι ύστερα από την άρρωστίει της, προαγόρασε όλες τις θέσεις του θεάτρου, αντί χίλιων λιρών, ο εκεί βασιλίσκος ομογενής κ. Γαλιάνος, στην Ταγκανίκα δέ ο εκεί Έλληνας πρόξενος κ. Αρναούτογλου, κτηματίας, έπληρωσε δύο εισιτήρια μίας παραστάσεως της με 100 λίρες!

Η «Ηρώ Χαντά» είχε ακόμα στην Αφρική και μια τραγική περιπέτεια, που λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Κυνηγώντας μία μέρα μαζί με μια μεγάλη ομάδα από ιδαγενείς τοξότες, άγρια θηρία μέσα στη ζούγκλα, ολίγο έλειψε να καταβροχθισθεί από ένα τεράστιο κροκόδειλο που τον νόμιζε ψόφιο.

Σε όλο αυτό το διάστημα η «Ηρώ Χαντά» είχε για μόνη, όπως λέει, συντροφιά της, το «Θησαυρό», γιατί είναι η μόνη ελληνική έκδοσις που φτάνει έως τις μακρινές αυτές περιοχές.

—Το ελληνικό φιλμ που προερίθη για να προβληθεί έφετος στο κινηματογραφικό φεστιβάλ είναι η «Νεκρή Πολιτεία». Με την ευκαιρία αυτή θα πιά εκεί για να παρευρεθεί στην προβολή του και η πρωταγωνίστρια του έργου, Ειρήνη Πατά.

Ο εκλεκτός συνεργάτης κ. Χρ. Χαϊρόπουλος έγραψε επάνω σε στίχους του Μίμη Τραϊφόρου, τη μουσική ενός καινούργιου τραγουδιού, που είναι αφιερωμένο στην πιο όμορφη Έλληνίδα. Το τραγούδι αυτό τραγουδήθηκε για πρώτη φορά το βράδυ της έκλογής της «Σταρ Έλλάς» στην «Μεγάλη Βρετανία» από τη Σοφία Βέμπο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Οι γυναίκες διά μωρό...

Οι γυναίκες το πιστεύουν, μα κι' εγώ το επικροτώ: πώς στις πιο πολλές γυναίκες δεν άπσει το πιστό. Και οι λίγες που «το τσούζουν» καταβάλλουν την φροντίδα γι' αποφεύγουν τα ποτά, πρό παντός, τα δυνατό.

που ζημιιά μεγάλη κάνουν πάντα στην επιδερμίδα, δηλαδή την μαρμαρίζουν και σημάδια της αφήνουν και προσθέτουν έτσι χρόνια άρκετά σε όσες πίνουν, που το σκέπτονται και λένε: «Προκειμένου να γεράσω, το οινόπνευμα να λείπει. Δεν το θέλω... Να το βράσω!»

Κι' όμως κάθε μεσημέρι και ιδίως το βραδάκι σ' οποιοδήποτε μπαράκι της Αθήνας κι' αν καθήσης, όπου ποτέ σκοπό δεν έχουν βεβαίως να πιουν, μα «να δουν λιγάκι κόσμο» και κυρίως «να τις δουν». Να τις δουν και να θανατώσουν τις άδρες τους τις κινήσεις πώς κρατάνε το ποτήρι, πώς το φέρνουν ως τα χείλια και με πόσο σίκ και νάζι και με πόση χάρι επίσης το ποτήρι τους χαϊδεύουν κι' όλο λένε λόγια γλυκά, για τη μόδα, για ταινίες, για του τένις τους αγώνες—κι' όλο αγγίζουν τα ποτήρια απαλά, πολιτισμένα και με ντέρτι και μεράκι συλλογίζονται οι θαμώνες: «Τυχера λοιπόν είναι τα... ποτήρια τα σκαμμένα!»

Το διατροπία όμως έχουνε ακόμα κι' άλλη: δείχνουνε προς τα τραπέζια περιφρόνησι μεγάλη κι' όλες τους ανεκρίτως, προτιμούνε τα σκαμνάκια, όπου καθόνται άνετως, σαν... ορθόδοξοι υπεκρήδες με κατάρτιση και πείρα και τα «κοπανιστά αγρίως»: το πολύ-πολύ μια μπύρα ή κανένα λικεράκι, έστω και μάνα βερμούτ, επειδή στο πάρα πάνω δεν άντέχουν και... καπούν!

Ρουσικά, παρατηρούνται κι' εξαιρέσεις μερικές, δηλαδή κάτι «υπεκρήδες» βρετανικά, κανονικές, που μπορούν σε χίλιους άντρες να τους βάλουν τα γυαλιά κι' είναι ως... πενήντα δράμα κάθε μία τους γουλιιά. Έχουν πραγματοποιήσει επιτεύξεις ζηλευτές, κατεβάσουν τα ποτήρια, όσο κι' αν τις αποτρέπουν και στο τέλος πέφτουν κάτω, αλλά όχι—φεν!—αυτές, μα... εκείνη που τις βλέπουν!

Πλήν αυτών, όμως, υπάρχουν και οι «καμουφλέ υπεκρήδες», μ' άλλα λόγια αυτές που είναι απομνηστικώς λιχούδες κι' υποκρίνονται πως τάχα το ποτό τις ξετρελλάνει, ώστε σ' όποιο μπαρ κι' αν μπουν—τι πλεκτάνη θαμνα—να ναι φυσική για όλους και δικαιολογημένη η κομψή τους παρουσία.

Κι' έτσι, αν και προσποιούνται ότι πίνουν στα γεμάτα, δεν αδειάζουν τα ποτήρια, μα ερμημονώνε τα πιάτα! Κι' έχουνε για σύστημά τους οι «υπεκρήδες», οι γλυκείες μια γουλιιά κι' όχτω μπουνιές!

Πάντως, μπράβο στις γυναίκες που σε μπαρ συχνά (τηναιών), γιατί πάντα τα στολίζουν και πολύ τα όμορφαίνουν. Κι' είναι πράγματι σπουδαία, όπως λέει κάθε πότης, ή διπλή ζάλη που φέρνουν το ποτό κι' η ώραίότης!...

Είσορηάφους
Αν Γάβρια
Ο Συνεργάτης Γ.

Ρεζιλίκιον

Την παρελθούσαν Κυριακήν εκ θλίψεως στενάζων και δη προαισθανόμενος κί' έτερον νέον «μάζον», μνηστής εξεστράτευον προς άλλαν γουρίον εις τον πενκάνα τον γνωστόν κοινώς του Καβουρίου! Κι' ηπό των δένδρων την σκιάν εξαπλωθείς άνετως κι' έχων βαρείαν την ψυχήν—ω! Ζεύ!—επιπροσθε-

(ως) εις θλιβερώδεις λογισμούς αφέθην κατά πρώτον, εις μνημν της προαίμης μου κί' έτερον τεθνεώτων. Κι' αφού έστέναζον σφοδρώς δέκα όκτω φοράς είδον εξαίφνης—ω Θεοί!—δυάδα κορασίων και λημονήσας πάραντα θυμούς και συμφοράς ηγγέθην και περιχαρές προσέτρεζον πλησίον. Και πάραντα το σώμα μου άνδρσπρεπώς τανύσας και με γσητηλίκιον τας δίδας ευθανίσας—Ω κοράι! είπον, σάς καλώ εις άστειώδεις τζήρους εις εϋθυμίαν ταιγαροών και καγχασμούς άπειρους. Κι' ίνα εϋθής ατιούσφαιραν παιδρότη-

(ως ποιήσω) δεόντως επεχείρησον ίνα τας... γαρ- (γαλήσω!)

Πλήν αύται άνεφώνησον δεινώς έν (κατακλείδι) καθ' όσον με εξέλαβον ως τον... Κων- (σταντινίδη).

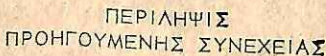
Κι' έν των κραυγών προσέτρεξαν ά- (νέρες άγνεύεις) οίτινες με ήδράξαντο έν τάχει κι' ά- (τηνείς)

κι' άντι παιδρότητας τρολλής—ω μέ- (γα ρεζιλίκιον!)—

εκάγχασεν, εις βάρος μου, τό...παρ- (δαλόν κατοίκιον).

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

17ον — Γιατί εἶνε ἀναστατωμένο τὸ
κρεβάτι σου; ὥρῃσθε ἡ 'Εἰσα.
— Σὰς εἶπα, κοιμήμονα.
Στὸν τοῖχο ἦταν ἓνα χτιστό
στούλασι. Ἐκκεῖνε ἦν μία κουρτίνα. Καθὼς
στεκόταν ἐκεῖ ὑπὸ τῆς 'Εἰσα, τῆς φάνη-
κε πῶς ἡ κουρτίνα κουνήθηκε. Ἐνῷ τὰ δυνά-
μει της γυμνοῦσαν ἀπὸ τὸ φόβο, τράβηξε
τὴν κουρτίνα.
— Ὅρθιος μέσα στὴ ντουλάπα, χωμένος στὰ
φορέματα τῆς Λιλῆς, στεκόταν ὁ Θέμης.
Κυττάζοντας δυὸ λεπτὰ μετὰ τῆς 'Εἰσα.
— Θέμη!... τραύειρε ἡ δούσχη γυναικίκα.
Βῆκε αὐτὸς ἀπὸ τὸ ντουλάπι.
— Τὶ καταλαβεῖς; τῆς εἶπε κουνικά. Τὸ εἶ-
δες ἐπὶ τέλους μετὰ τὰ μάτια σου καὶ ἡσύ-
χαες.

— Ἐλίζα! Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ καλὺ-
τερο ποῦγμε νὰ κάνουμε, εἶνε νὰ χωρῖσου-
με, τῆς εἶπε.

— Νόμισα πώς φτάνει να σ' αγαπῶ, τραύλισε. Θυσίασα τόσα για την αγάπη μας, πού φαντάστηκα πώς δεν ήταν δυνατόν να κυττάξεις ποτέ σου άλλη γυναίκα...

Μ' ένα ύφος τρομαγμένο παρουσιάστηκε
στο κατώφλι ή υπηρέτρια.

τόνο ὁ Θέμης.

Μία μέρα, χτύπησε τὸ κουδούνι.
Κι' ἡ ὑπηρέτρια, ποὺ ἦρθε, τῆς εἶπε:

ΕΛΙΣΑ κοιμόταν νοιώθοντας ένα βαρὺ σήκωτο στὸ στήθος τῆς.
Μιὰ μέρα, χτύπησε τὸ κουδούνι.
Κι ὁ ἱερεὺς τῆς ἐκκλησίας εἶπε:

Εἶπε γίνε, τῆς ἔλεγαν, ὁκτάγων. Δὲν τὴν
χωροῦσε ἡ πόρτα...

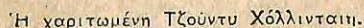
ανάλογα με το πρόσωπο που προ

ται να χρησιμοποιήση το ποδήλατο.

Ένας Γερμανός βιομήχανος προδίδετο έφτιαξε τὸ προδίδετο αὐτὸ ποὺ μὲ μὴ ἀπλή καὶ ἐνδελεχὴ μετὰτροπὴ, μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ γυναικεῖο! Ὁ αἰσθητικὸς σωληνας, ποὺ εἶναι κινητὸς, δίδεται εἴτε κοντὰ στὴ σέλλα, εἴτε κοντὰ στὰ πεντάλια, ἀνάλογα μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ προέκυψε νὰ γαστριμοιολογήσῃ τὸ προδίδετο.

“Ετσι ένας δεύτερος θοΐ-
αυβος ήρθε να προστεθῇ στὸ
ἐνεργητικὸ της. Παντοῦ όπου παίχθηκε τὸ
φίλμ εἶχε τὴς καλύτερες κριτικές καὶ ἔχανε τὸ
ὄνομα τῆς χαριτωμένης πρωταγωνίστριας του
γνωστὸ σ’ ὅλο τὸν κόσμo. Τὸ θαύμασιo τα-
λέντο της ἀναγνωρίσθηκε πέρασι στὴ Νέα
Υόρκη. Στὸ μέγαρο τῆς Ἀκαδημίας Κινημα-
τογραφικῶν Τεχνῶν καὶ Ἐπιστημῶν, ποὺ τῆς
ἀπένειμε τὸ γνωστὸ χρυσὸ ἀγαλματάκι. Ὁ-
σκαρ 1950 καὶ τῆς χάρισε τὸν τίτλο τῆς
καλύτερης ἡθοποιῆς τῆς Ἀμερικής. Γιὰ πρώτη
φορὰ μὴ καί-
νούργια στὰρ ἔπαιρνε τὸ βραβεῖο αὐτὸ ὡς ἀναγνωριστὴς
τῆς καλλιτεχνικῆς ἀξίας της. Φυσικά, ὕστερα ἀπ’
αὐτὴν τὴ τιμὴ
τὸ ἄστρο της Τζούντι ἀνέθηκε πρὸς πλεονάζοντα
Χόλλυγουντ. Μετὰ λοιπὸν ἀπὸ τὸ «Γεννημένη
στὴ φθορὰ μιᾶς και-
νουργίας» πρῶτα
στέρωματα τοῦ
χθές», πρῶτα

«Η Τζούντι Χόλλινταϊν—το πραγματικό της όνομα είναι Τζούντι Ταβίι— γεννήθηκε στη Ν. Υόρκη στις 21 Ιουνίου του 1917. Μεγάλωσε και σπούδασε σε σχολεία του Μανχάτταν. Άρτοτερα προσελήφθη ως γραμματέας ενός θιάσου με σκοπό να μελετήσει τα μυτικά της τέχνης του σκηνικού και του θεατρικού συγγραφούς. Έτσι άρχισε να ενοχλείται σκληρά, αλλά σε λίγο άρρώσθησε και πήγε σε μία έξοχη για ανάπαυσι. Εκεί συνάντησε τυχαία έναν θεατικό διυλο από νεόνο και σε λίγο ένωθηκε μαζί τους. Όταν άρρώσθησε ο θιάσος αυτός εξαγνώρισε στη πόλη η Τζούντι τον άκλωθους και άρχισε να γράφει και να σκηνοθετεί τὰ έργα του. Έτσι από επιτυχία σε επιτυχία άρχισε να γίνεται γνωστή στους θεατικούς κύκλους του Μπροντγουάιν. Ήμεινε λοιπόν εκεί και σκηνοθέτη-

Ἡ καινούργια στερ τοῦ Χόλλυγουντ

Πραγματικά, οι παραστάσεις του έργου κράτησαν από τις 4 Φεβρουαρίου 1946 μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1949 με δυο ενδιάμεσες διακοπές. «Άμεσος έπεται η Τρύπνη έφυγε για το Χόλλυγουντ. Την προσηγάδα ο γνωστός σκηνοθέτης Τζωρτζ Κούκορ για τον δεύτερο ρόλο της ταινίας του «Η Πλευρά του Άδου», με τον Σπένσερ Τρέισι για την Κάβριν Χέιμπαρντ. Από τότε που ο Κούκορ είχε γυρίσει μαζί του το φιλμ «Πτερωτή Νίκη» είχε μαντέψει το πλούσιο ταίρι που έκοιθε. Έτσι την εναφάνωξε για τρίτη φορά για το «Γεννημένη γδεις» που ο ίδιος ανέλαβε να μεταφέρει στην οθόνη. Μετά ο ίδιος πάλι την προσέλαβε για την τέταρτη ταινία του που έινε τον τίτλο «Ας παντρευθούμε».

Νά τώρα κι' ένα νόστιμο άνέκδοτο από την αίσθηματική ζωή της: Πριν ακόμη γίνει γνωστή ήθροπος, είχε γνωρίσει κάποιον και τον είχε αγαπήσει πολύ. Περίμενε ότι τού τουφεαό ειδύλλιο της θα είχε ευτυχισμένο τέλος, γιατί πίστευε ότι την αγαπούσε κι' αυτός. Κάποια μέρα, ώστόσο, πήρε από τον αγαπημένο της που έμεινε σε άλλη παλι. ένα γραμματίου που της έπιασε σαν καρωνός. 'Ο έκλεκτός της της έδρανε απεριπόρητο ότι δεν μπορούσε να την παντρευτεί και της ζήτησε να του έπιστορέη μερικες φωτογραφίες του.

Μόλις διάβασε το γράμμα αυτό
 ή Τζουάντα έγινε έξω φρενών. Και
 έκδοθηκε τον άπιοτο με τον έξοχο
 έξυπνο τρόπο. Μάζεψε από φίλες
 τις άκοκτες φωτογραφίες νεαρών
 και τις ταχυδούπησε με τη σπεί-
 ρωσι: «Δάλεξε σε παρακαλώ τις
 φωτογραφίες σου και στείλε πίσω
 τις άλλες... Με συγχωρείς αλλά...
 δέν θυμάμαι ποιές είναι οι δικές
 σου».

Ο. ΠΕΝΝΥ

‘Οπλισμένη με θάρρος και τόλμη ξεκίνησε για να πραγματοποιήσει το σκοπό της. Έφτασε για μέρα στη πόλη του κινηματογράφου και άρχισε να γυρίζει στα σπουδύοντα ζώοντα να η δοκιμάσονται. Έπειτα δε από αρκετές προσπάθειες κατόρθωσε τελικά να πάρη μέρος στις ταινίες «Κάτι για τα παιδιά» και «Φτερωτή Νίκη».

—Ύστερα απ' αυτές τις δυο ταινίες, εξεο-
λογείται με ειλικρίνεια η Τζούντυ, περίμενα να
με φωνάξουν οι διευθυντές
του στούντιο για να μου δώ-
σουν να υπογράψω το πολυ-
πόθητο συμβόλαιο, Νομίζα ό-
τι είχα πετύχει πανηγυρικά.
Και πράγματι με φώναξαν.
Όχι όμως για το συμβόλαιο
άλλα για να μου πουν ότι
τους ήμουν... άκαταλληλη για
καινούριο ρόλο!

Χόλλυγουντ Η αγάπη του θεάτρου ως τόσο δεν την άφησε να γυρίσει σπiti της απογοητευμένη στη Ν. 'Υόρκη και Εανάχρισε ως σκηνοθετή και σε λίγο όμως άλλαξε πάλι γνώμη και πήρε την γίνη ηθοποιός του θεάτρου. Και τὰ κατάφερε. Ύστερα από μερικές σημαντικές θεατρικές του όφειλόνταν άποκλειστικά στο ταλέντο της. της ή ευκαιρία να έρουνύση στη σκηνή τον δύ- της «κουτίς» Μπiλλυ Ντάρου στο «Γεννημένη άσθηκε όμως πολύ για να πείση το συγγραφέα νιν να την δεχθί ως πρωταγωνίστρια. Τελικά αi σε λίγο άρχισε ή καριέρα της που είχε ως άλεσμα να την Ξαναφέρει θριαμβευτικά στο Χόλ- λυ κωδιστή πωλησιών το περίφημο Όσκαρ.

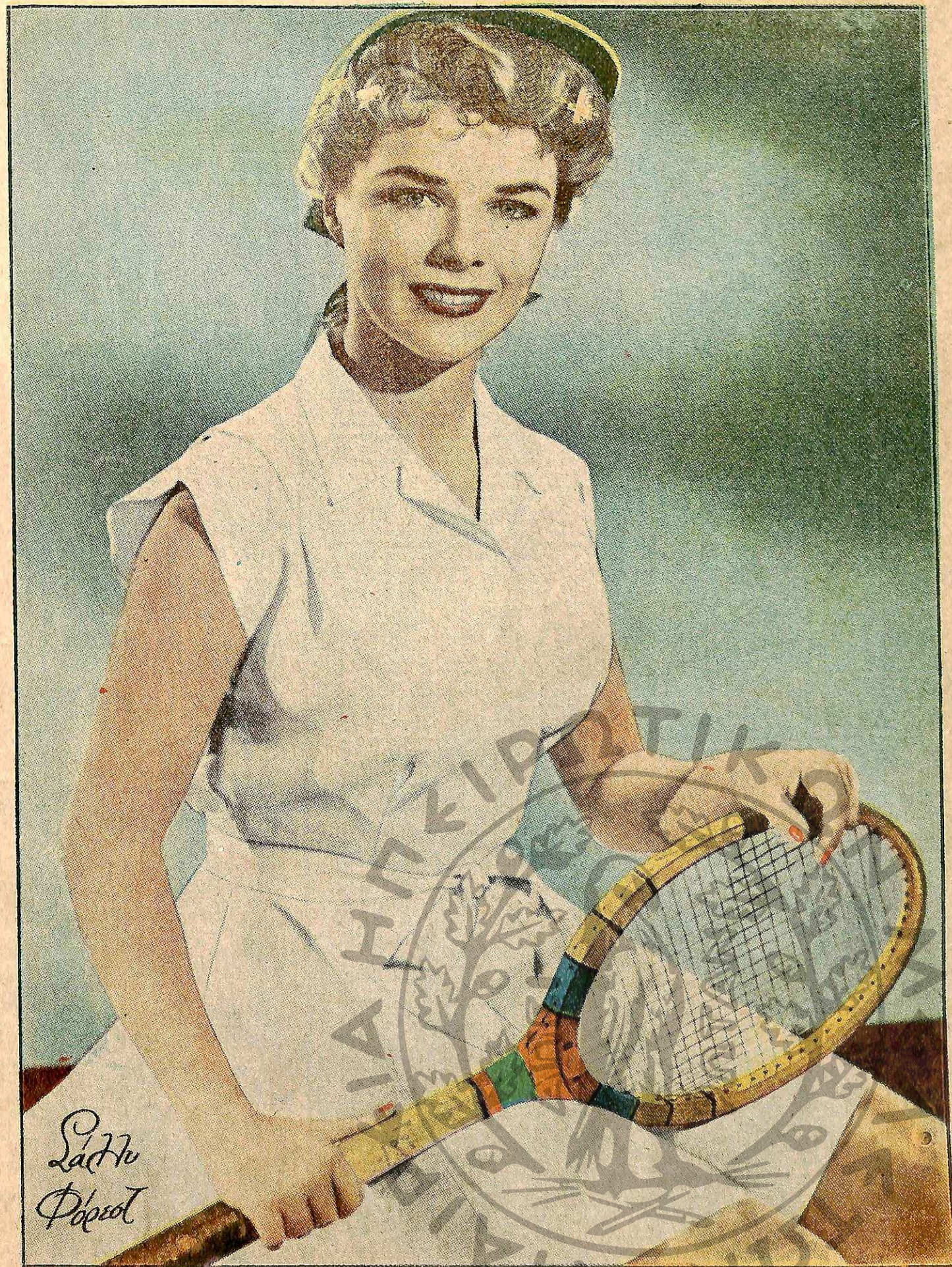
Πραγματικά, οι παραστάσεις του έργου κράτησαν από τις 4 Φεβρουαρίου 1946 μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1949 με δυο ενδιάμεσες διακοπές. «Άμεσος έπεται η Τρύπνη έφυγε για το Χόλλυγουντ. Την προσηγάδα ο γνωστός σκηνοθέτης Τζωρτζ Κούκορ για τον δεύτερο ρόλο της ταινίας του «Η Πλευρά του Άδου», με τον Σπένσερ Τρέισι για την Κάβριν Χέιμπαρντ. Από τότε που ο Κούκορ είχε γυρίσει μαζί του το φιλμ «Πτερωτή Νίκη» είχε μαντέψει το πλούσιο ταίρι που έκοιθε. Έτσι την εναφάνωξε για τρίτη φορά για το «Γεννημένη γδεις» που ο ίδιος ανέλαβε να μεταφέρει στην οθόνη. Μετά ο ίδιος πάλι την προσέλαβε για την τέταρτη ταινία που πούλ' έχει τον τίτλο «Ας παντρευθούμε».

ταίρια του που έχει τον τίτλο «Λε. Παν.». Η Τζόντι είναι παντρεμένη με τον γνωστό στην 'Αμερικη κλασικιστίστα Ντέιβιντ Όππενχάιμ. Γνωρίσθηκαν στο «Λύσεουμ Θέατρο» τότε που σημείωσε θρίαμβος η «κουρτί» Μπίλ-λυ. Άνατι, Ήσαν τραφερά και παντρεύθηκαν στις 4 'Ιανουαρίου του 1948. Σήμερα Βρίσκονται και οι δυο στο Χόλ-λυγουντ. Παιδιά δεν έχουν. Η Τζόντι του είνε καλή μαγειρίσσα ενώ ο άντρας της προσφέρει στους ξένους του τα πιο περιέργα κοκτέιλς. Η Τζόντι έχει καστανά έκφραστικά μάτια και ύψος 1,63. Σήμερα θεωρείται ως μία από τις πιο κομψές στάρ του Χόλλυγουντ. Στο βε-στιασίό της έχει 50 τουαλέτες θ-λων των ειδών, 25 ταιγί, δεκάδες έπανωφοριών, 60 ζευγιά παπουτσιών και τρείς δεκάδες καπέλλων. Και παρ' όλα αυτά, όλο προσθέτει και καινούργια.

Νά τώρα κι' ένα νόστιμο άνέκδοτο από την αίσθηματική ζωή της: Πριν ακόμη γίνει γνωστή ήθροπος, είχε γνωρίσει κάποιον και τον είχε αγαπήσει πολύ. Περίμενε ότι του τρυφερό ειδυλλίο της θα είχε ευτυχισμένο τέλος, γιατί πίστευε ότι την αγαπούσε κι' αυτός. Κάποια μέρα, ώστόσο, πήρε από τον αγαπημένο της που έμεινε σε άλλη παλι. ένα γραμματίου που της έπαισε σαν καρωνός. 'Ο έκλεκτός της της έδρανε απεριόριστο ότι δεν μπορούσε να την παντρευτεί και της ζήτησε να του έπιστορέψει μερικες φωτογραφίες του.

Μόλις διάβασε το γράμμα αυτό
 ή Τζουάντα έγινε έξω φρενών. Και
 έκδοθηκε τον άπιοτο με τον έξοχο
 έξυπνο τρόπο. Μάζεψε από φίλες
 τις άκοκτες φωτογραφίες νεαρών
 και τις ταχυδούπησε με τη σπινθη-
 ριστική: «Διάλεξε σε παρακαλώ τις
 φωτογραφίες σου και στείλε πίσω
 τις άλλες... Με συγχωρείς αλλά...
 δεν θυμάμαι ποιές είναι οι δικές
 σου».

Ο. ΠΕΝΝΥ

Ποιραία ΣΦΑΛΜΑΤΑ

Αγριολούλουδο...

Το διάφανο ανοιξιάτικο τοπίο απλώνονταν λουσμένο στο χρυσογάλο φως. Οι μαργαριττές του αγρού κι' οι ανθισμένες λυγαριές, αγκαλιάζανε τις ασπροντυμένες κερασιές. "Εξω από το χωριό, στο πλάτωμα που ανοιγότανε μπροστά στην 'Αγία Μαρίνα, ο ζωγράφος είχε στήσει το καβαλέτο του και ζωγράφιζε με πραγματικό πάθος. "Όλες οι αισθήσεις του ήτανε προσηλωμένες στην αποτύπωση στο μουσμά της ανοιξιάτικης ομορφιάς, που τον τριγύριζε. Κι' το κατάφερνε με τέχνη πραγματική. Νά: Το αντίκρυνό βουναλάκι είχε ξεπεταχτεί κάτω από την παλέτα του, γεμάτο ολοζώντανα, φυσικά χρώματα. Δεξιά, το μεγάλο εκείνο πεύκο που ανοιγότανε σόν καταπράσινη όμπρελα, σκίαζε την προβάτινα με τα δυο μικρά της, που χοροπηδούσανε γύρω της ξένοιαστα. Κι' ο ζωγράφος, συνεπαρμένος από το δημιουργικό του πυρετό, τότε πρόσθετε λίγο χρώμα, τότε έκανε λίγο πίσω το κεφάλι του, για να καμαρώσει το έργο του. Ξαφνικά, άκουσε δίπλα του μια φωνή:

— Τι όμορφο που είναι!

Γύρισε ο ζωγράφος και βρέθηκε μπροστά σε μια μικρή χωριατοπούλα, που τον είχε πλησιάσει από πίσω, χωρίς αυτός να την καταλάβει. "Ήτανε ξανθή σαν στάχνη ώριμο, γαλανό σαν ανοιξιάτικος ουρανός. Το κορμάκι της ήτανε σφιγμένο στο ανοιχτόχρωμο τσιτί, που σήανε να διαγράφονται έντονα οι κρομαστές νεανικές γραμμές της...

Ευχαιριστήθηκε ο ζωγράφος από τον αυθόρμητο ενθουσιασμό της.

— Σ' αρέσει;... ρώτησε.

— Ή χωριατοπούλα κτύπαζε, κτύπαζε με απλόηστο βλέμμα το μουσμά, πουχε αποτυπώσε απάνω του σόν μαγικός καθρέφτης, τη γύρω φυσική ομορφιά.

— Σάν αληθινό!... ψιθύρισε γοητευμένη.

Ο ζωγράφος την κτύπαζε πιο προσεκτικά. Δεν ήτανε παραπάνω από δεκάξη χρόνων. Τα χαρακτηριστικά της ήτανε λεπτά κι' ευγενικά. Τίποτε σ' αυτά δεν πρόδινε τη χωριατοπούλα. Την έπιασε μαλακά από το χέρι, και την έφερε κοντά του:

— Πας σε λένε;...

— 'Αγνη...

Και το όνομά της ανάλογο... 'Ο ζωγράφος γαίωσε τις ολοζώντανες μπούκλες των μαλλιών της.

— Πού κάθεται; τη ρώτησε.

— Στο χωριό, στο τελευταίο σπίτι πρίν από την πλατεία...

— Έχεις πατέρα; Μητέρα;

— Ναι!... Και δυο αδερφάκια από μεγάλα από μένα: Τό Φάνη και τ' Σαραντή...

— 'Ο πατέρας σου τι δουλειά κάνει;

— Έχει γήνημα... 'Ελνές, αμτέλια, λαχανόκηπο... Έχωμεν ακόμα πρόβατα, γελάνια, κάτρες, δυο αλογα για να σέρνουνε το αλέτρι, ένα σκυλό για να φυλάει τα κοπάδια, μια σούστα, ένα γαϊδουράκι...

Ο ζωγράφος γελούσε με την καρδιά του ακούγοντας αυτή την απεριβήκη.

— Έπιασε πλούσια λοιπόν, 'Αγνούλα;...

— Έτσι λένε... Ξέρω κι' εγώ;...

— Πας στο σχολείο;

— "Όχι, σταμάτησα πέρσι... 'Ο πατέρας είπε, ότι δεν χρειάζομαι άλλα γράμματα... Τώρα, βοηθάω τη μητέρα στο σπίτι!...

Καθώς την κρατούσε στην αγκαλιά του ο ζωγράφος, ένιωθε το άρωμά της, το άρωμα του αγριολούλουδου, να τον μεθάει. Χωρίς να το καταλάβει, τα χείλια του γαϊδώνανε τα χρυσάφια των μαλλιών της... Κοκκίνισε τότε ολοκληρή η μικρούλα στο άγγιγμα των χειλιών του, και, αποτομή, ξεγύστρησε από την αγκαλιά του κι' έφυγε τρέχοντας.

Ο ζωγράφος την κτύπαζε πούφουε, κι' ύστερα ξανάπιασε την παλέτα του...

Την άλλη μέρα, στο ίδιο μέρος — μπροστά στην 'Αγία Μαρίνα — ο ζωγράφος ξανάδε την 'Αγνη. Η μικρή χωριατοπούλα τον καλημέρισε κοκκινίζοντας ως τ' αυτιά.

— Καλώστηνε!... της είπε χαρούμενος.

Σήμερα όμως, η 'Αγνη λιγότερο θαύμαζε τη ζωγραφία, και περισσότερο εκείνον που την είχε κάνει!... Κολακευτηκε πιο πολύ ο ζωγράφος, και την τράβηξε στην αγκαλιά του. Κι' εκεί μέσ' στο χρυσογάλο φως της ανοιξιάς, τα χείλια τους ενωθήκανε...

Το είδύλλιο βράστηκε καιρό — έξη μήνες, ένα χρόνο, δυο χρόνια... 'Ο ζωγράφος έρχοτανε συχνά στο χωριό, για να ζωγραφίσει είτε τις θυμωμένες που στίβαζόντουσαν κάτω από τον καυτερό ήλιο του καλοκαιριού, είτε το πατημένο το φθινόπωρο, είτε το μαζώμα της έλνας, είτε τα γυνιά ξερόκαθα του χειμώνα... Κι' η 'Αγνη πάντα έκλεβε λίγη ώρα, όταν η μάνα της ζύμανε ή συγκοιζέτο το σπίτι, όταν ο πατέρας της κάι τ' αδέσφοια της λείπανε στα χωράφια, για να τρέξει στον αγαπημένο της, και να δοκιμάσει στην αγκαλιά του την πρωτόγνωρη χαρά του έρωτα... Σιγά-σιγά, όμως, οι κακές γλώσσες του χωριού, άρχισαν να κουστρωτοκουναί: "Η 'Αγνη του Παντούνη έχει μπλέξει μ' εκείνον τον πρωτεύουσiano με το μεγάλο καπέλλο...

— Ποιον; Τό ζωγράφο;

— Ναι, τ'ο ζωγράφο...

Πρίν όμως φτάσουν αυτές οι κουβέντες ως τ' αυτιά των δικών της, η 'Αγνη καταδικάστηκε να παντρευτεί! 'Ο γαμπρός που της προωρίσαν, ήταν ένας χοντρός χωριάτης ως τριάντα χρόνων, ο Λευτέρης ο Στραντζός, γυιός εκείνου πουχε το σουμάδικο λόγο έξω από το χωριό. Μόλις της το είπαν ότι θα τον πάρει, η 'Αλίκη έβαλε τα κλάματα:

— Δεν τόν θέλω!...

— Γιατί;... αγάρισε ο πατέρας της.

— Θαρρετά, η 'Αγνη αποφάσισε να τα παίξει όλα για όλα:

— Γιατί, αγαπάω άλλον!...

— Αφρισμένος ο πατέρας της την άρπαξε από το μπράτσο:

— Ποιον, μαρμή;... Μίλα.

Δεν μίλησε η 'Αγνη. Φοβήθηκε μην κάλυπνε κακό στον αγαπημένο της... Τη δείρανε, τη βασάνισαν, άδικα. Από το στόμα της δεν βγήκε το λατρεμένο του όνομα... Στήσανε καρτέρι όμως, ο πατέρας της, τ' αδερφά της. Και την είδανε — τους είδανε!... Και, τ'ο ίδιο βράδυ, στο σπίτι έγινε μια φοβερή σκηνή: 'Ο γερο-Παντούνης την άρπαξε από τα μαλλιά — από τα όλοζωστα μαλλιά της, που μοιάζανε σάν ήλιχτιδές της ανοιξιάς:

— Αυτὸν τὸν παλιμπουγιατζή αγαπάς; μούγκρισε.

Είδε η 'Αγνη πώς είχε προδοθή το μυστικό της, κι' αποφάσισε να τα θυμολογήσει όλα.

— Ναι! φώναξε θαρρετά. Αυτὸν αγαπάω, κι' αυτόν μονάχα θα πάρω!...

Τη βόισανε, την ξαναείρανε, την κλείσανε μέσα στην κούρα της... Καί, την άλλη μέρα, ο γερο-Παντούνης και οι δυο γιοί του, παραβιάζανε το ζωγράφο, που θάρχετανε αμέριμνος να ζωγραφίσει και να τρυγήσει τὸν έρωτα από τὸ τραγανό χείλι της 'Αγνης...

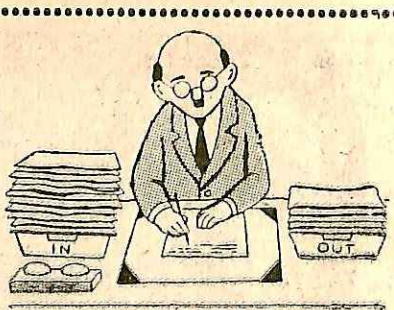
— "Ήθε, σ'τ' αλήθεια;... ο ζωγράφος λίγο πρίν από το μεσημέρι. Έστησε το καβαλέτο του δίπλα στην κρουσάλλινη πηγή που κυλούσε τα δροσερά νερά της ανάμεσα στα βούια... Είχε τόσο άφοσιωθή στη δουλειά του, που δεν άκουσε τα βήματα των τριών αντρών να τὸν κυνώνουν από πίσω...

Σιωπηλός, άγριος, ο γερο-Παντούνης, σήκωσε την καρμπινά του και την άδειασε! 'Ο ζωγράφος με το κεφάλι τρυπημένο από τα σκάγια, έπεσε πάνω στον πίνακά του... Το αίμα του γέμισε το μισοτελειωμένο τοπίο του με παπαρούνες...

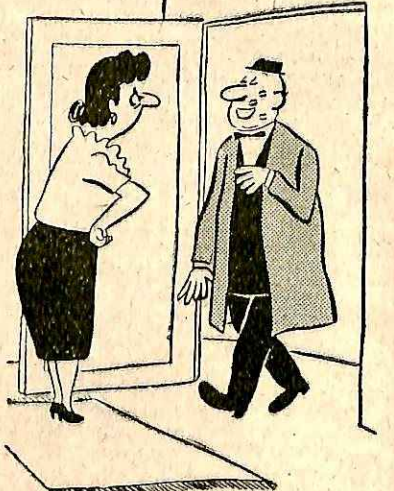
Διαλύθηκε το σπίτικό του, γερο-Παντούνη!... Τὸν πατέρα και τὸς δυο γιους, τὸς σύρανε στή φυλακή. Καί η 'Αγνη, μαυροφρεμένη, χλωμή, αμίλητη, αφέρισε τα νεία της, την άσφαία της, στο Θεό: "Εκεί, μακριά, σε μιάν έρημική έλληνική γωνιά, ένα ήσυχο μοναστήρι δέχτηκε ν' αγκαλιάσει τὸ μεγάλο της πῆνο...

Μέσα στους τέσσερις τοίχους του, η άδελφή 'Αγνη έκλεισε μελαγχολικά τὸν άδι-κοσκοτωμένο της έρωτα, τὰ πεθαμένα της όνειρα, τὴ σβυσμένη της χαρά...

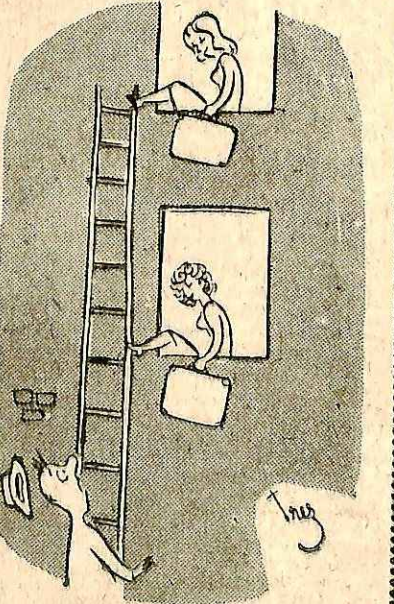
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Χωρίς λόγια...

— Σου φέρνω πολλά φιλιὰ από τη φίλη σου την Καίτη!... Μόλις προόλγουν την συνάντησα στο δρόμο...

Τ' αποσπρόδοχητα μιας απαγωγής «France - Dimanche»

Ο Ζωρζ Γκεχαρ
ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ
ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ Η Σουλβάνα Μάνγκανο βόισκεται από ημερών στις Κάννες, όπου σκοπεύει να περάσει μερικές εβδομάδες. Στο ξενοδοχείο «Μαρτίνας», όπου μένει. Έχουνε ληφθή αυστηρά μέτρα για να μη ένοηλχτεί η διάσημη στάα από φωτογράφους και δημοσιογράφους. Η Σουλβάνα θέλει να είναι απόλυτα ήσυχη γιατί, όπως αποκάλυψε, περιμένει ένα δεύτερο παιδί σε λίγους μήνες. Στις Κάννες άναμένεται και ο σύζυγος της 'Ιταλίδος καλλιτέχνιδος, παραγωγός του κινηματογράφου Ντίνο ντε Λαουρεντίς.

★ Οί δυο δίσκοι τραγουδιστάι του γαλλικού κινηματογράφου, Λουίς Μαρσιανό και Ζωρζ Γκεχαρ, ήταν δυο πολύ καλοί φίλοι. Έδω και λίγες μέρες όμως οι ανέσεις τους είνε κάθε άλλο παρό φιλικές. Ζητήστε την γυναίκα, ή όποια στην περίπτωση αυτή είνε η συνάδελφος τους Κάμεν Σέβίλλια. 'Ο Λουίς Μαρσιανό νυωρίε την Κάμεν από την έποχή που γύρισε μαζί της στην 'Ισπανία το φίλμ «Ανδολούσια». 'Ο Ζωρζ Γκεχαρ όμως θα είνε ο

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ
ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

αρχίλει η νέα αίσθηματική
σειρά του ΒΕΡΘΕΡΟΥ

«Γερασμένα
ΝΕΙΑΤΑ»

Πρόκειται για μια καινούργια σειρά από μελαγχολικές ιστορίες νέων, που η μοίρα τους καταδικάζει να ζούν στο περιθώριο της ζωής, σάν γέροι. Τα νείατα των δυστυχισμένων αυτών, μαραινόνται, είτε από την άρρωστητα, είτε από τη δίψα της μηθέρως, είτε από την άσκημια και την αναπηρία, που τους δηλητηριάζουν αλύπητα κάθε χαρά, είτε από τη φτώχεια, πους τους όφαιρεί κάθε ζωτικότητα, κάθε ικιάδα...

Τα στενοχωμένα αυτά πλάσματα, διμούν για ζωή και για έλωση! Άλυσσοδεμένα όμως από άδυσωπτες αιτίες τα δυστυχισμένα νείατα τους τα «γερασμένα»... καταδικάζονται να παρακμάσουν, να ρυτιδωθούν, να σβύσουν, όμοια με τα πιο βρωμέα, τα πιο τσιγκό γεράματα...

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ
Ιστορίες
της ζωής

Το ψηλό καπέλλο

Ήταν η παραμονή μιας μεγάλης εορτής, από κείνες που κλείνουν τα μαγαζιά, στολίζονται οι δρόμοι, σταματούν τα σχολεία κι' ο κόσμος μαζεύεται πηχτά στα πεζοδρόμια, για να ιδη τους επίσημους του, που περνούν καμαρώτα και περήφανα, χαμογελώντας καταδεχτικά στο κοινό, που τὸν δίνουν την ευκαιρία να τους χαρή από κοντά και να τους χειροκροτήσει.

Μια τέτοια ημέρα ήταν, κι' εγώ είχα βαθεία μελαγχολία. Γιατί μ' άρεσαν πολύ οι τελετές και κάθε φορά που ήταν να γίνη τέτοιο θέαμα, σπρωχνόμουν μέσα στο πλήθος, γινόμεν ένα άναυχο μόριο της μάζας κι' ένοιωθα τὸ λαϊκό μου να ξεδιδωνεται, καθώς προσπαθούσα να ιδω τις παρελάσεις, τα δίσσημα προμάγα του Κράτους και όλα τα θαυμαστά που περνούσαν. Σύντα τσκακνόμεν με τους ποιηρούς εκείνους τύπους, που προσπαθούσαν να νω κέρουν το πόστο και γενικά δοκιμάζα ένα ταπεινωτικό συναίσθημα μετώσεως, έτσι που γινόμεν το άνωμο μόριο, ο κόκκος της άμμου, το σχεδόν τίποτα. Τίποτα, δηλαδή για τους άλλους. Όσο για μένα, ήξερα πως άξιζα πολύ περισσότερο απ' όσο έδειχνα — όπως και ο καθένας μας νομίζει — νομίζω.

Και πόσο λαχταρούσε η ψυχή μου να είμαι ανάμεσα στους λίγους εκείνους που έκλεκτους που περνά η παρέλασι από μπροστά τους, που τους καιροῦται τα όργανα της τάξεως και ύστερα μαζεύονται σε μια στολισμένη αίθουσα για ν' ακούσουν σπουδαία λόγια. Και την άλλη μέρα μπαίνουν οι φωτογράφοι τους στα φύλλα.

Μ' αυτές τις μελαγχολικές σκέψεις, ανεβοκατέβαινα την όδον Σταδίου κι' αναρωτιόμουν πώς θα μπορούσε να φάση κανείς ως αυτούς τους ψηλούς κύκλους, έστω και για δυο-τρεις μέρες το χρόνο. Θάρρεπε, λοιπόν, να γίνη ύπουργός, πρῶταν τὸ Πανεπιστήμιου, πρῶτος της 'Ακαδημίας ή πρῶτος της ζήνης Δυνάμεως, για ν' αποκτήση αυτό το προνόμιο; 'Ισως θ' άξείε τον κόπο να γίνη κανένας ύπουργός, για έναν τέτοιο λόγο. Δεν ήταν και τόσο δύσκολο, σ' έναν τόπο όπου οι μισοί κάτοικοι έχουν γίνη ύπουργοί κι' οι άλλοι μισοί περιμένουν τη σειρά τους. Άλλά σε λίγες ώρες που μουμέναν ως

...

— Χάσαμε τις γραβάτες, αλλά γλυτώσαμε τη... φυλακή!... (Του 'Αρχέλαου)

την επομένη, δεν πρόφταινα. Καί ξαφνικά — τί είνε η τύχη καμιά φορά! — σταμάτω μπροστά σε μια κοινή Βιτρίνα καταστήματος άνδρικών ειδών. 'Ανάμεσα στα έμπορεύματα, που έπόλζαν πίσω από το γυαλί, ένα εξαιρετικό είδος τραβάει την προσοχή μου: Ένε ένα ψηλό καπέλλο, μαύρο, φυσικά, από κίονα που φορούν οι μεγάλοι άνδρες. Μία επιγραφή από κάτω: «Δι' επίσημους!». Ευχαιριστούμε πολύ, κυρίε καταστήματάρα. Για ποιόν άλλο θα μπορούσε να είνε ένα τέτοιο καπέλλο;

Στέκομαι και κάνω φλέτρ υαζί του. Το θυμάμαι, το ζήλω, το έκτιμα. Καί μια ξαφνική ιδέα, σάν όστραπή μέσα στη νύχτα, άνάδει στο μυαλό μου. Μπαίνω στο μαγαζί.

— Παρακαλώ, πόσο κοστίζει αυτό το ψηλό καπέλλο που ένετε στη Βιτρίνα;

— Ένα έκτακτο μούσιο!

— Θα ήθελα να δοκιμάσω ένα.

— Είνε για σας;

— Όχι. Για ένα θείο μου ή πουρλό, που ένε το ίδιο κεφάλι με το δικό μου.

Μουένεται θαύμα.

— Νά μου τὸ πωλίτε;...

Ο ύπάλληλος τὸν δίνει μια και τὸ κλείνει σόν φυσανόμιο. Το ψηλό καπέλλο γίνετι σάν πῆτα. Έπειτα τὸ δίνει άλλη μια και τὸ ξαναστάνει καμινάδα.

— 'Ο υπαλληλός σου λειτουργεί θαύματα!

Πολύ πρῶτ, ενώ χτυποῦν οι καμπάνες, εγώ πρόβατο τὸ ψηλό μπροστά στον καθρέφτη μου. Ένα προμπευθιό μιά βελάδα κι' ένα γκοζό παντελόνι από το δημοπρατήριο, άλλα σε καλή κατάσταση. Κυττάζω τὸν εαυτό μου και τὸ δίνω συγχρηπῶτα. Ποτέ δεν είχα υποψισθή πως υπορούσα να είναι τόσο σάβας και μεγαλοπρεπές πρόσωπο. Μου ήνε να φανάω ζητά! Ένα κομμάτι πουόρου στο κεφάλι: σε κάνει προσωπικότητα.

Ξανακτύπαζα την έφημερίδα: "Όσα προσέλασαν τὸν έπίσημο είνε τὸν Μητροπολιτικόν Ναμόν είνε τὸν 11 π.μ. Όταν τὸ ρολόι μου δειχνή δεκα και μισή, ξεκινάω.

...

...

...

«Έχω πατηκωμένο το ψηλό καπέλλο και διπλωμένο σ' ένα χαρτί. Βγαίνο στο δρόμο. Πηγαίνω στην πιτάσα και μπαίνω σ' ένα αγοράσιο αυτόκινητο μεγάλης πολυτελείας.

— Στη Μητρόπολη! διατάσσω με ύψος ανάλογο με την προσωπικότητά μου.

— Μα δεν επιτρέπεται, παρατρεί ο σωφρόν.

— Τράβα που σου λέω! κάνω και τινάξω την πιτάσα, που γίνεται καμινάδα. Τη φορά στο κεφάλι μου. 'Ο σωφρόν καταλαβαίνει ποιόν έχει στο άμαξι του και αποσύρει τις επιφυλάξεις του. με σεβασμό.

Περνάω τη ζώνη διαχωρισμού. 'Απο δω ο οχλος. Απο κει εμεις οι επίσημοι. Το αυτόκινητο τραβεί το δρόμο του. Μερικά όργανα της τάξεως, έχουν την ευγένεια να με χαιρετήσουν στρατιωτικά. Ψηλό καπέλλο βλέπουν, το χρώς τους κάνουν. Που και που απαντώ μ' ένα ελαφρό καταδεχτικό χαμόγελο. Και το πλήθος με κυττάει με περιέργεια. Αισθάνομαι τα βλέμματα του στο ψηλό μου καπέλλο και σαν ν' άκουσα τα σχόλια του:

— Ποιος είν' αυτός;

— Είνε ο ύπουργός τάδε! θα τον πληροφορή ένας που κάνει πως ξέρει τα επίσημα πρόσωπα.

— Όχι. Είνε ο πρεσβευτής της Γουατεμάλας!

Τέλος, καθώς φτάνουμε στη Μητρόπολη, κόβουμε την ταχύτητα και πάμε ραλάντι.

Προηγούνται άλλα ψηλά καπέλλα, που κατεβαίνουν, χαιρετούν και ανεβαίνουν τις σκάλες. Έρχεται και η δική μας σειρά. Ένα όργανο της τάξεως, που είναι επί της υποδοχής, μου ανοίγει την πόρτα και μου κάνει το σχήμα. Απαντώ με χαμόγελο.

— Θα με ξαναπαρά! λέω στο σωφρόν και τον αφήνω.

Βρίσκομαι στο περιβάλλον που είχα όνειροπολήσει τόσα χρόνια. Διάσημα πρόσωπα, που τα ξέρω από φωτογραφίες κι άλλα που μου είνε έντελως άγνωστα. Κανείς δεν δείχνει να παραενοχείται για την παρουσία μου. Είνε φανερό πως όλοι με θεωρούν σαν ένα δικό τους. Το μόνο που με στενοχωρεί, είναι που δεν σκέφτηκα να κουρντίσω κανένα παράσημο, ή μια χρωματιστή κορδέλλα τουλάχιστον στο πέτο, όπως έχουν τόσο άλλοι συνάδελφοί μου. 'Ας είνε. Την άλλη φορά.

— Επειτα από την τελετή, όλα τα ψηλά καπέλλα βγαίνουν στα προπύλαια. 'Εκεί πρέπει να περιμένουμε, καθένας τ' αυτόκίνητό του. Έχουμε καιρό. Είνε ή ώρα των φωτογραφιών. Διόφοροι φωτορεπόρτερ, που ξεπηδούν σαν ακροβάτες, τραβάνε πλάκες. Νά και το Υπουργικό Συμβούλιο. Είνε καμιά είκοσι πενταριά ύπουργοί και ύφυπουργοί που παίρνουν πόδα. Πηγαίνω στην παρέα τους και στέκομαι ανάμεσα. «Κλάκ-κλάκ», πέντε ή έξη φωτογραφίες, τραβήχτηκαν. Κανένας ύπουργός δεν έδειξε έκπληξη για την παρουσία ενός παρείσακτου στη συντροφία τους. Φορώ ψηλό καπέλλο, άρα είμαι συνάδελφος! 'Επειτα, είνε τόσο πολλοί, ώστε υποψιάζομαι πως δεν καλογνωρίζονται και μεταξύ τους όλοι.

Ποδάω επίσης ανάμεσα σε πολιτικούς άρχηγους και σε πρεσβευτές. Όπου φωτογραφική πόζα, γάμοναι.

Κι' ενώ άρχίζουν να φύγουν οι μεγάλοι επίσημοι, με πλησιάζει ένας που κρατά σημειωματάριο και μολύβι.

— Πας βλέπετε την κατάστασι, κύριε ύπουργέ; με ρωτά.

— Άρκετά σοβαράν. Δεν προβλέπω όμως κυβερνητικήν κρίσιν. 'Ελπίζω, ότι με αλλαγής ώριμων ύπουργών, το ζήτημα θα ρυθμισθή.

— 'Εστίς θα παραμείνετε στην Κυβέρνησι;

— Βεβαίως!

— Εύχαριστώ πολύ, κύριε ύφυργέ!

Για ποιόν με είνε περάσει, άραγε; Που νά ξέρω! Μπερδεύομαι με κάτι άλλα ψηλά καπέλλα που έχουν άνοιξει κουβέντα για πολιτικά ζητήματα. Λέω κι' εγώ τη γνώμη μου, που φαίνεται πως κάνει έντυπωσι.

— Είνε μία νέα άποψις, παρατρεί κάποιος.

— Άλλα τ' αυτόκίνητα έρχονται, φορτώνουν ψηλά καπέλλα και φεύγουν. Νά και το δικό μου. Καθώς κατεβαίνω τα μαρμαρίνα σκαλοπάτια, άπευθύνομαι σ' έναν άστυνόμο:

— Η τάξις είνε ύποδειγματική! του λέω. Συγχαρητήρια.

— Εύχαριστώ, κύριε ύπουργέ! Μπαίνω στο αυτόκίνητό μου.

— Που θα πάμε; ρωτάει ο σωφρόν.

— Όπου πάνε και τ' άλλα!

Το άμαξι που έχει την τιμή να με κουβαλήν, είνε άποσταλλο κι' έτσι το πλήθος, που συνοδεύεται στα πεζοδρόμια, έχει την ευκαιρία να με βλέπει.

Το χαιρώται με συγκρατημένη έγκραυδία. Το πλήθος εύχαριστείται πολύ όταν το χαιρετούν οι μεγάλοι. Το ξέρω από τον καιρό που ήμουνα πλήθος.

Λίγο άργότερα, αποβιβάζομαι στην εξέδρα των επίσημων. Πληρώνω τον σωφρόν.

— Δεν σε χρειάζομαι άλλο! Μου κάνει τεμενά και φεύγει. Πηγαίνω στην πρώτη σειρά των ψηλών καπέλλων και παρακολουθώ την παρέλασι. Κι' όταν το θέμα τελειώνη κι' άρχίζει ή άποχώρησι των επίσημων, διπλώνω με τρόπο το ψηλό μου, το κάνω πηήτα, το τυλίγω σε μια έφημερίδα και πάω σπίτι μου με τα πόδια. 'Η όρθοστασία μ' έχει κουράσει. Άλλά είμαι γεμάτος από ψυχολογικά και φιλοσοφικά συμπεράσματα.

Ξανατεντώνω το ψηλό μου καπέλλο, το στήνω άπάνω στο τραπέζι, ύποκλινόμαι και λέω:

— Επιτρέψατε να υποβάλω τ' σέβη μου εις την 'Υμετέραν 'Εξουσίαν!

Την άλλη μέρα, παίρνω τις έφημερίδες, που είνε γεμάτες φωτογραφίες. «Το Υπουργικόν Συμβούλιον». Είμαι μέσα. «Το Διπλωματικόν Σώμα». Είμαι μέσα. «Οι πολιτικοί άρχηγοί». Είμαι μέσα. Παντού το ψηλό μου καπέλλο και από κάτω ή φάτσα μου.

— 'Α! Νά και οι δηλώσεις μου: «Επιφανές μέλος της Κυβερνήσεως, εις συνέντευξίν του προς συντάκτην μας, κατά την διάσκεψιν της χθεσινής τελετής, έδήλωσεν, ότι επίκειται άνακατανομή των 'Υπουργείων. 'Ο κ. Πρόεδρος της Κυβερνήσεως, ύψων του οποίου έβρισαν τάς έν λόγω δηλώσεις, έπενε, ότι δεν άποκλείεται το ένδεχόμενον τούτο».

Αισθάνομαι βαθεία ίκανοποίησι.

— 'Α! Νά και οι δηλώσεις μου: «Επιφανές μέλος της Κυβερνήσεως, εις συνέντευξίν του προς συντάκτην μας, κατά την διάσκεψιν της χθεσινής τελετής, έδήλωσεν, ότι επίκειται άνακατανομή των 'Υπουργείων. 'Ο κ. Πρόεδρος της Κυβερνήσεως, ύψων του οποίου έβρισαν τάς έν λόγω δηλώσεις, έπενε, ότι δεν άποκλείεται το ένδεχόμενον τούτο».

Αισθάνομαι βαθεία ίκανοποίησι.

— 'Α! Νά και οι δηλώσεις μου: «Επιφανές μέλος της Κυβερνήσεως, εις συνέντευξίν του προς συντάκτην μας, κατά την διάσκεψιν της χθεσινής τελετής, έδήλωσεν, ότι επίκειται άνακατανομή των 'Υπουργείων. 'Ο κ. Πρόεδρος της Κυβερνήσεως, ύψων του οποίου έβρισαν τάς έν λόγω δηλώσεις, έπενε, ότι δεν άποκλείεται το ένδεχόμενον τούτο».

Αισθάνομαι βαθεία ίκανοποίησι.

— 'Α! Νά και οι δηλώσεις μου: «Επιφανές μέλος της Κυβερνήσεως, εις συνέντευξίν του προς συντάκτην μας, κατά την διάσκεψιν της χθεσινής τελετής, έδήλωσεν, ότι επίκειται άνακατανομή των 'Υπουργείων. 'Ο κ. Πρόεδρος της Κυβερνήσεως, ύψων του οποίου έβρισαν τάς έν λόγω δηλώσεις, έπενε, ότι δεν άποκλείεται το ένδεχόμενον τούτο».

Αισθάνομαι βαθεία ίκανοποίησι.

— 'Α! Νά και οι δηλώσεις μου: «Επιφανές μέλος της Κυβερνήσεως, εις συνέντευξίν του προς συντάκτην μας, κατά την διάσκεψιν της χθεσινής τελετής, έδήλωσεν, ότι επίκειται άνακατανομή των 'Υπουργείων. 'Ο κ. Πρόεδρος της Κυβερνήσεως, ύψων του οποίου έβρισαν τάς έν λόγω δηλώσεις, έπενε, ότι δεν άποκλείεται το ένδεχόμενον τούτο».

Αισθάνομαι βαθεία ίκανοποίησι.

— 'Α! Νά και οι δηλώσεις μου: «Επιφανές μέλος της Κυβερνήσεως, εις συνέντευξίν του προς συντάκτην μας, κατά την διάσκεψιν της χθεσινής τελετής, έδήλωσεν, ότι επίκειται άνακατανομή των 'Υπουργείων. 'Ο κ. Πρόεδρος της Κυβερνήσεως, ύψων του οποίου έβρισαν τάς έν λόγω δηλώσεις, έπενε, ότι δεν άποκλείεται το ένδεχόμενον τούτο».

Αισθάνομαι βαθεία ίκανοποίησι.

— 'Α! Νά και οι δηλώσεις μου: «Επιφανές μέλος της Κυβερνήσεως, εις συνέντευξίν του προς συντάκτην μας, κατά την διάσκεψιν της χθεσινής τελετής, έδήλωσεν, ότι επίκειται άνακατανομή των 'Υπουργείων. 'Ο κ. Πρόεδρος της Κυβερνήσεως, ύψων του οποίου έβρισαν τάς έν λόγω δηλώσεις, έπενε, ότι δεν άποκλείεται το ένδεχόμενον τούτο».

Αισθάνομαι βαθεία ίκανοποίησι.

— 'Α! Νά και οι δηλώσεις μου: «Επιφανές μέλος της Κυβερνήσεως, εις συνέντευξίν του προς συντάκτην μας, κατά την διάσκεψιν της χθεσινής τελετής, έδήλωσεν, ότι επίκειται άνακατανομή των 'Υπουργείων. 'Ο κ. Πρόεδρος της Κυβερνήσεως, ύψων του οποίου έβρισαν τάς έν λόγω δηλώσεις, έπενε, ότι δεν άποκλείεται το ένδεχόμενον τούτο».

Αισθάνομαι βαθεία ίκανοποίησι.

— 'Α! Νά και οι δηλώσεις μου: «Επιφανές μέλος της Κυβερνήσεως, εις συνέντευξίν του προς συντάκτην μας, κατά την διάσκεψιν της χθεσινής τελετής, έδήλωσεν, ότι επίκειται άνακατανομή των 'Υπουργείων. 'Ο κ. Πρόεδρος της Κυβερνήσεως, ύψων του οποίου έβρισαν τάς έν λόγω δηλώσεις, έπενε, ότι δεν άποκλείεται το ένδεχόμενον τούτο».

Αισθάνομαι βαθεία ίκανοποίησι.

σι, που ο πρωθυπουργός συμφωνεί μαζί μου.

Πέρασα μερικές μέρες σαν κοινός πολίτης, περιμένοντας την ευκαιρία να ξανακάνω το πείραμα. Μία μέρα, διαβάζω στα φύλλα:

«Σήμεραν είνε ή εθνική έορτή της Κ... Θα γίνη μεγάλη δεξίωσις εις την πρεσβείαν».

Κ... είνε μία χώρα της Ν. 'Αμερικής. Κουρντίζω το επίσημο άναμάλ: Ζακές, ριγώτο παντελόνι και καμινάδα. Αυτή τη φορά, έγω περάσει και μία κορδέλλα με τέσσερα χρώματα στο πέτο. Φτάνω με το αυτόκίνητο πολυτελείας — παρμένο από την πιτάσα. 'Ο θυρωρός μου άνοίγει την πόρτα, με βαθείες ρεβερέντες. Μπαίνω στην πρεσβεία. Πολυέλαιοι, λουλούδια, σημαίες, έπίσημα ένδυματα, ώραιες κυρίες. Παραδίνω το ψηλό μου καπέλλο στη γκαρνταρόμπα, παίρνω νούμερο. 'Α! Νά και ο κ. πρεσβευτής, με τη διπλωματική του στολή, κάτι ταινίες χρωματιστές, παράσημα και κονκάρδες. Δίπλα του ή κυρία πρέσβειρα, μπασμένη στα χρόνια, με κάτι μαλλιά βαμμένα μωδ άνοιχτό. Φιλώ το χέρι της, σφίγγω το χέρι του κυρίου πρεσβευτή και του άραδιάζω μερικές φράσεις γαλλικές — αυτή τη γλώσσα τη μιούζερω:

— Εύχομαι ευμεροίαν εις την ένδοξον χώραν σας.

— Μεροί μπωκόλ...

Πολύς κόσμος — όλο επίσημοι. Πολιτικοί και διπλωμάτες. Υπάρχει έλεκτος μπουφές, όπου συνοδεύονται οι κύριοι έπίσημοι και σπρώχνονται χειρότερα άπ' όσο το πλήθος στα πεζοδρόμια, όταν γίνεται τελετή, χωρίς μπουφέ... Μεζέδες εξαιρετικοί, γλυκίσματα, κρασιά, λικέρ. Τα τιμώ όπως τους αξίζει. Δίπλα μου είνε μία χαριτωμένη μαμαζέλ, που της πασάρω έδέσματα και κρασί.

— Βουζέτ ζαντίγ... μου λέει.

— Όσο μπορώ...

— Υπάρχει και όρχήστρα, που άρχίζει να παίξη ένα νόστιμο κομμάτι.

— Γιατί δεν χορεύουν; ρωτά τη δεσποινίδα που έξυπνητώ.

— Μα τί λέτε! μου απαντά γαλλικά. Είνε ο 'Εθνικός 'Υμνος της Κ.

— Κι' εγώ το πέρασα για ρούπα!

— Όλοι στέκονται σε προσοχή, με μπουκωμένα στόματα. 'Ο ύμνος τελειώνει. Όλοι χειροκροτούν. Ποώτης τάξεως ευκαιρία να δράσω, πριν προφτάση άλλος και μου την αρπάξη. Με δυο σάλτα και το ποτήρι στο χέρι, βρίσκομαι στην εξέδρα της όρχήστρας. Οι μουσικοί κάνουν ένα «μπιρράμ», για να επιβάλουν σιωπή. Και τότε λαβαίνω το λόγο:

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

— 'Υψώνω αυτό το κύπελλον

ύπερ της εύτυχίας και της προόδου της ώραιας και ένδόξου χώρας, την οποίαν τιμώμεν σήμεραν!

Χειροκροτήματα. Συγκινημένος ο πρεσβευτής, έρχεται και μου σφίγγει το χέρι.

— Σας εύχαριστώ, έξ όνόματος της χώρας μου!

— Ότε ρωτάει ποιος είμαι, 'Επακολουθεί γορός. Σ' αυτό το διάστημα, ξεμοναχιάζω τον πρεσβευτή της ένδοξης Κ. και συζητούμε διπλωματικά ζητήματα. Του άναπτύσσω τις άποψεις μου και μου έκφράζει το θαυμασμό του:

— Ποτέ δεν άκουσα τόσο καθαρές αντίληψεις, μου λέει με φανερά έκτίμησι.

Καλεί και κάτι άλλους διπλωμάτες και πιάουμε κουβέντα. Όλοι βρίσκουν λαμπρές τις γνώμες μου. Ίσως έχουν στο νου τους να ύποβάλουν και έκθεσι στην κυβέρνησή τους. Άλλά κανείς δεν ρωτάει ποιος είμαι! 'Υποτίθεται, ότι πρέπει να έξορουν μία προσωπικότητα που λέει τόσο σπουδαίες κουβέντες. Πως θα μου κάνουν την προσβολή να μου ζητήσουν ταυτότητα; 'Επειτα έκθέτω στον πρεσβευτή τις άποψεις μου για το ζήτημα πως πρέπει ν' αναπτύσσονται οι έμπορικες σχέσεις των δυο χωρών. Με θαυμάει άλλη μια φορά και, για να μου άποδείξη την έκτίμησή του, μου κάνει δώρο ένα κουτί πούρα.

— Αν επιτευχθούν οι προτάσεις σας, μου λέει, θα προτείνω να σας άπονέμω ή πρόσινος σταυρός της Κ...!

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

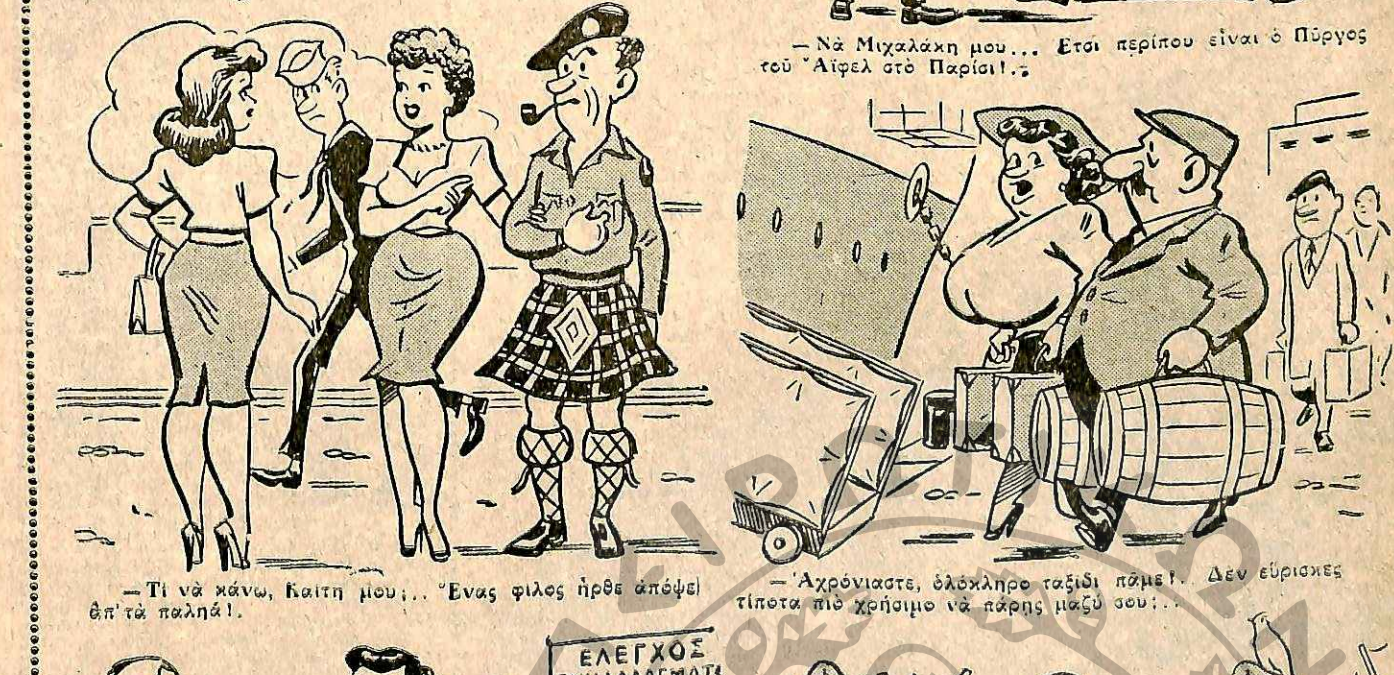
— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

— Άγα! τη νύχτα, φεύγω με τις καλύτερες έντυπώσεις, με τα πούρα και με το στομάχι γεμάτο από θαυμασία έδέσματα.

Κορεντί... «κομπριμέν»!

(“Η σκηνή σ’ ένα κοινό, άστικό σαλονάκι χωρίς «κάτοψα» και χωρίς γουέστο

ΕΚΕΙΝΗ: Μιά γλυκαίρα, συμπαθητική κι’ άκουα πολύ νέα νυνάικα. Χωρίς ν’άνε γυμνιστά δημοφ. μπορεί να μ’ήλθη έρωτικά στο άλλο φ... Μ’ύσα μάτια έκθασι- στικά. «Λυπημένα» γέιλη αί- σθησιακά πούργονται σε γο- ρυτική αντίθεση με το ρω- μ...τικό βλέμμα και το λε- πτό σνεδόν ύψος κορούι. “Υ- πάρχουν στιγμές όταν μένη ακίνητη πού σου θυμίζει πορτοαίτο του Γουναρόπου- λου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: “Ένας ψη- λός νεοδευμένος άντρας. με τούς... στερεότυπους γκρί- ζους κροτάφους.

ΕΚΕΙΝΗ (έτοιμη να δα- κούση): Ναί. Γιώργο... γι- ατί να κρουδισατε πίσω ά- πό το δάντυλό μας... Εί- μαστε παντρεμένοι δέκα χρόνια. Με βαρεθήκατε... Γέ- ρασα κι’ όλος. Ζυγώνω τ’ ασπράδα. Κι’ όσο και ν’ άν- τιπαθώ αυτό τον άρσιμω, ή ζωή δεν μου κάνει... σκό- ντο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψύχραιμα): Πώς σου ήρθαν άπάντε αυτές ο’ άκτονημένες μελαγχολι- κές ιδέες δεν μπορώ να κα- ταλάβω. Δεν μεσολάβησε τί- ποτα... Δεν σου είπα τίπο- ...

Μ ΚΡΑ - Μ'ΚΡΑ ΑΠ'ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

— Στην Κίνα και 'Ιαπωνία βάζουν λεμονία στο νερό, τ' αφήνουν μια ώρα και τότε παίρνουν το μπάνιο τους. Τά λουτρά αυτά κάνουν το σώμα απαλό και μαλακώνουν την επιδερμίδα.
— Οι 'Ιαπωνέζοι ποτέ δεν κοιμούνται με το κεφάλι προς Βορράν. Κι' αυτό γιατί οι πεθαμένοι τους θά- νονται πάντα με το κεφάλι προς το σημείο αυτό.
— Κάθε Κορεάτης είναι υπεύθυνος για τη διαγωγή της σύζυγού του. Αν ή γυναίκα του παραβή κανένα νόμο, θα τιμωρηθ ή σύζυγος.
— Στην 'Ιαπωνία όσοι έχουν μεγάλες μύτες έχουν με- γάλο σουξέ. Οι μεγάλες μύτες είνε κάτι πολύ σπάνιο. Όλα τα άλλα χαρακτηριστικά τους είνε τα 'δια. Μάτια μαύρα, μαύναλα φουσκωμένα, πηγούνι πεταχτό.
— Οι Κινέζες εκδίδουν την εφημερίδα τους πού λέ- γεται «Νιού - σίο - πάσ» δηλαδή «Εφημερίς της γυναι- κείας ανάρτησης».
— Οι 'Ιαπωνίδες, όταν οι άντρες τους λείπουν στον πόλεμο για να βρουν την ησυχία τους πάνε σ' ένα ναό και τόν φέρνουν βόλτα έκαστο φορές. “Ετσι το θάμα γίνεται και κοιμούνται χωρίς κακά όνειρα.

δάζει... (Καταπίνει). Σε φτάνει;
ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' άπάθεια): “Οχι.
ΕΚΕΙΝΗ: Τη συναντάς σ' ένα μικρό σπιτάκι σε κάποια πάροδο της όδου Πατησίων. Σε φτάνει;
ΕΚΕΙΝΟΣ: “Οχι.
ΕΚΕΙΝΗ: Τ' άρνεϊσαι;
ΕΚΕΙΝΟΣ: “Οχι.
ΕΚΕΙΝΗ: Τ' όμολογείς.

λοιπόν.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Βέβαια.
ΕΚΕΙΝΗ (πνίγει ένα νευ- ρικό λυγμό): “Ε, τότε... ή συζήτηση τέλειωσε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου. δεν τέλειωσε. “Απεναντίας τώρ' άρχίζει. Τί άλλο ξε- ρεις;
ΕΚΕΙΝΗ: Τίποτ' άλλο! Δεν άκούω αυτά!

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ξερά): “Οχι.
ΕΚΕΙΝΗ: Ποτέ δεν φαν- ταζόμουνά πως θάσωνα τό- σο σκληρός ώστε να κοροϊ- δεύς με τόν πόνο μου. Πριν ένα λεπτό. θαύμαζα την εϋ- γένειά σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: “Επιμένω στην ερώτησί μου: Ξέρεις τί- ποτ' άλλο;
ΕΚΕΙΝΗ: “Οτι τη συν- τρείς.

ΕΚΕΙΝΟΣ: “Άλλο...
ΕΚΕΙΝΗ (έξασπασα πλη- γωμένη άδύνατα ζωού): Είσαι κυνικός!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγή. “Ανά- δει τσιγάρο): Λοιπόν «τό άλλο» πού δεν ξέρεις, όσο και αν είνε κοινό και να τό- χης δι ήλίως φορές στον κι- νηματογράφο και στο θέα- τρο, είνε το πιό σοδαρό! Πώς διάβολό έμαθες όλα τ' άλλα και δεν... έμαθες κι' αυτό δεν καταλαβαίνα... (Τονισμένα). Πώς τη λένε;

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με υπο- χρεώνς να τό ξαναπώ.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είπες «Μαί- ρη».

ΕΚΕΙΝΗ (σαρκαστικό και μαζί πονεμένο γέλιο): Τό ξέρω. Παρασιιάζεται με τό επίθετό σου. Σάν τις... έλσφρες γυναίκες πού βιά- ζονται ν' άποκτήσουν τ' όνο- μα του φίλου τους για να γίνουν «κυρίες»...

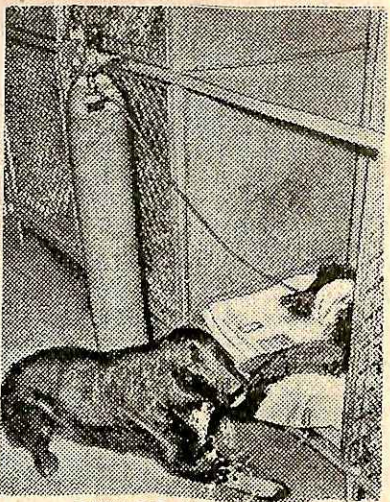
ΕΚΕΙΝΟΣ (σοδαρά): Τό επίθετό της έχει σημασία. Κατάλαβες;
ΕΚΕΙΝΗ: Προσπαθώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: “Από παρά- θω λoγη αξιοπρέπεια κι' από έ- να αίσθημα ντροπής. Ίσως κι' αυτό άδικαιολόγητο, δεν ήθελα να σου όμολογήσω πως είνε νόθο παιδί. “Η υπέρτα της δεν άξίζει να γί- νη γυναίκα μου, άλλως θα είνε γίνει. Σε παρακαλώ να τό πισ-...ής. Είμαι τίμιος και δεν θα την άφηνα. “Ανα- γνώρισα στη Μαίρη να είνε παιδί μου... Αυτό είνε όλο. “Ίσως έγκλημα. Μά... όχι και τόσο άσυγγώρητο!... (Τά μεγάλα μάτια της λάμπουν διάπλστα για να φωτίσουν την καινούργια εύτυχία)... Με συγχωρείς;

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Μην πής τίποτα! Μην πής λέει... “Άσε με να εύχαιριστήσω τό Θεό.

ΕΚΕΙΝΟΣ (καταπίνει νευρικά): Τώρα λοιπόν «τε- λειώνει ή συζήτηση» άνοητη κυρία!... “Η όπως θάλεν' έ- νας θεατρικός συγγραφέας π'έφτει...

ή (Αυλαία).
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΣΚΥΛΟΣ ΑΙΜΟΔΟΤΗΣ

Στην κτηνιατρική κλινική Γουάιτλαινς των Η.Π.Α. ο σκύλος Τζάκσον έδωσε 100 κυβικά έκαστόμμετρο από τό αί- μα του για να σώση μία σκυλίτσα πού τραυματίστηκε!

ΙΝΔΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

“Η κυρία Ρουζβελτ πού έπεσκέθη τελευ- ταιώς τις 'Ινδίες θα έπρεπε σύμφωνα με τα έθιμα να υπή άνυπόδητη μέσα στο ιερόν τέμενος της “Αγκας πού θέ- λησε να έπισκεθ ή. Οι “Ινδοί όμως συν- δάζοντες την παράδοσι με την φιλο- ξενία φoοούν στους έένους τους ειδικά πάνινα καλύμματα ύποδημάτων.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΟΥ ΡΟΥΖΒΕΛΤ
Τό τζάμι αυτό, πάνω 5 γιλιστών, άδιάρπαστο από τις σφαίρες ένός θ- πλου, προστάτευε την ζωή του προέδρου Ρουζβελτ. Σήμερα τό αυτοκίνητό του άνήκει σ' ένα πλούσιο “Αμερικανό.

Οι ξένοι πού άγάπησαν ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο στρατηγός Νόρμαν

Πενήντα ξένοι, κυρίως άξιωματι- κοί, με άσχημό τό Γερμανό κόμητ ά Κάρολο “Αλμπέρτο Νόρμαν ντ' “Ε- ρενφελς, άποβιβάσθηκαν στη μεση- νιακή Πύλο, στις 7 Φεβρουαρίου του 1822. Καί δήλωσαν, στους κατά- πλεκτους “Ελληνες με ένθουσιασμό: — “Ηρθαμε να πολεμήσουμε για την “Ελευθερία της “Ελλάδας!...

Οι έξήντα στρατιώτες, οι φύλακες της Πύλου, πήγαν να τρελλαθούν ά- πό την χαρά τους! Μακριά, όπως ήταν, από την έδρα της Προσωρινής Διοικήσεως, δεν μπορούσαν να έλπί- ζουν σε σύντομη Βοήθεια.

Κι' αλήθεια, εκείνες τις μέρες μά- θαιναν τις προπαρασκευές του τούρ- κικού στόλου και καταλαβαίναν πως οι Τούρκοι τού “Χασάν- πασά θα χτυπούσαν την Πύλο και τό φρού- ριό της, τό Νεόκαστρο.

Μόλις λοιπόν ο Γερμανός στρα- τιατικός Νόρμαν με τη συνοδεία του πάτησε τό μεσημεριό έδαφος οι δημογέροντες της Πύλου τόν υποδέ- γθηκαν σαν άγγελο σωτηρίας και τού παρέδωκαν την διοίκησι της πόλεως και την υπεράσπισι τού φρουρίου της.

“Ο στρατηγός Νόρμαν τότε, προ- τού καν αναλάβη καμιά έπιχειρή- σι, κάλεσε όλους τούς φιλέλληνες σε μία έκκλησία της Πύλου και τούς ανέπτυξε τόν σκοπό της άποστολής τους και τα καθήκοντά τους. Τελειώ- νοντας τράβηξε τό έθος του και εί- πε σ' όλους τούς έένους να κάνουν τό 'διο. Κι' έπειτα με γυνά τα έί- φη όρκίστηκαν στο Εύαγγέλιο να ά- γωνισθούν για την “Ελλάδα.

“Ο Γερμανός κόμης Νόρμαν γεν- νήθηκε στην πόλι Στουτγάρδη της Βυτεμβέργης. Και, αντίθετα άπ' ό- λους τούς πατριώτες του Γερμανούς, υπηρέτησε στο στρατό τού Μεγάλου Ναπολέοντα, κατά τα 1813 κι' είχε τιμηθ από τούς Γάλλους με τό πα- ράσημο της Λεγεώνας της Τιμής, στο πεδίο της μάχης. “Εφασε, μά- λιστα, στο βαθμό τού ύποστρατήγου και τό 1821 βρισκόταν στην πατρί- δα του, σε άποστρασία.

Οι πατριώτες του τόν μισούσαν. “Ετσι ο κόμης Νόρμαν, μόλις, έμαθε την “Ελληνική “Επανάστασι, άποφά- σισε ν' άγωνισθ ή για την έπικρατή- σι της.

Στην Πύλο, λοιπόν, ύστερα από

“Από τό έρχ μενο Γερχαλινό τεύχος

“Αρχίζει μία σειρά από ξεκα- ριστικές περιπέτειες ένός νέου σπαρταριστού γυναικειού τύπου τού γνωστού ευθυμογράφου και έκλεκτου συγγραφέα μας

Κ. Δ. ΨΑΘΑ

με τό γενικό τίτλο:

ΑΣΠΑΣΙΑ ή έλσφρόμυαλη

“Ο μοναδικός... βιογράφος ό- λων τών κωμικών γυναικειών τύπων της έποχής μας θα σας άφηγηθ με τό ανεξάντλητο χιού- μορ του την άπολαυστική δράσι της έλσφρόμυαλης αυτής γυ- ναίκας πού με κάθε άνεσι και άφέλεια διαπράττει τις κατα- πλεκτικώτερες γκάφες ξεπερνών- τας κι' αυτόν τόν άλησμόνητο “Αγασίλο τόν “Αφελή!

την όκωμοσία, ταχτοποίησε τό πυ- ροβολικό τού φρουρίου, έβαλε διάφο- ρους φιλέλληνες να διευθύνουν τά κα- νόνια του και να μαθαίνουν στους “Ελληνες να τα χειρίζονται και έ- πιδιόρθωσε τά πυροβόλα του Νε- οκάστρου.

“Όταν οι Τούρκοι, ύστερα από τρεις ήμέρες, έπιχείρησαν να χτυ- πήσουν την περιοχή εκείνη κι' από την ηρρά κι' από την θάλασσα, άπο- κρούσθηκαν άμέσως. “Ο “Χασάν- πα- σάς μάλιστα σοβήθηκε ότι πολλές στρατιωτικές δυνάμεις είχαν πιάσει τό φρούριο και τό λιμάνι, και διέτα- ξε να άποπλεύση ο στόλος του.

“Η σωτηρία της Πύλου και τού Νεοκάστρου, πού όφειλόταν άποκλει- στικά στο διοργανωτικό πνεύμα τού στρατηγού Νόρμαν, ανέβασε την ά- ξια του άμέσως, στα μάτια τών “Ελ- λήνων. Κι' ή φήμη του μεταδόθηκε άστραπιαία σ' όλη την έλευθερωμένη “Ελλάδα. “Η “Ελληνική Διοίκησι, τό- τε, τόν κάλεσε άμέσως στην Κόριν- θο και τού ανέθεσε την άσχημία της έκστρατείας της “Ηπείρου. Βάζοντας τον επί κεφαλής τού νεοσυστάτου Τάγματος τών Φιλελλήνων.

Λίγες μέρες πριν από την μάχη τού Πέτα, στην “Ηπειρο, κι' όταν τά ελληνικά στρατεύματα βρισκόταν στο Κομπότι, ο Νόρμαν με τόν ύ- πασπιστή του Ράινεκ και λίγους ά- κολουθούς, πήγαν να κατοπτρεύσουν προς την πεδιάδα της “Αρτας. “Αλ- λά, Τουρκαλβανοί τού ένδρεναν, τούς έπετέθηκαν και με μεγάλους κινδύνους κατόρθωσαν να ξεφύγουν. Τελευταίος έφτασε, στο ελληνικό στρατόπεδο, ο στρατηγός Νόρμαν. “Εδωσε άμέσως τις κατάλληλες δια- ταγές και στην άσχημια, πού άκο- λούθησε κατόρθωσαν οι “Ελληνες να άνατρέψουν την οργανωμένη έπίθεσι τών Τουρκαλβανών.

“Ετσι άλλη μία νίκη προστεθή στο ένεργητικό τού Νόρμαν.

Στην περίφημη μάχη τού Πέτα (4-16 “Ιουλίου 1822) ο Νόρμαν έδειξε όλη την ικανότητά του και τη στρατιωτική του έμπειρία. “Αλλ' ή προδοσία τού Γίωγου Μπακόλα άνέ- τρεψε τα σχέδιά του και ο Νόρμαν άναγκάσθηκε, αν και πολύ άσγά, να διατάξη όπισθοχώρησι.

Τραυματισμένος έπικίνδυνα στο στήθος, μεταφέρθηκε στο στρατηγείο τού πρίγκηπα Μαυροκορδάτου, στη Λαγκάδα. “Εκει ο ίδιος ο Νόρμαν ά- νάγγειλε στον “Αλέξ. Μαυροκορδέτο την άποτυχία της μάχης και την τρά- γική, όλοσχερή καταστροφή τού Τά- γματος τών Φιλελλήνων.

— Πρίγκηπ! τού φώναξε, “Απο- λέσαμεν τά πάντα, πλην της τιμής! “Ο Μαυροκορδάτος τόν άγκάλιασε κλαίγοντας...

“Ο στρατηγός Νόρμαν μετακοί- σθηκε στο Μεσολόγγι. “Αλλά, ενώ ή πληγή του πήγαινε όλο και πιό κα- λύτερα, τόν έπιασε γαστρικός πυρε- τός και στις 11/23 Νοεμβρίου του 1822 πέθανε στην “Ιερά Πόλι, στο ηρωικό Μεσολόγγι.

Οι Μεσολογγίτες τόν κήδεωαν με- γαλόπρεπα και τόν έθαψαν κοντά στο μνήμα τού ηρωικού Μωραΐτη ό- πλαρανγού Κυριακούλη Μαυρομινά- λη. Πόδε τιμήν του δε, ύστερα, έτα- νόμασαν κι' ένα από τούς προαι- κώνες τού Μεσολογγίου με τό όνομα του. “Ο «προμαχών τού Νόρμαν» κηρύχτηκε σ' 1826 από τούς Τουρκο- Αιγυπτίους πού κατάλαβαν την “Ιερά Πόλι, κι' ο τάφος του ά- νασκάφηκε και πετάντηκαν τά κόκ- καλά του!

“Αλλά τό όνομά του θα μένη στην ελληνική μνήμη, γιατί ο Νόρμαν πέ- θανε για την “Ελλάδα σαν ένας ά- γνός φιλέλληνας

ΘΑΝΟΣ ΒΑΓΕΝΑΣ

Αθηναϊκά έδικαιρα

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

“Η Κυβέρνησις έν γένει στέκεται και παραμένει. Με μιά-δυό ύποχωρήσεις έπαισαν οι άντιρρήσεις. Με μιά-δυό άνακατατάξεις, άπεκατεστάθη ή τάξις.

“Η Βουλή συνεδριάζει, ο Συναγερμός άπέχει (και τού λέν οι αντίπαλοί του πως στο νου του άλ- (λα έχει).

Οι άρχηγοί συχνά προβαίνουν εις δηλώσεις διαφό- (ρους,

Κι' ο λαός... πληράνει φόρους!

Ο ΘΕΙΟΣ

“Ο θείος Τρούμαν δήλωσε εις την Ουάσιγκτωνα, πως άποσύρεται άπ' τόν έκλογικόν άγωνα. Δυό προεδρείες τούφτασαν και τώρα με ξεθάρεμα, γυρίζει πιά όριστικός στο πιάνο και στο ψάρεμα!

Κουράστηκε ο Πρόεδρος νάχη τόση εύθυνη! Κουράστηκε χρόνια όχτώ, δολάρια να δίνη. “Ετσι στον ιδιωτικό γυρίζει πιά τό βίο. Κι' έτσι μοιραία πιά κι' έμεις θ' αλλάξουμε τό... (θείο!

ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΚΑΙ ΑΦΘΟΝΙΑ

“Εδώ και ένα μήνα, κρέας και ψάρι χάρηκαν τελείως άπ' την “Αθήνα. Πλην όμως στα προάστια υπάρχει άφθονία, δι' ο και σπεύδει άπασα εκεί ή κοινωνία.

Σοφή αυτή ή πολιτική πούχει ή “Αγορανομία. Για την όποιαν, κύριοι—τό λέω μ' εύθυμία— έφθάσαμε να παίρνουμε μ' ένα μικρό ταξίδι, μισχάρι άπ' τό... Φάληρο και ψάρι άπ' τό... Μενίδι!

ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

“Εν μέσω της άνοιξως και της καλοκαιρίας, ένεφανίσθη στις άκτές κι' ο πρώτος καρχαρίας. Και φαίνεται τού λόγου τού είνε σπουδαία μάγκα, γιατί έφαγε ένα κομπί κι' ένα κομπάκι βάρακι.

Λοιπόν, τό νου σας Τρίτωνα και πλάνες Νηρηίδες! “Ο καρχαρίας ύπουλα σας βλέπει ως...μερίδες! Μη μπαινέτε στη θάλασσα παρά ένα-δυό βήματα και κάνετε τό μπάνιο σας εκεί πού σκάν τά κύματα. Γιατί υπάρχει κίνδυνος νορίς-νορίς ακόμα, να κάνετε καμμία βουτιά στού καρχαρία τό...στόμα!

Η ΦΑΛΑΚΡΑ

“Εφθάσανε οι φαλακροί εις της χαράς τά άκρα, γιατί δημοσιεύθηκε στην “Αθηναϊκή, πως τάχα ή πικραγκουρία γιαιτρενι ή φαλάκρα, γιατί έχει ειδικότητα τριχοποιητική.

Κι' οι ένδιαφερόμενοι πατείς με και πατώ σε, εύθς άμέσως έπαισαν εις την θοδεία άντρέσσα κι' άνοητόνως φώναζαν: «Δώσε και μένα δώσε!» κι' άλλοι παρακαλούσαν κι' άλλοι έβάζαν μέσα!

“Αλλά με πίκρα έμαθαν όσοι ήθελαν μαλλιά, πως ήταν φάρσα ή είδησις για την πρωταπριλιά! Κι' ή αλοιφή πού θαδγαζε μαλλί ως δυό πήχες στο τέλος διανεύσθηκε και άπεδείχθη... τρι χες!

ΑΣΙΓΝΟΜΙΚΟ ΜΠΑΛΕΤΟ

“Εκει στην Καλιφόρνια, ως άνηγγέθη, έφέτα, εις άπαντας τούς πόλισμα διδασκεία μπαλέτο. “Όστε το κάθε όργανον, τό μάθημα σαν πέρη, να έχη στας κινήσεις του λεπτότητα και χάρι. Και όταν τό καθήκον του στην πόλι έκτελή, να δείχνη τέχνη και ρυθμό κι' εύγένεια πολλή!

Θαυμάζω και χειροκροτώ. Και εύχομαι κι' έδω, αυτό τ' όραιο μάθημα τανέως να τό 'δω. Να βλέπουμε τούς πόλισμα σαν φίνους χορευτάς, να κυνηγούν εις τας όδους τούς μικροπωλητάς, Κι' όταν βουτάν κάνα γνωστό κάκοποιο με σταμπα, να τόν τραβάν στο τμήμα τους για να τόν μάθουν (σάμπα!

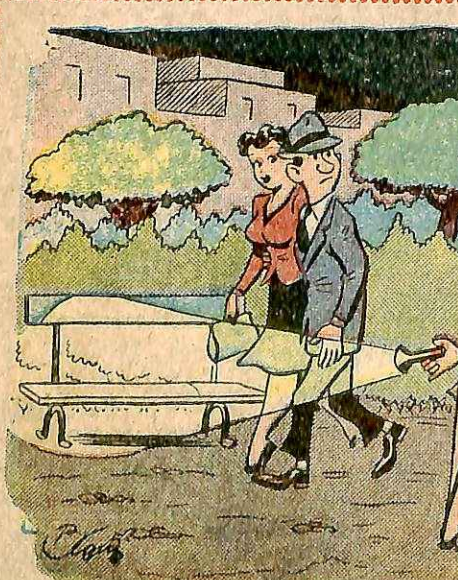
ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Η ΚΑΜΕΛΙΟΥΝΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :
 ΚΙΤ : νέος 25 χρόνων. ΚΕΝΤΡΙΚ : νέος 25 χρόνων. ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ : 18 χρόνων, αραβωνιστική του Κέντρικ.
 (Η υπόθεση στο Λονδίνο)

ΣΚΗΝΗ 1η
 (Στην αίθουσα χορού του ξενοδοχείου «Αστρία».)
 ΚΙΤ: Χορεύετε θαυμάσια!...
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ: Έσείς με βοηθάτε να χορεύω έτσι...
 ΚΙΤ: Δεν το παραδέχομαι! Το γλυκό και χαριτωμένο πρόσωπό σας είναι που έμπνεε τα πόδια μου!
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ: Το ίδιο και τά... δικά μου πόδια.
 ΚΙΤ: Σα... έβλεπα τακτικά συντροφιά με τον Κέντρικ, αλλά δεν μου πηγαίνει η καρδιά να... διασπάσω το μέτωπό σας.
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ: Δεν είναι και τόσο ζηλιάρος, όσο τον νομίζετε...
 ΚΙΤ: Είναι φίλος μου και τον ξέρω: Το ταίριασμα των ποδιών σας με τρίτα πόδια τον ένοησε!
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ (γελάει): Πώς τα λέτε, τέλο πάντων! Είστε εξάσιος!
 ΚΙΤ: Είπαμε... Όταν έμπνεε κανείς από κάτι που συμπαθεί...
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ (απότομα): Κι' εγώ σας συμπαθώ, αλλά τώρα είναι αργά. Είμαι αραβωνισμένη με τον Κέντρικ...
 ΚΙΤ (άναστενάζει): Κρίμα!... Θ' αρχίσω να σας χορεύω άσχημα. (Σιωπή). Πάντως, η έλπίδα είναι εγκληματική...
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ (σοβαρά και άστεια): "Εγκλημα;... Τι λέτε! Καθήκον!"

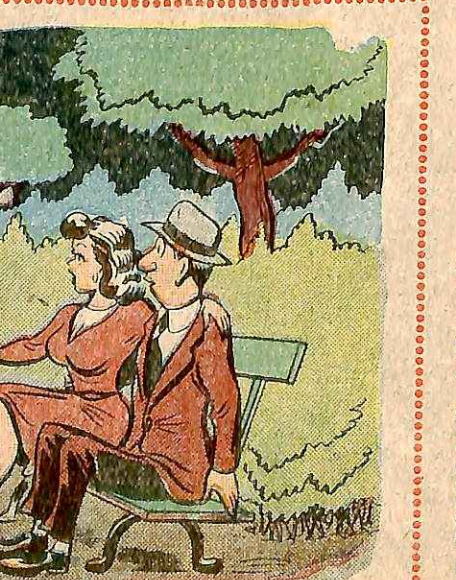
Η ΤΑΣΙΘΕΤΙΣ ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ

— 'Ορίστε, παρακαλώ! Έχει έδω δύο θέσεις... (Τού Β. Χριστοδούλου)

του). Είναι φίλος σου και όμως παρέλειψες να με συστήσεις.
 ΚΕΝΤΡΙΚ (με περιφρόνηση): Φίλος!... Είναι φίλος των διασκεδασμένων...
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ (επιτακτικά): Θέλω να με συστήσεις σ' αυτόν... Χορεύει θαυμάσια!
 ΚΕΝΤΡΙΚ: Χορεύεις μαζί του χωρίς να γνωρίζεις;
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ: Γνωρίστηκα, αλλά η γνωριμία μας θ' αποκτήσει κάποια... νομιμότητα αν μας συστήσει ο αραβωνιστικός μου!... (Ο Κέντρικ μουρμουρίζει). Δεν συμφωνείς;
 ΚΕΝΤΡΙΚ (άφρονος): Ναι, συμφωνώ. Να σε συστήσω... (Δυνατά): Για νάχουν οι αγένειες σας κάποια νομιμότητα, όπως λές...
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ (τον αγκαλιάζει): 'Ιδιότροπε! Τον χλευείς;
 ΚΕΝΤΡΙΚ (με κακεντρέχεια): Ναι, τον χλευάζω... 'Επειδή δεν έχει μπλέξει με καμία γυναίκα!...

ΣΚΗΝΗ 2η
 (Αργά το βράδυ, σ' ένα μπαρ)
 ΚΙΤ (γυπάζει ελαφρά στον ώμο τον Κέντρικ): Συγχαρητήρια! "Ωστε έτσι! Αραβωνιστήκες και δεν μου είπες τίποτε! Φοβήθηκες μη σε ματιάσω;...
 ΚΕΝΤΡΙΚ (θλιβερά): Δεν συνηθίζω να διασπύζω τον πόνο μου!
 ΚΙΤ (με κρυφή χαρά): Για πόνο πρόκειται, λοιπόν, κι όχι για χαρά;
 ΚΕΝΤΡΙΚ: "Ακριδές..." (Εμπιστευτικά): 'Εσύ έφερες από... αραβωνισμάτα.
 ΚΙΤ: Με προσβάλλεις! Δεν είμαι επαγγελματίας!...
 ΚΕΝΤΡΙΚ: "Ακου πού σου λέω! Ζητάω μάλιστα τη συμβουλή σου. Δεν ξέρω αν γνώριζες την ντάμα που άποψε... Μία κοκκινομαλλούσα... Ουμάσια! Χορεύεις μαζί της... Τη λένε Πατρίτσια. Μένουμε στην ίδια πολυκατοικία και την αραβωνιστήκαμε... κατά λάθος! (Ο Κιτ τον κυττάζει έκπληκτος). Το κακό έγινε σ' ένα πάρτυ ενός φίλου μου. Την γνώρισα εκεί και, συνοδεύοντας την το βράδυ στίτη της, πέρασα το κατάβη και, στο κέφι όπως ήμουν, έδωσα το λόγο μου στους γονείς της. Δεν είναι κακό κορίτσι, αλλά έμένα δεν μου άρεσε διόλου! (Το πρόσωπο του Κιτ φωτίζεται από χαρά). Θέλω να την ξεφορτωθώ! Τό ασχνηό όμως είναι, ότι με θαυμάζει και μ' εκτιμάει τρομερά. 'Ετσι δεν έχω το θάρρος να της μιλήσω για διάλυση των αραβωνιών μας... Προτιμώ να πάσω εκείνη την πρωτοβουλία...
 ΚΙΤ (με ύφος έμπειρο): Σου συνιστώ την κλασική μέθοδο: Θα υποκριθής και θα δείξεις τα νεύρατα ελαττωματά σου, ώπου να τη φέρεις σε σημείο να σου πετάξει το δαχτυλίδι στα μούτρα... Την ίδια συνταγή έδωσα στον Τζωρτζ και ξεφορτώθηκε την Σάλλυ.

ΣΚΗΝΗ 2η
 (Στον υποφύ)
 ΚΕΝΤΡΙΚ: Οι έντυπώσεις σου από τον παρτενείο σου...
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ (θυμωμένη): Είσαι τρομερά φιλόποτος... (Πίνει λίγο από τη μπουκιά)

ΚΕΝΤΡΙΚ (με χαρά): Είδες, λοιπόν; Καλά σ'όλο έγω!...
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ (Κλαίει): Ναι, αγάπη μου! (Φιλί). Είσαι ο καλύτερος απ' όλους!

σου δίνω μία γραβιά στη μύτη. Και σε προκαλώ να βγούμε έξω να μετρηθούμε με τον παλιό ιπποτικό τρόπο. 'Εσύ αρνείσαι και η Πατρίτσια σε διαγνεί, επειδή δείχνεις δειλός και ανόσιος να την προστατεύσεις...

ΚΕΝΤΡΙΚ: Αυτό το κόλπο μου άσσει... Το βούσκω όμως επικίνδυνο, γιατί πιθανόν να μη συγκρατηθώ κι' όταν μου μπησέ στη μύτη, να σου μαυρίσω το μάτι και να καταλήξουμε στο νοσοκομείο ή στην αστυνομία! Να λείπουν καλύτερα τα αίματα... 'Εγώ έχω μια καλύτερη ιδέα.

ΚΙΤ: Να την ακούσω...
 ΚΕΝΤΡΙΚ: Το έρχομενο Σάββατο θα πάμε με την Πατρίτσια στο χορό της Ποδοσφαιρικής 'Ομοσπονδίας. Θα κανονίσω, λοιπόν, ώστε τη στιγμή που θα σηκώσω να χορεύω μαζί της, να με ζητήσουν στο τηλέφωνο. Θα σε παρακαλώ, τότε, να πάρης τη θέση μου... Θα καθυστερήσω την επιστροφή μου κι' έτσι θα χορεύεις μαζί της δυο και τρεις φορές...

ΚΙΤ (υ' ένθουσιασμό): "Ως εδώ τα λές καλά!... Πάσα κάτω... Τι πρόκειται να συμβεί παρακάτω;
 ΚΕΝΤΡΙΚ: "Απλούστατα, χορεύοντας μαζί της, θα με συμποτάρει, θα με κουρελιάσει...
 ΚΙΤ (έξυπνο το κεφάλι...): Δηλαδή: Τι θα της πω; "Οτι πάσχεις από επιληψία; "Οτι είσαι ανάπηρος;...
 ΚΕΝΤΡΙΚ: "Οχι τέτοια πράγματα. Είναι πολύ ντροπιαστικό... (Σκέπτεται). Θα σου τα γράψω και την παραμονή του χορού θα σου τα δώσω να τα μελετήσεις (Με δυσπιστία): "Έχω όμως το λόγο σου...
 ΚΙΤ (με υποκριτική...): Είλικρίνεια! Διάβλεψε! Τι φίλοι είμαστε!

ΣΚΗΝΗ 4η
 (Στο χορό της Ποδοσφαιρικής 'Ομοσπονδίας)
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ: Είδατε πόσο ανάλαφρα και ξεγνοιαστά χορεύω άποψε μαζί σας;
 ΚΙΤ (σφίγγει το χέρι του στη μέση της): Γιατί; Μήπως επειδή πραγματοποιείται τα όνειρά σας;
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ: "Εγώ ήσυχνη τη συνειδήσή μου... Δεν τον προβίζω. 'Εκείνος με συνέστησε σ' εσάς... 'Εκείνος μου έπε να χορεύω μαζί σας.
 ΚΙΤ: Αργεί όμως... Πόσα τηλεφωνήματα πρόκειται να κάνη;
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ: Νοσταλγήσατε την επιστροφή του; (Εμπιστευτικά): Θα σας άποκαλύψω κάτι: Δεν σας συμπαθεί. Σας χλευεί, σας φοβάται...
 ΚΙΤ: Το ξέρω... 'Υπάρχει σοβαρός λόγος. Φοβάται μην σας πω κάτι που θα τον συμβάλει... 'Η συμπάθεια όμως που νοιώθω για σας, με υποχρεώνει να σας προστατεύσω. (Η Πατρίτσια σταματά το χορό).
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ: Βγαίνουμε λίγο στον έξωστη; (Βγαίνουν). Λοιπόν;
 ΚΙΤ: Σας προειδοποιώ: 'Ο Κέντρικ είναι τελώς χρεωκοπημένος και σας αραβωνιστήκε μόνον και μόνο για την προίκα σας; Ξέρει ότι ο πατέρας σας είναι πλούσιος κι' ότι σας κυνηγούν πολλοί για τα λεπτά σας. Σ' όλο τον κόσμο χροστιάει και τους λέει, ότι θα τους πληρώσει μόλις πάρη την προίκα σας... 'Επίσης και κάτι άλλο: Εμπροσθαυδάζεται μεθυμένος.

ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ (απότομα): Σας ευχαριστώ για τις πληροφορίες σας!... (Φεύγει θυμωμένη).
 ΚΙΤ (άνησυχος): Θαρρώ πως πιάστηκα στο δόκανο του Κέντρικ. (Ανάδει ένα τσιγάρο).

ΣΚΗΝΗ 5η
 (Στο μπουφέ της αίθουσας του χορού)
 ΚΕΝΤΡΙΚ: Λοιπόν: Ποιες είναι οι έντυπώσεις σου;
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ: Ποιες έντυπώσεις μου;
 ΚΕΝΤΡΙΚ: Διάβολε! Σε ρωτά για τον άπαισιο αυτό τύπο που έχεις ξελογιαστή μαζί του.
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ (με θυμό): Μιλάει ο ένοχος στο θύμα! 'Εσύ με σύστησες σ' αυτόν κι' εσύ μ' εγκατέλειψες στην άγκαλιά του. Πόσα τηλεφωνήματα έκανες;
 ΚΕΝΤΡΙΚ: Κανένα. Καθόμουν στο μπαρ και παρακολουθούσα τις κινήσεις σας. Είδα όμως, ότι μάλλον ή γλώσσα του χορεύει και όχι τα πόδια του. Τι σου έλεγε; 'Ερωτόλογα μήπως;
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ (με συντριβή): "Έχεις δική, αγάπη μου: Πρόκειται για ένα συκαμερό άνθρωπο, χωρίς τίμια αισθήματα. Επί πλέον είναι τρομερός ψευτής! Μου είπε, ότι μ' αραβωνιστήκες για την προίκα μου, τη στιγμή που εγώ δεν έχω πεντάρα. Και γίλια-δω άλλα ψέμματα! Κατάλαβα το σκοπό του και σου ζητώ συγγνώμη για την έπισησή μου να μου τον συστήσεις...
 ΚΕΝΤΡΙΚ (με χαρά): Είδες, λοιπόν; Καλά σ'όλο έγω!...
 ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ (Κλαίει): Ναι, αγάπη μου! (Φιλί). Είσαι ο καλύτερος απ' όλους!

(Ανάλια)

ANTONY ΠΟΥΛΑ

Πώς θα διαλέξετε το χτένισμα σας

ΚΑΤΙ που δεν ήθελε υποπτεύεστε ίσως είναι ότι το σχήμα κι' οι διαστάσεις του μετώπου σας έχουν τεραστία σημασία για την αρμονία και την ομορφιά των γραμμών του προσώπου σας. Προσδιορίζουν επίσης το χτένισμα που θα διαλέξετε. Προκειμένου για το χτένισμά σας, θα λάβετε υπ' όψιν σας, βέβαια, και πολλά άλλα πράγματα, όπως είναι το σχήμα του προσώπου σας, η λεπτότητα των γραμμών σας, το ύψος του λαιμού σας κτλ. 'Αλλά την έκλογή σας θα έπηρεαση περισσότερο η γραμμή, το σχήμα και οι διαστάσεις του μετώπου σας, που είναι σαν το υπόβαθρο της κομωσέως σας. Το πιο όμορφο χτένισμα μπορεί να φανή άσχημο και αντιαισθητικό, όταν δεν στηρίζεται πάνω στο κατάλληλο μέτωπο. 'Ενώ, αντίθετα, ένα κανονικό και αρμονικό μέτωπο δίνει

Το μέτωπό και τα μαλλιά

χάρι κι' ομορφιά και στο πιο απλό χτένισμα.
 Πρωτού, λοιπόν, αποφασίστε ποιο χτένισμα θα δώσετε στα μαλλιά σας, μην ξεχνάτε να εξετάσετε προσεκτικά το μέτωπό σας και να σημειώσετε ποιο είναι το στοιχείο που το χαρακτηρίζει περισσότερο: η ευρύτης, το ύψος ή η κυρτότης, ή στενότης του. Το στοιχείο αυτό θ' αποτελέσει μια σοβαρή ένδειξη για να βρείτε το χτένισμα που ταιριάζει περισσότερο στον τύπο σας.
 Τώρα ας δούμε ποιο χτένισμα ταιριάζει σε κάθε μέτωπο:

1) 'Αν έχετε μικρό μέτωπο, θ' αποφύγετε να χτενίσετε τα μαλλιά σας προς τα πίσω. Το καλύτερο είναι να τα κόψετε κοντά και να κατεβάσετε μερικές μικρές μπουκλές προς τα εμπρός (εικ. 1). Αυτές οι μπουκλές θα κρύβουν τη γραμμή από όπου αρχίζουν οι τρίχες κι' έτσι κανείς δεν θα μπορέσει να προσέξει ότι το μέτωπό σας είναι μικρό.
 2) 'Αν το πρόσωπό σας είναι πολύ στρογγυλό και έχετε μέτωπο μικρό και κυρτό, θα αποφύγετε τις μπουκλές, καθώς επίσης τα ριχτά μαλλιά. Το καλύτερο είναι να κάμετε μια χωρίστρα στα πλάγια, να ρίξετε μερικές μπουκλές στο μέτωπο (εικ. 2) και ν' αφήσετε ελεύθερους τους κροτάφους και το λαιμό.
 3) 'Αν έχετε στρογγυλό πρόσωπο, αλλά με λεπτά χαρακτηριστικά και στενό μέτωπο, μπορείτε να κρύψετε τα αυτιά σας με μικρές μπουκλές (εικ. 3).
 4) 'Αν έχετε στρογγυλό πρόσωπο και πλατύ μέτωπο, να ρίξετε μερικές ελαφρές μπουκλές στους κροτάφους. Θα αποφύγετε, όμως, τη χωρίστρα. 'Αντί για τις μπουκλές, μπορείτε να κάμετε δύο μικρά κι' όχι πολύ σφιγμένα ρουλά (εικ. 4).
 5) 'Αν έχετε μακρουλό πρόσωπο και στενό μέτωπο, θα διαλέξετε ένα ελαφρό χτένισμα, με μερικές μπουκλές προς τα κάτω. Στα πλάγια, είναι καλύτερο να φέρετε τα μαλλιά από τα πίσω προς τα εμπρός. Μπορείτε επίσης να κάμετε μια χωρίστρα στα πλάγια. Το στρογγυλό των μαλλιών θα είναι και πάλι από πίσω προς τα εμπρός κι' όχι αντίθετα. Θα αποφύγετε γενικά τα πολύ στρωτά χτενίσματα. Τα μαλλιά σας πρέπει να είναι λίγο ακατάστατα (εικ. 5).

6) 'Αν το πρόσωπό σας είναι πολύ μακρουλό και το μέτωπό σας στενό και πολύ ψηλό, θα χτενίσετε τα μαλλιά σας προς τα δυό πλάγια, χωρίς όμως, να κάμετε ευφάνη χωρίστρα. Στους κροτάφους τα μαλλιά θα είναι φουντωτά και λιγάκι ακατάστατα (εικ. 6).

7) 'Αν έχετε μακρουλό πρόσωπο και πολύ πλατύ μέτωπο, θα κάμετε μια χωρίστρα στα πλάγια και θα ρίξετε δεξιά κι' αριστερά τα μαλλιά σας, με κάποια «κρουφή» ακαταστασία. Οι κροτάφοι πρέπει να είναι γυμνοί. 'Επίσης και το μέτωπο (εικ. 7). Τις μπουκλές θα τις αποφύγετε.

8) 'Αν έχετε μακρουλό πρόσωπο και κυρτό μέτωπο, θα κάμετε ένα χτένισμα με πολλές μπουκλές, που θα πρέπει να πέφτουν στο μέτωπο και στα πλάγια. Τα μαλλιά κοντά. "Οχι χωρίστρα (εικ. 8).

Οι σύγχρονοι αισθητικοί συνιστούν να βάζετε λίγο ρουζ στους λοβούς των αυτιών. Μερικοί, μάλιστα, συνιστούν το ρουζ σ' όλο το αυτί, έφ' όσον το χτένισμα το αφήνει ακάλυπτο. Είναι αυτόνοπο ότι θα βάλετε πολύ λίγο ρουζ. 'Αν τα αυτιά σας είναι μενάλια ή προεξέχουν πολύ, προτιμήστε ένα χτένισμα που να τα κρύβει λίγο.

'Οποιοδήποτε κι' αν είναι το χτένισμά σας, πρέπει, έξ' άλλου, να περιποιηθήτε το μέτωπό σας, ποδ πάντως, να προσπαθήσετε να εξαφανίσετε τις οριζόντιες ή κάθετες ρυτίδες, που σχηματίζονται πάνω σ' αυτό. Να ένα μασάζ που θα σας απαλλάξει από τις οριζόντιες ρυτίδες:

Βάλτε τις παλάμες και των δυο χεριών σας πάνω στο μέτωπο, την αριστερή στο αριστερό μέρος και τη δεξιά στο δεξί. Τινάξτε κατόπιν τους μύς του μετώπου προς τα επάνω κάνοντας μια ελαφρή κίνηση με τα φρύδια. Τα χέρια σας θα τους συγκρατήσουν για να μην διογκωθούν. 'Επειτα, αφού μετρήσετε από το 1 ως το 15, κατεβάστε με δύναμη τα βλέφαρα και κλείστε τα μάτια. Οι μύς θα κατεβούν ταυτόχρονα. Τα χέρια σας δεν θα φύγουν σε καμιά στιγμή από την άοχιή τους θέση.

Θα κάνετε κάθε μέρα αυτή την άσκηση από 3—6 φορές, ανάλογα με την έκταση και τη σοβαρότητα που έχουν οι ρυτίδες σας. Για τις κάθετες ρυτίδες, θα τεντώσετε προς τα κάτω όσο μπορείτε περισσότερο τα πτερύγια της μύτης, σφουγγίζοντας ταυτόχρονα τα χέρια σας, σαν να επρόκειτο να σφυρίξετε. 'Ετσι θα τεντωθούν και οι μύς του μετώπου και η κάθετη ρυτίδα θα εξαφανισθή. Θα μετρήσετε ως το 20 και κατόπιν θα χαλαρώσετε άογα το σφίξιμό. Την άσκηση αυτή θα την κάμετε τρεις φορές κάθε πρωί.

'Η φροντίδα για το πρόσωπό σας δεν πρέπει ποτέ να λείπει γιατί το πρόσωπο άπαιτεί περισσότερη προσοχή επειδή αποτελεί τη «Βιτρίνα» του σώματος. Και δυστυχώς αυτή η «Βιτρίνα» γεράει πολύ πιο γρήγορα απ' το σώμα αν δεν την προσέξουμε έγκαιρως.

Χτενίσματα για μικρά κοριτσάκια

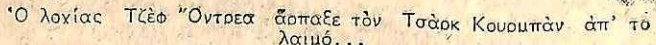
Τα χτενίσματα των μικρών κοριτσιών είναι πολλά. Τα κυριώτερα όμως είναι πέντε:
 1) Τα κομμένα πολύ κοντά μαλλιά, που τα έχουμε άφσει στη φυσική τους κατάσταση και που δένονται με μία κορδέλλα για να μη πέφτουν στα μάτια.
 2) 'Η χωρίστρα στο πλάι. Ένας σφίγγος στην αντίθετη πλευρά και τα μαλλιά κάπως μακρύτερα και ελαφρώς όνυλε. Χτενισμένα όλα πίσω, σφίγγος στην κορυφή και αριστερά.
 3) Χωρίστρα στη μέση και κορδέλλα που περιβάλλει όλο το κεφάλι και δένεται πίσω με ένα μεγάλο σφίγγο.
 4) 'Αφέλειες στο μέτωπο και τα υπόλοιπα μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω, και δεμένα στην κορυφή. Καταλήγουν δε σε μπουκλές.

Οἱ Μογγόλοι τοῦ Τσάρκ Κουρμπάν

Ἀρχηγὸς τῆς τελευταίας ἦταν ἕνας
 κάναξ, ὑπαρχηγὸς ὁ ταγματάρχης
 ὁν δύο ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς Πέτρον.
 ἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ στὸν ἀγῶνα τῆς
 Μά ἐκεῖνο πού τὸν δεχωρίζε ἀπ'
 ἀγαπούσαν τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν
 Ἀμερικανῶν καὶ τῶν Ἀγγλῶν ἦταν
 σὲ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ζητήματα

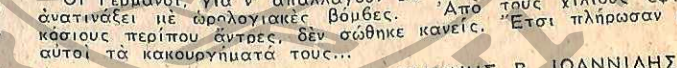
Οι Ἕλληνες ὁμως δὲν ᾔσαν τῆς τοιαύτης γνώμης μαζί του. Ἐπρεπε νὰ δράσῃς ἀμέσως καὶ νὰ τοὺς χτυπήσουν, προοίμως οἱ Βούλγαροι περάσουν ἀπὸ τὸ μαχαλὶ τὸν ἀσχυρὸν πλῆθυσμό. Οἱ Πόντιοι καλῶς ὀπλισμένοι ἀνυπομονοῦσαν, γιατί ἤξε-

«Όσοι απ' αυτούς γλύτωσαν, ξαναύρισαν στους Γερμανούς. Δολώσαν όμως, ότι δεν ήθελαν να ξαναποληθούν στην Ελλάδα και παρακάλεσαν να τους στείλουν όπουδήποτε άλλοι. Οι Γερμανοί τότε τους έστειλαν στην Ελβετία, όπου και πάλι, ένα σπαιοκάραβο, π

Σαν να μην εφταναν όπως οι Μογγόλοι και οι Γερμανοί, οι Έλληνες είναι και τους Βουλγάρους, που ήταν, αντίστοιχοι των πρώτων και ίσως ακόμη χειρότεροι στην αριότητα. Αλλά οι διαδρες υπάθρου, κυρίως οι Πόντιοι της Μακεδονίας, για να σταματήσουν το ξεκληρισμα των χωριών τους, έμπαιναν κι αυτοί στο έσωτερικό της Βουλγαρίας και έκαναν διάφορες καταστροφές, όπου μπορούσαν και όπως μπορούσαν. Συγχρόνως έστελναν μηνύματα στη Σοφία, πώς αν δεν σταματούσαν τις σφαγές, δεν θα έπαιναν εκείνοι τ' αντίποινα τους. Για να εινε όπως εν τάξει με τον άμαχο πληθυσμό, σκόρπιζαν παντού προκηρύξεις, που τον ειδοποιούσαν για ό,τι έπρόκειτο να συμβεί. Έπειτα, για να γυρίουν στα λημέρια τους, έδιναν σκληρές μάχες με τον τακτικό βουλγαρικό στρατό,

Η περιοχή του Ουίλσον έχει μεταβληθεί σ' ένα απεραντό θεα-
στικό πολέμιο. Στο δυτικό μέρος έπιθεσις εναντίον των ξηβικών
χηματισμών, που περνούσαν ανακατασυστα, και στο ανατολικό εκ-
προχιάσεις κι' ανατιβίξεις αμαρτωποχικών. Ο στρατηγός Πατλερ,
που έλχεν αντικαταστήσει τον στρατηγό Ουίλσον, στην αρχηνία
των στρατιωτικών δυναμικών Μ' Ανατολής, παρ' όλο που ήταν
συνηρητικός, συνέχιζε το πρόγραμμα στο πρώτο ως προς τα

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
(Ἡ Ἀλληλογραφία ὀπίσθεν)

ΤΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΤΙΚΑ

Απαντήσεις επιστολών

Ἰωάννην Κοριαλένιον, 143, Β. Ν. Κ. 34: Προκειται περὶ συνωνυμίας. Τὸ πρόσωπο αὐτὸ τὸ γνωρίζω ἀρκετὰ καὶ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μ' αὐτὸ πού μοι γράφετε. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν λόγος, ν' ἀπευθυνθῇτε σὲ «εἰδική» υπηρεσία γιὰ νὰ μάθετε. Διηγήσιον Ἀντωνόπουλον, Μοσχάτο: Ὅλα εἶνε ἐν τάξει καὶ θὰ κανονιστοῦν ὅπως πρέπει. Οἱ σκιτσογράφοι μας, σὰς εὐχαριστοῦν γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Τὸ ἴδιο κι' ἐγώ. Ἰωάννην Παράσχο, Κομοτηνὴν: Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ γράψω γιὰ τὸν Κ. Σ., ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀκετὰ στοιχεῖα. Μήπως μπορεῖτε νὰ μοῦ στείλετε ἐσείς; Κωνσταντίνον Ν. Χαραλαμπίδη, Βόλον: Δὲν σας λείπει ψέματα. Στὸ συμποτάζ πῶς μέρος κι' αὐτὸς κι' ὁ ἀδελφός του καὶ μάλιστα, ἔωσαν τὴν κατάστασι. Μὴν ἀμφισβάζετε λοιπὸν. Στέφανον Λωλοῦν Ἀμαλιάδα: Καί τί μ' αὐτό; Ὁ Π. Ρ. εἶνε βοηθῆσαι δυὸ Ἑλλήνες νὰ γλυτώσουν, ἀλλὰ πόσους ἄλλους πῆρε στὸ λαϊμό του; Μόνο οἱ γυναικῶν. ἔπεισαν τοὺς εἰκοσι.

Ἀθανάσιον Παριανόν, Ρόδος: Εὐχαριστῶ. Εἴσατε πάντοτε καλὸς φίλος καὶ πῶς καλὸς ἀκόμα πατριώτης. Λοὺκᾶν Ἀντωνίου, Ἐνταῦθα: Νὰ μοῦ γράψετε τὰ στοιχεῖα τοῦ συγγενοῦ σας καὶ θὰ προσπαθῶ ν' ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθειαν. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, εὐχαριστῶ. Β. Γ. Ε., Ἐνταῦθα: Δὲν κάνω τὸν παλληκαρά, ἀλλὰ ἀδιαφορῶ γιὰ τίς ἀπειλές σας. Ἀνθῆ Κωστοπούλου, Λαμία: Δυστυχῶς δὲν με βοηθᾷ ἡ νύμφη. Σὰς ζητῶ συνγνώμη καὶ σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ εὐγενικά σας αἰσθήματα. Γεώργιον Πετροῦτσον, Ἐνταῦθα: Δὲν ἔχω στοιχεῖα ἐναντίον του. Ἀντίθετα, ὑπάρχουν πολλὰ ὑπὲρ καὶ γι' αὐτὸ παρασημοφορήθηκε ποῖν λίγον καιρό. Τὸ περιοδικὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ἐφημερίδα. Καὶ κακῶς τὰ συνδυάζετε. Εὐθύμιον Λουλακᾶκη, Καστελλορίζον: Πῶς δὲν: Νὰ μοῦ γράψετε καὶ θὰ σας ἀπαντήσω εὐχαριστῶς. Βιολέττα, Ἐνταῦθα: Νὰ στείλετε τὰ ποιήματά σας σὲ κανένα λογοτεχνικὸ περιοδικό. Εἶνε καλὰ. Ὁ «Θησαυρὸς» δὲν δημοσιεύει συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Πέτρον Λίναρον, Καρδίτταν: Κάνετε λάθος. Ὁ Κί Πατ. δὲν εἶνε αὐτὸς πού νομίζετε. Ὁ ἀεροπόρος πού ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα μ' αὐτόν, εἶνε ἄλλος. Κ. Σαραντόπουλον καὶ Χριστίναν Μπεγιάτσο, Ἐνταῦθα: Σὰς εὐχαριστῶ. Ἀλέξανδρον Παπαθανασίου, Ἐνταῦθα: Δὲν καταλαβαίνετε φίλε μου, τὴν ἀλήθειαν. Ἰ. Π. Α., Ἐνταῦθα: Ὁ συνάδελφος κ. Σ. Κ. ὑπῆρξε πράγματι ἀκετὰ διόστιμα ἀσχηλὸς τοῦ «ΜΙΔΑ 614» ἔπειτα ἀπὸ τὸ φόντο τοῦ Τσιάντε, πῶς ἀμφισβάζετε; Θεόδωρον Καστριανῆ, Ἰωσήφ Μαυρῆς καὶ Λιάνα Τριανταφύλλου, Θεσ/νίκην: Θὰ γράψω μόλις ἔρθῃ ἡ σειρά τους. Πῶς τὸ παρὸν συγκεντρῶν στοιχεῖα. Ἀνδρόνικον, Ἐνταῦθα: Σὰς τὸ ἔγραψα κι' ἄλλη φορὰ: τὸ πρόσωπο αὐτὸ δὲν εἶμαι ἐγώ. Προκειται περὶ ἀπλῆς συνωνυμίας. Ἐμμεν, Δασκαλάκη, Χανιά - Κρήτη: Οἱ δεκαεπτὰ αὐτοὶ πατριῶτες, τουφεκίστηκαν στὴς 22 Ἰανουαρίου 1943, στὴν Καισαριανή. Τὰ πρόσωπα πού μοῦ ἀναφέρετε, δὲν ἦταν μετὰ τοὺς, ἐκτός ἀπὸ τὸν Ἐμμανουὴλ Καστρογιαννάκη, Ἀλμπρον Παπασωτηρίου, Κόρινθον: Δὲν κάνω λάθος. Τὰ πράγματα ἔγιναν ἀκριβῶς ὅπως τὰ ἔγραψα. Ὅλα τ' ἄλλα εἶνε φαντασιοληΐες! Δημήτριον Λέμιον καὶ Γιάννην Πανουργιάν, Λαρίσα: Ἀφοῦ λάβατε τὸ νόμισμα μου θὰ καταλάβετε περὶ τίνος πρόκειται. Πάντως σὰς εὐχαριστῶ καὶ περιμένω ἀποτελέσματα τῶν ἐννοιῶν σας. Ν. Ο. Μέλλιν, Σάμον: Νὰ μοῦ γράψετε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τεύχους. Μὲ τὸ μικρὸ του ὀνόμα μόνον εἶνε τελείως ἀδύνατο νὰ τὸν βρῶ. Χαιρετισμοὺς σὲ ὅλους τοὺς καλοῦς σας φίλους. Μοῦράτην Ἀναστασίον, 207 Τ. Π. 914γ: Τσιανταῦθ' ὄνομα μέσα σ' ἕνα γράμμα, γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσετε. Σὰς εὐχαριστῶ καλὸί μου φίλοι! Ἀλέκον Μητσάκη, Λαρίσα: Ἰσως. Πάντως πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶνε τίποτε, Λυπούμαι. Κοκορόμιον, Ἐνταῦθα: Δὲν ἀμφισβάζω γιὰ τὴν... κοκορομολοσίαν σας! Ὅλ' αὐτὰ πού μοι γράφετε εἶνε ἀνόητα. Μιχαήλ Φωκᾶν, Ἐνταῦθα: Δὲν εἶνε ἀκριβῶς ἡ ἴδια. Πῶς νὰ σας στείλω τὸ βιβλίο; Γ. Β. Ι.

ΓΑΜΗΛΙΟ ΤΑΞΙΔΙ ΧΑΡΙΣ ΣΕ ΕΡΑΝΟ
Δυὸ Ἀμερικανοὶ, ὁ Νικ καὶ ἡ Μίρα Λέικ, πού παντρεύτηκαν πρὸς ἡμερῶν κάνουν τὸ γαμήλιο ταξίδι τους μ' ἑξῶς τῶν φίλων τους. Πού, ἀντὶ δώσαν, συγκέντρωσαν μ' ἑρανο μεταξὺ τους 5.000 δολλάρια.

ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΦΕΥΓΟΝΤΑΙ ΤΑ ΓΛΥΣΤΡΗΜΑΤΑ

Τὸ παράξενο αὐτὸ μνηστὴρ νοσηματοποιεῖται ἀπὸ πολλοὺς δόμους τῆς Δ. Γερμανίας. Μόλις στασιαστὴν ἡ βοσκή, συνεργεῖα μὲ τὸ εἰδικὸ αὐτό... φλογόβολο πέρνουν ἀπὸ τοὺς κενταίους δρόμους καὶ τοὺς στεγνῶνουν τελείως. Ἐστὶ ἀποδεδειγμένον τὰ ντεσπαρίσματα τῶν αὐτοκινήτων.

Ο ΑΣΣΟΣ ΤΗΣ ΕΥΛΥΓΙΣΙΑΣ
Ὁ μικρὸς Δανὸς Τζῶν Σίντελ, ἕνας ἀκατάβλητος 12 χρόνων θεωρεῖται σήμερον τὸ πῶς εὐλυνιστὸν παιδί τοῦ κόσμου!

Οἱ Θησαυροὶ τοῦ Χίτλερ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ

Μέσα σὲ λίμνες καὶ σπηλιές

Μολοντί ὁ πόλεμος ἔχει τελειώσει ἀπὸ 7 χρόνια τώρα, ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ σημειῶν θύματα, σὲ διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης. Ἐννοοῦμε τοὺς τυχοδιώκτες ἢ τοὺς μυστικούς πράκτορες, πού χάνουν τὴ ζωὴ τους, ἀναζητῶντας τὸν θησαυρὸ τῶν Ναζιδων, ἢ τῶν Φασιστῶν, ἢ τοῦ Ρόμμελ...

Δὲν εἶνε καθόλου φανταστικὰ αὐτὰ τὰ πλοῦτη. Τὸν Μάρτιο τοῦ 1945, οἱ Ναζιδες μετέφεραν μυστικὰ σὲ διάφορες κρυπτες, προετοιμασμένες ἀπ' τὸν Καλτενμπρουνερ στὰ βουνὰ ἀπὸ Τυρόλου, ἕνα θησαυρὸ πού ἡ ἀξία του ὑπολογίσθηκε πάνω ἀπὸ 5.000.000 λίρες καὶ πού περιλάμβανε ἔργα τέχνης, χρυσὰ νομίσματα καὶ κοσμήματα. Ὅλ' αὐτὰ, τὰ εἶχαν συγκεντρώσει οἱ Γερμανοὶ ἀπὸ τὶς χώρες πού εἶχαν καταλάβει κι' ἀπὸ τὰ ἐκατομμύρια τῶν κρατουμένων στὰ στρατόπεδα συγκέντρώσεως. Περισσότερα ἀπὸ 200 μεγάλα καμιόνια χρησιμοποίηθηκαν γιὰ τὴ μεταφορά τους. Καὶ ὠρισμένοι ἐμπιστοὶ τοῦ Κόμματος ἀνέλαβαν νὰ τὰ κρύψουν βαθεῖα σὲ σπηλιές καὶ λίμνες καὶ νὰ τὰ φυλάξουν ἀγρυπνῶντας.

Ἀπὸ τότε, γίνονται κάθε τόσο παράξενα ἐγκλήματα στὰ ὄρεϊνὰ αὐτὰ μέρη τοῦ Τυρόλου. Ὅποιοι ἀνακαλύψῃ κάποιο ἶχνος τοῦ θησαυροῦ, δολοφονεῖται ἀμέσως ἀπὸ τοὺς ἀγνωστους φύλακές του. Τὸν τελευταῖο καιρὸ, εἶνε γνωστὸ, ὅτι ἀνέγκυσαν δύτες ἀπὸ μιά λίμνη τῆς Αὐστρίας, κάτι μυστηριώδη κιβώτια, πού μετεφέρθηκαν κατόπι πρὸς ἀγνωστὴ κατεύθυνσι. Ἐξ ἄλλου, ὁ τέως ὑπασιπότης τοῦ Μάρτιν Μπόμπαν συνελήφθη ἐνὸς προσπαθοῦσε νὰ φυγαδεύσῃ νομίσματα ἀξίας 2.000 λιρών.

Δὲν εἶνε λιγώτερο αἰνιγματικὴ ἡ τύχη τοῦ θησαυροῦ πού ἀνῆκε ἄλλοτε στὸ «Ἀφρικὰ Κόρπς» τοῦ Ρόμμελ. Ἀποτελεῖται κι' αὐτὸς ἀπὸ χρυσάφι, κοσμήματα καὶ ἔργα τέχνης, ἀξίας 3.000.000 λιρών. Ἡ κρύπτη του ἀγνωεῖται. Κάποιοι Γερμανοὶ ὁμῶς, ὀνόματι Φλάιγκ, πού ἀνῆκε στὰ «Ες-Ες», βεβαίωσαν, ὅτι ὁ θησαυρὸς αὐτὸς, μετὰ τὴν ἥττα τοῦ Ρόμμελ, μετεφέρθη στὴν Κορσική. Ὁ Φλάιγκ, πού ἦταν ἱκανὸς δῆτης, ἀνέλαβε τότε νὰ κρύψῃ ἐξῆς σφραγισμένες μολυβένιες κάσες σὲ βάθος 70 μέτρων μέσα στὴ θάλασσα, κοντὰ στὶς ἐκβολές ἐνὸς μικροῦ ποταμοῦ. Παρ' ὅλες ὁμῶς τὶς πολυδάπανες ἐρευνες πού ἔγιναν ἀργότερα στὸ μέρος ἐκεῖνο, δὲν βρέθηκε ὁ χαμένος θησαυρὸς.

Ὁ κρυμμένος θησαυρὸς τοῦ Μουσσολίνι, πού ἀξεῖ 15.000.000 λίρες, προκάλεσε κι' αὐτὸς ὄχι λίγους μυστηριώδεις θανάτους. Λέγεται, ὅτι ἕνα μέρος του βρῆσκειτο στὸ βυθὸ τῆς λίμνης τοῦ Κόμο. Ἀρκετὲς οἰκογένειες ψαράδων πλούτισαν ἐξαιτίας καὶ ἀνεξήγητα. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ θησαυροῦ, δὲν βρέθηκε ἀκόμη. Κι' οἱ λίγοι ἀνθρώποι πού ἤξεραν κάτι γι' αὐτόν, βρῆκαν τραγικὸ θάνατο.

Τέλος, οἱ σύγχρονοι κυνηγοὶ θησαυρῶν ἀπασχολοῦνται καὶ μὲ τὸ πολὺτιμο στέμμα τῆς Οὐγγαρίας, πού ὑποτίθεται πῶς ἀνῆκε ἄλλοτε στὸν Ἅγιο Στέφανον. Τὸ 1944, τὸ πῆραν ἀπὸ τὰ πρῶν βασιλικά ἀνάκτορα τῆς Βουδαπέστης. 25 Γερμανοὶ στρατιῶτες, ὅταν ἔφτασε στὴν κατοχὴ τοῦ Χίτλερ, ὁ τελευταῖος διέταξε νὰ τὸ ἐκασφαλίσουν κάπου στὸ Σάλτσμπουργκ. Ἐκεῖ τὸ βρῆκαν οἱ Σύμμαχοι. Τὸ 1945, καὶ τὸ μετέφεραν στὸ Μόναχο. Ἀπὸ τότε, λοιπὸν, χάθηκαν τὰ ἶχνη του.

Πρὸ ἐτῶν, ἕνας Γάλλος φυλακισμένος, ἰσχυρίσθη στὸ ἴδιο κελλί μ' ἕνα πρῶν ἡρωστὴ τῶν «Ες-Ες», ὁ Γερμανὸς, λοιπὸν, αὐτὸς, τοῦ ἀπεκάλυψε, ὅτι ὁ οὐγκρὸς θησαυρὸς εἶχε κλειστῇ σὲ δυὸ κιβώτια, μὲ διπλὸ περικάλυμμα ἀπὸ τσίγγινο, κι' εἶχε ταφῇ κάτω ἀπ' τὴν κοίτη ἐνὸς ποταμοῦ τῆς Γερμανίας, στὰ σύνορα τῆς γαλλικῆς καὶ τῆς ἀμερικανικῆς ζώνης. Σύμφωνα μὲ τὶς διαδόσεις οἱ Ἀμερικανοὶ βρῆκαν τὸν θησαυρὸ αὐτὸ καὶ τὸν ἔχουν τώρα κρυμμένον στὸ Μόναχο.

Τηλεφώνημα ΒΑΣΙΛΙΑ

Δὲν μᾶς ἔφταναν, πού λέτε, τ' ἀπερίγραπτα δεινὰ (μας) κι' οἱ μπελάδες κι' οἱ λαχτάρεις χάρις στὰ τηλέ- (φῶνά μας). Δὲν ἀκούσαμε τὰ τόσα καὶ τὰ τόσα τους τρατά: Βλάδες, φόρτοι, ὑπερτιμήσεις καὶ κυρίως...βουητά! Ἦρθε τώρα κι' ἡ μοιραία τῶν...νομῶν ἀλλάγι, νὰ προσθέσῃ μὲς' στὶς τόσες πᾶρα πάνω μιά πληγὴ καὶ νὰ μᾶς ἀναστατώσῃ τὴ ζωὴ μας ἐξαιτίας (νευρικά!) κι' ὅλα τὰ «συστήματα μας», πρὸ παντός τὰ...

Φύρδην-μύγδην ἔχουν γίνῃ οἱ γραμμὲς μας, τελευ- (ταίως), κι' ἀγωνίζεσαι τοῦ κάκου καὶ σκοτώνεσαι ματαίως καὶ χτυπάς, εἴτε χτυπιέσαι καὶ πηγαίνεις νὰ κραι- (πάρης), ὥσπου κάποιο πού γυρεύεις στὸ τηλέφωνο νὰ πά- (ρη), δυὸ καὶ τρεῖς φορές τὸν παίρνεις ἢ καὶ τέσσερις (ἀκόμη) καὶ σοῦ λείπει ἐκεῖνος «λάθος» κι' ἀπαντᾷ ἐσύ... «συγγνώμη!» Κοκκινίζεις ἀπ' τὰ νεῦρα καὶ φουντώνεις καὶ κο- (ράνεις) πρῶτο, δεύτερο καὶ τρίτο τηλεφώνημα σκαρώνεις καὶ πληρώνεις ἐν ὀλίγοις. μὰ κι' ἐν πάσῃ συντομίᾳ, ἔξη, ἑπτὰ συνδιαλέξεις γιὰ νὰ κάνης μόνο...μιά!

Μὰ δὲν εἶναι αὐτὰ καὶ μόνο «τ' ἀγαθὰ» τοῦ τηλε- (φῶνου) πού σὲ φέρνουν στὸ σημεῖον γιὰ νὰ γίνῃς δράστης (...φῶνου), εἶναι κι' οἱ παρεξηγήσεις καὶ τ' ἀπρόοπτα ἐν γένει, ὅταν στὸ ἀκουστικὸ σου ἄλλο παίρνεις... κι' ἄλλο (βγαίνει!)

Παίρνεις στὸ τηλέφωνό σου, λόγου χάριν, τὴν «κα- (λή σου) καὶ τῆς λές: «Ἀλλό, χρυσό μου» καὶ τῆς στέλνεις (τὸ φιλι σου). Λόγια ἀγάπης καὶ λατρείας τῆς πετᾷς ἕνα σωρὸ καὶ μὲ πόθο περιμένεις τὴ φωνίτσα τῆς ν' ἀκούσῃ, ἀλλ' ἀντὶ νὰ σ' ἀπαντήσῃ κάποιο πλάσμα τρυφερὸ σ' ἀπαντᾷ ὅ... νεωκόρος τῆς Ἀγίας Ἐλεούσης!

Κατ' αὐτὸν τὸν ἴδιο τρόπο καὶ μὲ δυὸ λογάκια κέτα, παίρνεις τὸ μπακαλίκι σου νὰ σοῦ στείλῃ λίγη (φέτα) Ἰταλίας, εἴτε ντόπια, Ἀραχῶδης ἢ Τουρινῶν κι' ἀπαντᾷ ὁ ἐπιστάτης κάποιας...ἀσβεστοκαμί- (νου!)

Μὲ τὴν Πάουερ, ἐπίσης, ἔχεις χρόνια «νιτερῆς» ἐπειδὴ σὲ πιλατεύουν τὰ πρωτόγονά της μέσα καὶ τ' ἀρμόδιο γραφεῖο παίρνεις στὸ τηλέφωνό σου, νὰ ἐκφράσῃς γιὰ τὰ τραῦμα τῆς τὸ φοικτὸ παραπο- (νῶ σου).

Κι' ἀφοῦ χάνεις, πάνω-κάτω, τὴ μισὴ σου τὴν ἡμέρα, τελικῶς πληροφορεῖσαι καὶ κατόπι προσαρτίζων, πῶς δὲν εἶναι τὰ γραφεῖα πού γυρεύεις, ἐκεῖ πέρα, ἀλλὰ μιά ἀντιπροσωπεία σαρδελῶν καὶ κονσερβῶν!

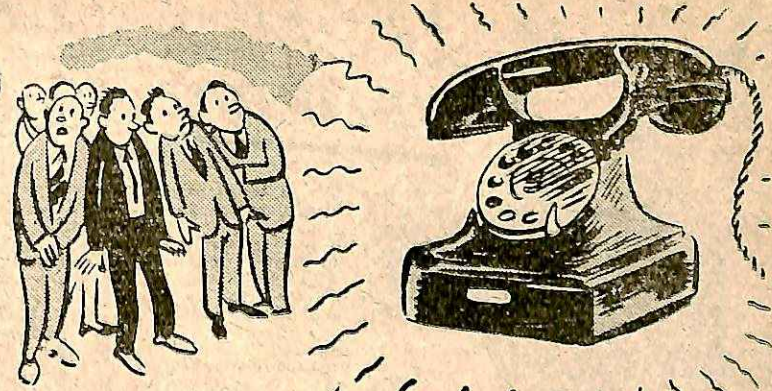
Στὶς ἡμέρες πού περνᾶνε καὶ τὶς δύσκολες στιγμές, ἡ ζωὴ μας ἐξαπτάται ἀπὸ τὶς διανομές, μὰ γιὰ δαῦτες, συμπολίτα, ὑποσχέσεις μόνον ἔσπεεις καὶ πέντ' ἔξη μῆνες τώρα τὶς ἀκούς καὶ δὲν τὶς... (βλέπεις!)

Μπρουχτισμένος, ἐπομένως, ἀπ' αὐτὴ τὴν κοροϊδίαν παίρνεις τὴν ὑπηρεσίαν τῆς λεγόμενης ἀμοιβῆς καὶ ρωτᾷς ὑποτεθήτω: «Μὰ τί γίνεται; Ἀκόμα Πότε τέλος πάντων, πότε;... Ὅταν γίνου' ὅλο (πιτῶμα)!

Πᾶστε τα λοιπὸν τὰ μέτρα. Ναί, τὰ μέτρα γιὰ (τὴ μᾶσα...)

Παρακούσατε νομίζω... Ὅχι μέτρα γιὰ τὴν...κᾶσο! Μὰ τί λές, ἀγαπητέ μου!... Ποιὸς τηλεφώνε; Τί; (Ποιός;)

Χτύπα ξύλο χριστιανέ μου! Ἀκου... φερετροποιός!

Ἀπ' τὴ μιά στὴν ἄλλη γκάφα ὅλο πέφτεις δυστυ- (χῶς) καὶ τ' ἀπρόοπτα σὲ κάνουν ἄνω-κάτω συνεχῶς. Παίρνεις, αἰφνης, μίαν ἀπ' ὅλες τὶς χιλιάδες ἐφο- (ριες).

νὰ ζητήσῃς ὠρισμένες ἀκριβεῖς πληροφορίες καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃς πῶς συνέβη τὸ μοιραῖον ἔχεις πάρει τὰ γραφεῖα «Σωματείου...» Ἐκδορέων!»

Παίρνεις καὶ τὴν Δημαρχίαν, γιὰ δωδέκατη φορὰ, νὰ τῆς πῇς πῶς ὅλοι οἱ δρόμοι ἔχουν χάλια φοβερά καὶ φθαρμένους καὶ σκαμμένους, ὅπως βλέπεις τοὺς (μισούς), ἢ Ἀθῆνα λές, πῶς ἔχει ἔδωμῆντα... Ἰλισσοῦς!

Κι' ὅταν βλέπῃς—ἐννοεῖται—κι' ὅλα τ' ἄλλα τὰ (στενά), ὅπου μῆνες τὰ σκουπίδια σχηματίζουν... βουὰ ὑποθέτεις, ἐπὶ πλεόν, πῶς στὴν πόλιν μας αὐτὴ, δὲν ὑπάρχει μόνον ἕνας, μὰ πολλοί... Λυκαβητοί! Παίρνεις, ἦγουν, γιὰ νὰ κάνης τὰ παράπονα στὸ (Δῆμο).

μὰ «φῶνὴ βῶντος» εἶναι, ἡ φωνὴ σου, ἐν...ἐρημῶν καὶ κανένας δὲν σ' ἀκούει καὶ κανεὶς δὲν σ' ἀπαντᾷ, μολοντί ἡ ἄλλη ἄκρῃ κουδουνίζει καὶ βροντᾷ, ὥσπου κάποτε μαθαίνεις, ἐνέος κατὰ τὸ μάλλον, πῶς δὲν εἶναι ἐκεῖ ὁ Δῆμος, ἀλλ' ὁ «Οἶκος...» Κω- (φαλάων)!

Ἀνυπόφορη κατέστη κι' εἶναι ἄνω ποταμῶν ἡ κατάσταση ἐτούτῃ κι' ὁ χορὸς τῶν ἀριθμῶν, καὶ μπορεῖ, δὲν τ' ἀποκλείω, ἡ τηλεπικοινωνία, προσεχῶς, νὰ μᾶς ἀλλάξῃ ἐντελῶς τὸν... Ἀναγία! Κι' ἴσως-ἴσως, συν τῷ χρόνῳ, καὶ χωρὶς ὑπερβολῆς, ἀπ' τὰ νεῦρα σου νὰ φρίτῃς καὶ νὰ γίνεσαι θερίο, γιὰτί, φέρ' εἰπεῖν, θὰ παίρνης τὸν Ἑλλήναν τῇ (Βουλῇ) καὶ στὴ μέση θὰ φυτρῶνῃ κάποιο... κεραμυδαριό!

Πάντως εἶναι φαῦλος κύκλος τὰ τηλέφῳνά μας ἤδη καὶ σ' αὐτὸ τὸ «μᾶλε-βράσε» καὶ σ' αὐτὸν τὸν κυ- (κεῶνα), σὲ προγκᾶνε, σοῦ φωνάζουν, σὲ ταραῶνουν στὸ βρι- (σιδί) καὶ σὲ λένε κακοῦρη καὶ φαρσὲν κι' ἀπατεῶνα! Τὸ μπελά σου, κάθε τόσο, βρίσκεις τζάμπα μ' ἄλ- (λους λόγους) κι' ὅταν φτάνῃς στοὺς θυμούς σου τοὺς μεγάλους, (τούς μεγίστους), με τὸ δίκιο σου, βεβαίως, βλαστημάς τους κατὰ (λόγους) τοὺς ἀχρήστους κατὰ βάθος καὶ τοὺς...ἀκαταλογί- (στους)!

Τὸν δημοφιλέστατό μας τὸν ΟΤΕ στὸ τέλος παίρ- (νεις) γιὰ νὰ μάθῃς μέχρι πότε, οὕτω πῶς θὰ βολοδέρνῃς, ἢ νὰ σὲ πληροφόρῃς ὁ κατάλογος ὁ νέος πότε θὰ κυκλοφορήσῃ! Μὰ γιὰ τύχη σου κακὴ! ἄλλῃ ἐκπληξὶ μεγάλη δοκιμάζεις κι' ἀπὸ κεῖ. (ΟΤΕ); Ἀπλῶς συγκεκριμένως, μόλις πῆς: «Ἐμπρός!... (ΟΤΕ);» σ' ἀπαντᾷ βραχνῶδες τύπος καὶ σοῦ λέει κατὰς (δογίλος):

«Ποιὸς ΟΤΕ, μπρὲ κούτε; Ἐδῶ πέρα εἶναι... μὲ ὁ ὅς!»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Μην αφήνετε να πέφτουν τα ρούχα σας με... το βάρος τους!...

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ

Οι χιονομοριατικές συμβουλές ενός Άγγλου δόκτορος

Στο κρεβάτι γεννηθήκαμε, στο κρεβάτι θα πεθάνουμε. Θα περάσουμε το ένα τρίτο της ζωής μας στο κρεβάτι. Κι' αν δεν έχουμε ήδη παντρευτεί, πάντως το πιθανώτερο είναι πως θα δρούμε άργα ή γρήγορα κάποιο σύντροφο.

Δεν υπορούμε άλλωστε να κάνουμε διαφορετικά, παρότι να υποταγούμε στο κληρονομικό ένστικτο. Όπως το πρόβατο είναι ζωό της νύχτας, ο πύθκος ζωό των δέντρων κι' η φάλαια ζωό της θαλάσσης, ο άνθρωπος είναι ένα «ζώο του κρεβατιού». Αποδείξει: η εύχρηστη που νοιώθουμε, όταν παύουμε το πρόγευμά μας στο κρεβάτι, ή όταν «ορίζοντες» στις ελεύθερες ώρες της αναπαύσεώς μας.

Εκινώντας λοιπόν απ' αυτή τη βάση, δεν θάταν ασκόπη να μάθουμε μερικούς κανόνες συμπεριφοράς στο... κρεβάτι. Δεν θα τους βρούμε όμως σε κανένα απ' τους τόσους «όδηγους καλών τρόπων». Αυτό το κενό ήθε να συμπληρώσει το βιβλίο «Η συμπεριφορά στο κρεβάτι», του Άγγλου δόκτορος Ραλφ Χόπτον, που δίνει συμβουλές με χιονομοριατικό στυλ, προσωρινές ιδίως για τους παντρεμένους.

Πρώτα απ' όλα λοιπόν, συνιστά: «Μην γδύνεστε... με τη βασιλίσσα!».

Μ' άλλα λόγια, μην αφήνετε να πέφτουν ένα-ένα τα ρούχα σας στο πάτωμα, με το βάρος τους. Το θέαμα

που παρουσιάζουν, σκορπίζοντας κάτω, δεν έχει τίποτα το καλίσθητο.

Άλλο τόσο καταδικάζει ο δόκτωρ Χόπτον και τους άντρες που αφήνουν να γλυστρήσουν το παντελόνι τους ως τις κνήμες τους, κι' ύστερα, αφού τραβήξουν έξω τα πόδια τους, το εξαστέλλουν με μια κλωτσιά στην πλησιέστερη κρέκλα.

Γενικώς, μην αφήνετε τα ρούχα σας πάνω στις καρέκλες της κρεβατοκάμαρας. Καλύτερα να τα γυρίσετε κάτω απ' το κρεβάτι, παρά ν' αντικρύσετε το σωρό τους, το πρωί που θ' ανοίξετε τα μάτια σας.

Προκειμένου να μη φοράτε ό,τι πρέπει στο κρεβάτι, καλύτερα να μη φοράτε τίποτε. Οι πρόγονοί μας κοιμόνταν ή με όλα τους τα ρούχα ή εντελώς γυμνοί. Δεν έκαναν όμως το αντίστροφο, το σφάλμα να πέφτουν να κοιμηθούν με τα εσώρουχα της ημέρας, όπως κάνουν σήμερα πολλοί άνθρωποι δίχως γούστο. Η νυκτερινή στολή για τον άντρα είναι η πυτζάμα, και για τη γυναίκα η πυτζάμα ή το νυχτικό.

Τι να πούμε κατόπιν για την κρέμα του προσώπου και τα «μπιγκουντί», που βασίζουν οι γυναίκες πριν πέσουν να κοιμηθούν; Φαντασθήτε ότι είσατε νιόπαντρο. Πως να μην κινδυνεύει να τρελλαθεί ο δυστυχής, αντρας σας βλέποντας τα σιδεράκια που έχετε χύσει στα μαλλιά σας και που

τραβούν τις τρίχες τόσο δυνατά ώστε ν' αλλοιωθούν τα μάτια σας και ν' αλλοιωθεί η έκφασή σας: «Όσο για το πρόσωπό σας... με το στομάχι της άσπρης κόμης υαίεζε σαν λεπτή!

Τομύζει να σας αναγνωρίσει ο άντρας σας. Και — το φοβερότερο — σκέπτεται πως θα σας βλέπει έτσι κάθε βράδυ, σ' όλη τη συζυγική ζωή σας!... Καταλαβαίνετε λοιπόν τη φοικτή απογοήτευσή του! Δεν σας μένει τότε να κάμει τίποτ' άλλο, παρά ν' αοίσιετε να κουδενιάζετε μαζί του για την τέχνη, τη φιλολογία και την πολιτική, ώσπου να νυστάξει και ν' αποκοιμηθεί. Ύστερα προσπαθείτε και σεις να κοιμηθείτε, προσέχοντας να μη ροχαλίσετε και να μην πασαυλάτε στον ύπνο σας — γιατί ο Θεός μόνο ξέρει, ποιά μυρτικά σας υπαίτι να φανερώσει αθέλητα, αν έχετε την κακή αυτή συνήθεια...

«Ανθρώπινη κούπια» ονομάζει ο δόκτωρ Χόπτον εκείνον που τραβάει στον ύπνο του τα σκεπάσματα τυλίγεται μ' αυτά κι' αφήνει το σύντροφό του ξεσκεπαστο να τουτοουσίη.

Αν σας τύχη τέτοιος σύζυγος, δεν υπάρχουν κανείς τρόπος σωτηρίας... Το ίδιο κι' αν έχετε παντρευτεί με το είδος εκείνο του συντρόφου, που σας σπρώχνει, σιγά-σιγά προς την άκρη του κρεβατιού και σας πετάει κάποτε στο πάτωμα! Το μόνο «φάρμακ» σ' αυτές τις περιπτώσεις — λέει ο δόκτωρ Χόπτον — είναι... ένα κλωίπ!

Και τώρα μερικές έρωταποκρίσεις για τους συζύγους, που μένουν απ' το ίδιο πρωτότυπο βιβλίο:

Ποιός πρέπει να πέφτει πρώτος στο κρεβάτι, ο άντρας ή η γυναίκα;

Αν προηγήθ η γυναίκα, θ' αφήσει στον άντρα της το υπελά ν' ανοίξει τα παράθυρα, να ρίξει μια τελευταία ματιά στη φωτιά, να σβύσει το φως, κλπ. Αυτό λοιπόν πρέπει να κάνει κάθε βράδυ, αν έχη λίγη κοινή λογική.

Ποιός θα σηκωθεί, τη νύχτα, αν άκουσθ θόρυβος, σαν να υπήκε λωποδύτης;

Το λογικώτερο είναι... να μη σηκωθεί κανείς!

Ποιά είναι τα προτιμώτερα θέματα συζητήσεως στο κρεβάτι;

Το κουτσομπολιό για τους γείτονες, για την ήλική τους, για την ανατροφή των παιδιών τους, για τα φαγητά που μαγειρέψαν... «Ολ' αυτά είναι τελείως ακίνδυνα».

Ποιά θέματα πρέπει απεναντίας ν' αποφεύγονται;

Τα χρηματικά ζητήματα, ή ό,τι αφορά τα δικά σας παιδιά, τη δική σας ήλική, τα δικά σας φαγητά... «Ολ' αυτά είναι σωστή δυναμική»!

Τι πρέπει να κάνει ένας σύζυγος, αν η γυναίκα του υποστηρίξη πως έπιασε «μυρκαχιά στο σπίτι»;

Να το άμφισβητήσει, συζητώντας μαζί της, ως το πρωί, αν χρειασθ. Αν σηκωθεί για να το ξεσκιρδώ, υπάρχει πάντοτε η πιθανότητα να βρεθ... πως είχε δική η γυναίκα του!

ΧΙΟΝΟΜΟΡ

ΟΙ ΚΟΥΤΕΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ!

Δυό νεοφερμένοι, επαρχιώτες τουρίστες, στην Αθήνα, πήγαν για νά φάγν, χωρίς νά τ' αντιληφθούν, σ' ένα πολυτελές εστιατόριο. Μετά τ' γεύμα τ' γκαρσόνι τους έφερε στο τραπέζι δυό μπόλ με νερό.

Ο ένας τότε κτύπησε τ' γκαρσόνι και τ' οώτησε:

— Για τί δουλειά είναι αυτά; — Για νά πλύνετε τ' γέρια σας, τ' οώτησε ευγενέστατα τ' γκαρσόνι και άπομακρύνθηκε.

— Βλέπετε, Μητρο; τ' οώτησε ο άλλος. Αυτά παθαίνει όποιος κάνει κουτές έρωτήσεις. Παιρνει κουτές άπαντήσεις! Έλα τώρα, πίες τ' νερό!

Ο φίλος τ' οωατρικού συγγραφέως κάνει τις παρατηρήσεις του για τ' νεό του δόγμα.

— Ωραίο τ' έργο σου! Έχω όμως νά σού κάνω μιά υπόδειξη: Στην τελευταία πράξη ή ήρωίδα δεν πρέπει νά μαγαιάσση τ' άντρα της, αλλά νά τ' ον πυροβολή. Έτσι ο κόσμος θά ξυπνή και συγχρόνως θά ξέρη πως τελείωσε ή παράστασις.

Εκείνη: Θα με αγαπάς περισσότερο, γουσε μου, όταν θά παντρευτούμε;

Εκείνος: Αμφιβάλλεις γι' αυτό; Αφού έέρεις ότι πάντα μού άρεσαν περισσότερο οι παντρεμένες!

Ο Άνάργυρος έφαγνε σαν τρελλός τις τσάπες του.

Τι συμβαίνει; Τι έπαβες; τ' οώτησε ένας φίλος του.

Δεν υποού νά βωώ τ' ο πορτοφόλι μου! Θασρώ πως τ' έχασα...

Έναες όλες τις τσάπες; — Ναι, όλες! Έκπ'ς από μιά...

Και γιατί δεν πάγνεις κι' έχει; — Γιατί φοβάμαι... Αν δεν είνε ούτε έχει τ' πορτοφόλι μου θά πάθω συγκοπή!...

Οι περιπτώσεις διπλής άφρησιδας δεν είναι σπάνιες.

Ο άφρησιμένος πελάτης τ' οωρειού ζητάει νά τ' οωώνουν τ' αμύλια.

Βγάλε πρώτα τ' καπέλλο σας, τ' οωυίζει ο κοωρέας.

Εκείνη τ' στυγμή όμως, ο άφρησιμένος πελάτης, π' οω καθόταν στην πολυθρόνα, είδε στον καθρέφτη μιά κυρία π' οω καθόταν στο πίσω πανκάκι τ' οωρειού.

Ω, συγγνώμη για τ' ον παράλειψι, είπε. Δεν άντελήωθηκα ότι βρίσκαμαι άπέναντι σ' εμιά κυρία. Κι' έβγαλε τ' καπέλλο του.

Ο Γιαννάκης χωστόυσε στο φίλο του Άνατολή έκατό χιλιάδες κι' έπειδή αυτός τ' οω ζήτησε κάθε τ' οω, θύμωσε και για νά τ' οω τιμωρήσει τ' οω τις επέστρεψε όλες σ' εμιά οωκα!

Ο Άνατολής τ' πήρε μωτρωμένο κι' έπειδή ύποπτευσαν κάποια άπάτη, άρτισε νά τ' μετρή η προση ένα, ένα. Όταν έφτασε νά μετρή «έξητα έφτά, έξητα ογτώ, έξητα έννη», σταμάτησε τ' μετρήμα και είπε:

Αφού ως εδώ είναι οωστά, τ' οω θά είναι κι' ως τ' τέλος...

Και τ' έβαλε στην τσέπη του.

Η κ' ο' η (με έξαρσι): Ω, μαμά! Δεν έχεις ιδέα πόσο μού άρεσει ο Μπετόδεν!

Η υ' η τ' ο' ο' α: Έχει όμως λεφτά!...

— Τί ήλίθιος, Εύφροσύνη μου, Έδώ τ' οω λαχταρούν κοπέλλες σαν τ' οωνα τ' νερά κι' αυτός προσεχει τις παντρεμένες!... (Τ' οω Β. Χριστοδούλου)

Ε.Ε. Έπόμενο ισοχολινό τεύχος: Θ' άρχισή ή δημοσίευσις τ' οω συναρπαστικού άστυνομικού μυθιστοήματος τ' οω δημοφίλους Αμερικανού συγγραφέως ΤΖΕΙΜΣ ΤΖΕΙΤΣ.

— Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ — ΤΟΥ ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΟΥ

Ένας άτρόμητος και «πολυμήχανος» ιδιωτικός ντέτεκτιβ, αναλαμβάνει, ούτε λίγο, ούτε πολύ, νά σώση τ' οω Μεγάλη Βρετανία από τ' οω καταστροφή! Μιά εγκληματική σπείρα από αστατικούς τυχοδιώκτες, δολοφόνους και συμποτέρ, ύπονομευι διαρκώς τις προσπάθειές της να οωδοπρήση μετά τ' οω πόλεμο.

Ο δαιμόνιος ήρωας μας, παίζοντας κάθε στιγμή τ' οω ζωή του, καταφέρνει νά εισχωρήση στο μυστηριώδες και φοβερό άντρο τους νά κερδίση τ' οω εμπιστοσύνη τους και τελικά νά τ' οω παραδώση στην Άστυνομία, π' οω εκείνη είνε άποτυχί σ' όλες τις προσπάθειές της νά τ' οω ανακαλύψη και νά τ' οω συλλάβη!...

Στη γιγάντια αυτή πάλη του με τις τρομακτικές δυνάμεις τ' οω σκότους και τ' οω καταστροφής, ο τετραπέρατος ιδιωτικός ντέτεκτιβ, εμψυχώνεται από έναν άγνο και ιδανικό έρωτα κι' άντιμετωπίζει θανάσιμους κινδύνους, άγριες συγκρούσεις και συνταρακτικές περιπέτειες π' οω έκτυλίσσονται με κινηματογραφική ταχύτητα σ' εμιά άτμόσφαιρα άγνωσης και π' οω σκορπουν ρίγη συγκινήσεως.

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι λουθηρανοί που συσκέπτονται, δέχονται μια άγρια επίθεση του όχλου, καταρώντων όμως να ξεφύγουν. Πάνω στη συμπλοκή, ξελευρώνεται ο Ζάν Βιλαντρά, που ήταν φυλακισμένος επί 7 χρόνια σ' ένα μπουντρούμι του διπλανού μεγάρου Σενέιγ. Δεσμοφύλακας του και θυρωρός του μεγάρου ήταν ο άνθρωπος που τον είχε προδώσει, ο Μπερνάρ Γκωσέ. Ο Ζάν εκδικείται, βυθίζοντας το μαχαίρι του στην καρδιά του. Βάζει ύστερα το πτώμα του σ' ένα σακί και το στέλνει στον Μονορρανσού. Στο μεταξύ, ο Ντενί Βαγιάν συναντάει τυχαία στο δρόμο με τον Αμβρόσιο Παρέ, που τον συνοδεύει ο Ρουμπέρ Κέο. Ο τελευταίος αναγνωρίζει, στο πρόσωπο του Βαγιάν, τον κόμητα ντε Καντάλ, και καταφέρνει τον Παρέ να του εμπιστευθεί το μυστικό της νεκραναστάσεώς του.

25^{ον} —Ναί. Ο νεκρός αυτός αναστήθηκε γιά ν' αποκαταστήσει τ' όνομά του, γιά ν' αποδώσει στην ανθρωπινή δικαιοσύνη τον πραγματικό δολοφόνο του μαρκησιού Σιμόν ντε Μπαλά!

Ο Ρουμπέρ ένοιωσε ένα παγωμένο αίμα να διατρέχει όλο του το κορμί.

—Όποτε αυτός ο Ντενί Βαγιάν, τραύλισε, είναι ο κόμης Ράλο ντε Καντάλ;

—Ναί!...

Ο νέος κάθισε βαρειά σ' ένα πέτρινο πάγκο, γιατί δεν τον βαστούσαν πιά τα πόδια του... Ξαφνικά, φωτίσθηκε το θαλωμένο μυαλό του.

—Α, καταλαβαίνα! φώναξε. Έσείς παίζατε το ρόλο του Θεού! Έσείς σώσατε τον κόμητα ντε Καντάλ!...

—Μαντέψατε την αλήθεια... απάντησε σοβαρά ο Αμβρόσιος Παρέ. Ήμουν το όργανο που χρησιμοποίησε ο Θεός...

—Άφου τον ξαναφέρατε στη ζωή, ο κόμης ντε Καντάλ έφυγε απ' τον πύργο του Μπαλά, λίγο πριν φτάσω εγώ, φέροντάς σας ένα μήνυμα του καντόσταυλου;

—Ακριβώς. Λίγο, άφου νύχτωσε...

Τον συνάντησα στο δρόμο του Λανγκόν!... Δεν μπορούσα να διακρίνω τα χαρακτηριστικά του, αλλά ή σιλουέττα του μούγε φανή τότε γνώριμη...

Η έκφραση της αγωνίας είχε χαθή τώρα απ' το πρόσωπο του Ρουμπέρ. Η φυσιογνωμία του ξανάγινε ανέργωχη και λίγο σκυθρωπή.

Ο Παρέ του διηγήθηκε λεπτομερώς όλη την ιστορία της νεκραναστάσεως του κρεμασμένου. Ο Ρουμπέρ τον άκουγε, συγκλονισμένος όμως έδειχνε ανυπομονησία. Κιτάζε γύρω του κάθε στιγμή, σαν να ζητούσε κάποιον τρόπο γιά ν' αψηφί, Ο νεοεισερχόμενος το πρόσεξε.

—Τι σας συμβαίνει πάλι; τον ρώτησε.

—Με συγγενείτε, αλλά... κοντά σας ξεχνάει κανείς την ώρα! Με περιμένουν κάπου, και φοβάμαι πως άργησα...

—Δεν σας κρατάω περισσότερο, φίλε μου. Άλλωστε έχω κι' εγώ δουλειά...

Ο Ρουμπέρ αναστράφηκε μ' ανακούφιση.

αποχαιρέτησε το χειροδύο κι' άποια-κούνηκε βιαστικά. Ο Παρέ τον παρακολούθησε με τ' αμάτια, ώσπου γάηηκε.

—Πώς έγινε ξαφνικά έτσι βιαστικός; ψιθύρισε. Φαίνεται πως τούκανε μεγάλη εντύπωση αυτή ή ιστορία της νεκραναστάσεως του κόμητος ντε Καντάλ... Γιατί άραγε; Σκέφθηκε μια στιγμή. Ύστερα χτύπησε το μέτωπό του και πρόσθεσε, ζαρώνοντας τα φούδια του:

—Τώρα καταλαβαίνα!... Ζάν Τομιέρ!... Είναι τ' όνομα που πρόσθεσε τόσο συχνά ο Ρουμπέρ στο παραλήρημά του!...

Άγαπήσε τρελλά αυτήν που είναι σήμερα γυναίκα του Ντενί Βαγιάν! Κι' ίσως δεν έσβυσε τελείως ο έρωσ του...

Κάθισε κι' αυτός στον πέτρινο πάγκο και συνέχισε το μονόλογό του:

—Ω, τ'α προαισθήματα του Ντενί!... Μήπως έγινε άθελτα αίτιος μιας φοβερής δυστυχίας;... Μά' όχι, ο Ρουμπέρ είχε αναγνωρίσει τον κόμητα... Άν δεν μιλούσα, θα πήγαινε να τον ρωτήσει ο ίδιος...

Δεν μπορούσα να σωπάσω... Όστόσο, με φοβίζει αυτός ο Ρουμπέρ. Πάσες φορές έχω μελετήσει τα σκοτεινά Βάθη της ψυχής του!... Τί σκοπεύει να κάνει τώρα;... Μά' όχι, μου όρκίστηκε!...

Κάθισε κι' αυτός στον πέτρινο πάγκο και συνέχισε το μονόλογό του:

—Ω, τ'α προαισθήματα του Ντενί!... Μήπως έγινε άθελτα αίτιος μιας φοβερής δυστυχίας;... Μά' όχι, ο Ρουμπέρ είχε αναγνωρίσει τον κόμητα... Άν δεν μιλούσα, θα πήγαινε να τον ρωτήσει ο ίδιος...

Δεν μπορούσα να σωπάσω... Όστόσο, με φοβίζει αυτός ο Ρουμπέρ. Πάσες φορές έχω μελετήσει τα σκοτεινά Βάθη της ψυχής του!... Τί σκοπεύει να κάνει τώρα;... Μά' όχι, μου όρκίστηκε!...

Κάθισε κι' αυτός στον πέτρινο πάγκο και συνέχισε το μονόλογό του:

—Ω, τ'α προαισθήματα του Ντενί!... Μήπως έγινε άθελτα αίτιος μιας φοβερής δυστυχίας;... Μά' όχι, ο Ρουμπέρ είχε αναγνωρίσει τον κόμητα... Άν δεν μιλούσα, θα πήγαινε να τον ρωτήσει ο ίδιος...

Δεν μπορούσα να σωπάσω... Όστόσο, με φοβίζει αυτός ο Ρουμπέρ. Πάσες φορές έχω μελετήσει τα σκοτεινά Βάθη της ψυχής του!... Τί σκοπεύει να κάνει τώρα;... Μά' όχι, μου όρκίστηκε!...

Κάθισε κι' αυτός στον πέτρινο πάγκο και συνέχισε το μονόλογό του:

—Ω, τ'α προαισθήματα του Ντενί!... Μήπως έγινε άθελτα αίτιος μιας φοβερής δυστυχίας;... Μά' όχι, ο Ρουμπέρ είχε αναγνωρίσει τον κόμητα... Άν δεν μιλούσα, θα πήγαινε να τον ρωτήσει ο ίδιος...

Δεν μπορούσα να σωπάσω... Όστόσο, με φοβίζει αυτός ο Ρουμπέρ. Πάσες φορές έχω μελετήσει τα σκοτεινά Βάθη της ψυχής του!... Τί σκοπεύει να κάνει τώρα;... Μά' όχι, μου όρκίστηκε!...

Κάθισε κι' αυτός στον πέτρινο πάγκο και συνέχισε το μονόλογό του:

—Ω, τ'α προαισθήματα του Ντενί!... Μήπως έγινε άθελτα αίτιος μιας φοβερής δυστυχίας;... Μά' όχι, ο Ρουμπέρ είχε αναγνωρίσει τον κόμητα... Άν δεν μιλούσα, θα πήγαινε να τον ρωτήσει ο ίδιος...

Δεν μπορούσα να σωπάσω... Όστόσο, με φοβίζει αυτός ο Ρουμπέρ. Πάσες φορές έχω μελετήσει τα σκοτεινά Βάθη της ψυχής του!... Τί σκοπεύει να κάνει τώρα;... Μά' όχι, μου όρκίστηκε!...

Κάθισε κι' αυτός στον πέτρινο πάγκο και συνέχισε το μονόλογό του:

—Ω, τ'α προαισθήματα του Ντενί!... Μήπως έγινε άθελτα αίτιος μιας φοβερής δυστυχίας;... Μά' όχι, ο Ρουμπέρ είχε αναγνωρίσει τον κόμητα... Άν δεν μιλούσα, θα πήγαινε να τον ρωτήσει ο ίδιος...

Δεν μπορούσα να σωπάσω... Όστόσο, με φοβίζει αυτός ο Ρουμπέρ. Πάσες φορές έχω μελετήσει τα σκοτεινά Βάθη της ψυχής του!... Τί σκοπεύει να κάνει τώρα;... Μά' όχι, μου όρκίστηκε!...

Κάθισε κι' αυτός στον πέτρινο πάγκο και συνέχισε το μονόλογό του:

—Ω, τ'α προαισθήματα του Ντενί!... Μήπως έγινε άθελτα αίτιος μιας φοβερής δυστυχίας;... Μά' όχι, ο Ρουμπέρ είχε αναγνωρίσει τον κόμητα... Άν δεν μιλούσα, θα πήγαινε να τον ρωτήσει ο ίδιος...

Δεν μπορούσα να σωπάσω... Όστόσο, με φοβίζει αυτός ο Ρουμπέρ. Πάσες φορές έχω μελετήσει τα σκοτεινά Βάθη της ψυχής του!... Τί σκοπεύει να κάνει τώρα;... Μά' όχι, μου όρκίστηκε!...

Κάθισε κι' αυτός στον πέτρινο πάγκο και συνέχισε το μονόλογό του:

—Ω, τ'α προαισθήματα του Ντενί!... Μήπως έγινε άθελτα αίτιος μιας φοβερής δυστυχίας;... Μά' όχι, ο Ρουμπέρ είχε αναγνωρίσει τον κόμητα... Άν δεν μιλούσα, θα πήγαινε να τον ρωτήσει ο ίδιος...

Δεν μπορούσα να σωπάσω... Όστόσο, με φοβίζει αυτός ο Ρουμπέρ. Πάσες φορές έχω μελετήσει τα σκοτεινά Βάθη της ψυχής του!... Τί σκοπεύει να κάνει τώρα;... Μά' όχι, μου όρκίστηκε!...

Κάθισε κι' αυτός στον πέτρινο πάγκο και συνέχισε το μονόλογό του:

—Ω, τ'α προαισθήματα του Ντενί!... Μήπως έγινε άθελτα αίτιος μιας φοβερής δυστυχίας;... Μά' όχι, ο Ρουμπέρ είχε αναγνωρίσει τον κόμητα... Άν δεν μιλούσα, θα πήγαινε να τον ρωτήσει ο ίδιος...

Δεν μπορούσα να σωπάσω... Όστόσο, με φοβίζει αυτός ο Ρουμπέρ. Πάσες φορές έχω μελετήσει τα σκοτεινά Βάθη της ψυχής του!... Τί σκοπεύει να κάνει τώρα;... Μά' όχι, μου όρκίστηκε!...

Κάθισε κι' αυτός στον πέτρινο πάγκο και συνέχισε το μονόλογό του:

—Ω, τ'α προαισθήματα του Ντενί!... Μήπως έγινε άθελτα αίτιος μιας φοβερής δυστυχίας;... Μά' όχι, ο Ρουμπέρ είχε αναγνωρίσει τον κόμητα... Άν δεν μιλούσα, θα πήγαινε να τον ρωτήσει ο ίδιος...

νή φυσιογνωμία. Γονάτισε και φίλησε το χέρι της βασίλισσας. Ύστερα έδειξε έναν άντρα μεσόκοπο και ρωμαλέο που τον συνόδευε —ένα τύπο πολεμιστού.

—Σας παρουσιάζω. Μεγαλειοτάτη, είπε, τον κύριο Ρολάν ντε Φερουίλακ, διοικητή της φρουράς που ένει αναλάβει την ασφάλειά σας.

—Το παρουσιαστικό σας, κύριε, είπε ή βασίλισσα στο Φερουίλακ, δείχνει ότι θα έχετε να μάς υπερασπισθήτε αν νοείασθι, με φρόνησι κι' αποφασιστικότητα.

Ο Ρολάν υπόκλιθηκε, φέροντας το δεξί χέρι του στην καρδιά, σαν τέλειος αίστοκράτης, κι' απάντησε:

—Μου κάνει μεγάλη τιμή ή Μεγαλειότης Σας. Οι άνθρωποι σαν και μένα ένωουν να κρατούν τις υποσχέσεις τους!...

—Είπατε Γασκόνες, καπετάνιε; ρώτησε ή νεαρή βασίλισσα.

—Η πατρίδα μου γειτονεύει με τ' Γασκόνες... Καί βγάζει παλληκάρια πρώτης γραμμής. Μόνο που οι άξιες δεν αναγνωρίζονται, στην έποχή μας...

—Γελιόσθε, καπετάνιε! Ο δούξ ντε Νταμβίλ μου μίλησε με τ'α κολακευτικά, λώγια γιά σας.

—Θα προσπαθήσω να δικαιώσω τους έπαινους του, εξυπηρετώντας όσο το δυνατόν καλύτερα τ'α Μεγαλειότητά Σας!

—Προβλέπετε πως θάνα δύσκολη ή άποστολή σας; Πιστεύετε να συναντήσουμε δυσάρεστα πρόποστα στο δρόμο σας;

—Τί να σας πώ!... Οι ούγενότοι έχουν ένα αληθινό στρατό, επικίνδυνο και άόρατο.

—Αν μπορούσε ο στρατός αυτός να μου έπιτεθι στο δρόμο και να μ' αναγκάσει να γυρίσω πίσω στο Παρίσι! ψιθύρισε ή βασίλισσα αναστενάζοντας.

—Σκέπτεσθε, καπετάνιε, ότι μπορεί να τολήσουν να έπιτεθούν στη συνοδεία της βασίλισσας; ρώτησε ο δούξ.

—Σκέπτομαι ότι, αν ήμουν εγώ ακόμη άρνηγός τους, σαν άλλοτε, δεν θ' άφιναν να μού ξεφύγι τέτοια εύκαιρία να ξεσφαλίσω τόσο πολύτιμους διήκους...

—Όστόσο ή Μεγαλειοτάτη δεν έχει κανένα φόβο, άφου θα την υπερασπίζεταί ένα σπαθί που δεν έχει το δυοίο του!

—ΈΕ άλλου οι σφαίρες και τ'α μαχαίρια θα πρέπη να περάσουν το στήθος μου πριν φτάσουν ως τ'α Μεγαλειότητά Σας! πρόσθεσε ζωηρά ο δούξ.

—Θα βοά άραγε στην ψυχρή πατρίδα μου τέτοιο σπαθί και τέτοια καρδιά; πρόσθεσε ή Μαρία Στούαρτ αναστενάζοντας πάλι.

—Τίποτα δεν με κρατάει πιά στην Γαλλία, Μεγαλειοτάτη απάντησε ο δούξ... Ένας Μονορρανσού έχει δικαίωμα να διαλέξη σέ ποιόν θ' άφοσιωθεί!

—Ευχαριστώ, δούξ, Άλλά δεν μπορώ να δεχθώ την προσφορά σας δίχως τ'α συγκατάθεσι της Άντιβασίλισσας και του πατέρα σας...

Ο Έρρίκος χλώμισσε κι' απάντησε με φωνή υπόκωφη:

—Ο πατέρας μου θα έδινε τ'α συγκατάθεσί του, άχι όμως κι' ή Άντιβασίλισσα.

Η Μαρία Στούαρτ δεν τόλμησε να ρωτήσει γιά τ'α Μαντεψε άόριστα ότι υπήρχε κάποιον μυστικό μεταξύ του ώραίου εκείνου νέου και της μεσόκοπτης αλλά φιλόδοξης Αικατερίνης των Μεδίκων...

—Άλλάξτε ώστόσο θέα συζητήσεως

—Έσείς, καπετάνιε, είπε, θα δεχόσαστε να με συνοδεύσετε στή Σκωτία;

—Μαζί σας θα πήγαινα και στο διάβολο! Με συγχωρήτε! Ήθελα να πώ στην άκρη του κόσμου! Θα προτιμούσα ώστόσο να ήσαστε βασίλισσα τ'α Κίνας ή τ'α Μεσοποταμίας άπου δεν με έφερε κανείς! Γιατί επισκέφθηκε πάρο χρόνων τ'α Σκωτία κι' έκανα εκεί πολλούς έχθρους!

—Έχετε έχθρους στή Σκωτία; φώναξε ή Μαρία Στούαρτ. Πώς αυτό;

—Είχα στρατολογήσει καμιά σαράνταρια Σκωτσέζους γιά την υπηρεσία του βασιλέως Σεβαστιανού της Πορτογαλίας. Αυτοί λοιπόν οι γελοίοι έκαναν λεηλασίες κι' έκαψαν δυό-τρία σπιτία στή προάστια τ'α Γλασκώδης. Με θέωρησαν τότε υπέθυνο κι' έστειλαν εναντίον μου τ'α τακτικά στρατά. Τ'α αποτέλεσμα ήταν να φτάσω στήν Πορτογαλία με 62 στρατιώτες, αντί γιά 40!...

—Έχετε έχθρους στή Σκωτία; φώναξε ή Μαρία Στούαρτ. Πώς αυτό;

—Είχα στρατολογήσει καμιά σαράνταρια Σκωτσέζους γιά την υπηρεσία του βασιλέως Σεβαστιανού της Πορτογαλίας. Αυτοί λοιπόν οι γελοίοι έκαναν λεηλασίες κι' έκαψαν δυό-τρία σπιτία στή προάστια τ'α Γλασκώδης. Με θέωρησαν τότε υπέθυνο κι' έστειλαν εναντίον μου τ'α τακτικά στρατά. Τ'α αποτέλεσμα ήταν να φτάσω στήν Πορτογαλία με 62 στρατιώτες, αντί γιά 40!...

—Έχετε έχθρους στή Σκωτία; φώναξε ή Μαρία Στούαρτ. Πώς αυτό;

—Είχα στρατολογήσει καμιά σαράνταρια Σκωτσέζους γιά την υπηρεσία του βασιλέως Σεβαστιανού της Πορτογαλίας. Αυτοί λοιπόν οι γελοίοι έκαναν λεηλασίες κι' έκαψαν δυό-τρία σπιτία στή προάστια τ'α Γλασκώδης. Με θέωρησαν τότε υπέθυνο κι' έστειλαν εναντίον μου τ'α τακτικά στρατά. Τ'α αποτέλεσμα ήταν να φτάσω στήν Πορτογαλία με 62 στρατιώτες, αντί γιά 40!...

—Έχετε έχθρους στή Σκωτία; φώναξε ή Μαρία Στούαρτ. Πώς αυτό;

—Είχα στρατολογήσει καμιά σαράνταρια Σκωτσέζους γιά την υπηρεσία του βασιλέως Σεβαστιανού της Πορτογαλίας. Αυτοί λοιπόν οι γελοίοι έκαναν λεηλασίες κι' έκαψαν δυό-τρία σπιτία στή προάστια τ'α Γλασκώδης. Με θέωρησαν τότε υπέθυνο κι' έστειλαν εναντίον μου τ'α τακτικά στρατά. Τ'α αποτέλεσμα ήταν να φτάσω στήν Πορτογαλία με 62 στρατιώτες, αντί γιά 40!...

—Έχετε έχθρους στή Σκωτία; φώναξε ή Μαρία Στούαρτ. Πώς αυτό;

Η Μαρία Στούαρτ έβαλε τ'α γέλια.

—Μά πως συνέβη αυτό, καπετάνιε; ρώτησε.

—Άπλουστατα, διασκορπίσαμε τους αντιπάλους μας και πιάσαμε καμιά τριανταριά αίμαλωτους, που δέχτηκαν πρόθυμα να δώσουν κι' αυτοί με τ'α μέρος μας!

—Τώρα είμαι ακόμη πιά βεβια, καπετάνιε, ότι θ'α μάς πάτε ως τ'α Καλαί δίχως κανένα δυσάρεστο άπρόοπτο. Θ'α μάς συνοδεύση άλλωστε κι' ο θεός μου Φαγκίσκος.

—Δεν θέλω ν' άμφισβητήσω τ'α αξία του ένδοξου δουκός Φαγκίσκου ντε Γκού! φώναξε ο Ρολάν. Γιά όνομα του Θεού!...

Τον παραδέχομαι ως ένα άπ' τους καλύτερους στρατιωτικούς άρχηγούς τ'α Γαλλίας! Ξέρει βέβαια, να κεραδίει μεγάλες μάχες, σαν σπουδαίος στρατηγός.

—Αυτοί όμως αν θα τάγαζε πέρα προκειμένου να διοικήσει ένα άναστατικό σώμα. Τ'α λιοντάρι δεν έξερει από άλεπούδες.

—Επομένως, καπετάνιε;...

—Επομένως, αναλαμβάνω να οδηγήσω μ' ασφάλεια τ'α Μεγαλειότητά Σας στο Καλαί, με τ'ον βοο δίχως να μ' άφισουν έλεύθερο να κάνω ό,τι καταλαβαίνω...

—Θα φροντίσω ναχετε άπόλυτη άνεσθησία δρόσους, καπετάνιε.

Ο Ρολάν γονάτισε μπροστά στή νεαρή βασίλισσα και είπε:

—Μπορώ να σας ζητήσω κι' εγώ, Μεγαλειοτάτη, την πολύτιμη εκδήλωση εύνοις που παραχωρήσατε ποδ όλίγου σ'όν κύριο δούκα;

Η Μαρία Στούαρτ χαμογέλασε και τούδωσε τ'ο χέρι της, που τ'ο φίλησε εκείνος με βαθύ σεβασμό. Ύστερα ή βασίλισσα είπε στή «είσσε» Έντιθ, τ'ην κυρία τ'ης τιμής της:

—Πηγαίνετε, παρακαλώ, να μου φέρετε τ'ον κατάλογο τ'ων προσκλήσεων γιά τ'ο γάμο.

Ενωούσε τ'ο άποχαιρετιστήριο γάμου, που έπρόκειτο να δοθί στή μεγάλη αίθουσα του Λούβρου. Όταν βγήκε ή «είσσε» Έντιθ, ή Μάρθα Στούαρτ πρόσθεσε:

—Τώρα, καπετάνιε, σας παρακαλώ ν' αναλάβετε άμέσως υπηρεσία, κι' έπομένως να παρευσεθήτε σ' αυτό τ'ο γάμο που μου προσφέρει ή Βασιλομήτωρ.

—Τί εύνοια!... μουμούρισε ο Ρολάν. Βασιλομήτωρ γιά πρώτη φορά στή ζωή του. Μά πρέπη λοιπόν να πάω να ντυθώ όπως πρέπη!...

Χαιρετίσας με βαθεία υπόκλιση κι' έφυγε, άφίνοντας μόνο τ'ο δούκα με τ'α βασίλισσα.

—Είναι άσυνήθιστος σ'ους τύπους τ'ης Αλλης, είπε χαμογελώντας ο Έρρίκος. Άλλά θα κρατήσει τ'ην υπόσχεσί του!

Η Μαρία Στούαρτ μελαγχόλησε και πάλι κι' ψιθύρισε:

—Γιατί να ποέτη αν, σ' άφισω, ώραία Γαλλία; Τί θα γίνω, στή σκυθρωπή μου πατρίδα, άνάμεσα σ'ους αίρετικούς υπήκους μου;...

—Ω, Κυρία, είπε ο δούξ μ' ένθουσιασμό, αν καταδεχόσαστε να ένθαρρύνετε μ' ένα χαμόγελο τ'ον πιά άφωσμένο υπήκοό σας, δεν θάχατε ανάγκη ν' άφίσετε ατ'ή τ'η ώρα που αγαπάτε!

—Τί θέλετε να πΐτε, Έρρίκο;

—Ότι βρίσκεται εύκολα ένα στέμμα γιά ένα κεφάλι σαν τ'ο δικό σας... κι' ότι ο πατέρας μου κι' εγώ μπορούμε να σας προσφέρουμε τ'η μισή Γαλλία!

—Έρρίκο! Με τρουάζετε! Θάσαστε λοιπόν ικανός!...

—Τίποτα δεν θα με σταματούσε, προκειμένου να σας εξυπηρετήσω, Μεγαλειοτάτη!

—Σωπάστε! Δεν θέλω ν' άκούσω περισσότερα...

—Όχι δεν θα σας υπακούσω ατ'ή τ'η φορά! Πρέπη να μιλήσω... Είσαστε νέα, ώμορφ... Όσο δικαιολογημένο και βαθύ κι' αν είναι τ'ο πένθος σας, θα γιαιρευτή κάποτε ο πόνος σας, θα ξεχάσετε...

—Να ξεχάσω τ'ο λατομετό μου σύζυγο και βασίλη; Όχι, ποτέ!... Τον ξαναβλέπω κάθε νύχτα όπως ήταν γεμάτος όμορφιά και καλωσύνη... Ω, αν έξορτε πόσο τ'ον αγαπούσα!

Ο νέος αναστέναξε κι' απάντησε:

—Ξέρω πως τ'ον αγαπούσατε... Μά, σας έπαναλαμβάνω, δεν έχετε τ'ο δικαίωμα ν' άφιερωνήτε όλοτελα και γιά πολύν καιρό

σε μια άνάμνησι... Οι θεοί σας είναι φιλόδοξοι και ίσχυροί, κι' ή φιλοδοξία έχει μεγάλες άπαιτήσεις...

Ο δούξ δεν συμπλήρωσε τ'η φορά του. Η βασίλισσα τ'ον κύταζε σ'α μάτια.

Ο νέος φοβήθηκε πως είχε προχωρήσει πάρα πολύ, κι' άνακουφίσθηκε βλέποντας να μπαίνει ή «είσσε» Έντιθ, γιά τ'ι άπέδευε έτσι μια επικίνδυνη ίσως και πρόωση όμολογία.

Η Μαρία Στούαρτ πήρε τ'ον κατάλογο που τ'ης έφερε ή γορή κυρία τ'ης τιμής και πρόσθεσε από κάτω τ'ο όνομα του Ρολάν ντε Φερουίλακ.

σε μια άνάμνησι... Οι θεοί σας είναι φιλόδοξοι και ίσχυροί, κι' ή φιλοδοξία έχει μεγάλες άπαιτήσεις...

Ο δούξ δεν συμπλήρωσε τ'η φορά του. Η βασίλισσα τ'ον κύταζε σ'α μάτια.

Ο νέος φοβήθηκε πως είχε προχωρήσει πάρα πολύ, κι' άνακουφίσθηκε βλέποντας να μπαίνει ή «είσσε» Έντιθ, γιά τ'ι άπέδευε έτσι μια επικίνδυνη ίσως και πρόωση όμολογία.

Η Μαρία Στούαρτ πήρε τ'ον κατάλογο που τ'ης έφερε ή γορή κυρία τ'ης τιμής και πρόσθεσε από κάτω τ'ο όνομα του Ρολάν ντε Φερουίλακ.

Ο δούξ δεν συμπλήρωσε τ'η φορά του. Η βασίλισσα τ'ον κύταζε σ'α μάτια.

Ο νέος φοβήθηκε πως είχε προχωρήσει πάρα πολύ, κι' άνακουφίσθηκε βλέποντας να μπαίνει ή «είσσε» Έντιθ, γιά τ'ι άπέδευε έτσι μια επικίνδυνη ίσως και πρόωση όμολογία.

Η Μαρία Στούαρτ πήρε τ'ον κατάλογο που τ'ης έφερε ή γορή κυρία τ'ης τιμής και πρόσθεσε από κάτω τ'ο όνομα του Ρολάν ντε Φερουίλακ.

Ο δούξ δεν συμπλήρωσε τ'η φορά του. Η βασίλισσα τ'ον κύταζε σ'α μάτια.

Ο νέος φοβήθηκε πως είχε προχωρήσει πάρα πολύ, κι' άνακουφίσθηκε βλέποντας να μπαίνει ή «είσσε» Έντιθ, γιά τ'ι άπέδευε έτσι μια επικίνδυνη ίσως και πρόωση όμολογία.

Η Μαρία Στούαρτ πήρε τ'ον κατάλογο που τ'ης έφερε ή γορή κυρία τ'ης τιμής και πρόσθεσε από κάτω τ'ο όνομα του Ρολάν ντε Φερουίλακ.

Ο δούξ δεν συμπλήρωσε τ'η φορά του. Η βασίλισσα τ'ον κύταζε σ'α μάτια.

Ο νέος φοβήθηκε πως είχε προχωρήσει πάρα πολύ, κι' άνακουφίσθηκε βλέποντας να μπαίνει ή «είσσε» Έντιθ, γιά τ'ι άπέδευε έτσι μια επικίνδυνη ίσως και πρόωση όμολογία.

Η Μαρία Στούαρτ πήρε τ'ον κατάλογο που τ'ης έφερε ή γορή κυρία τ'ης τιμής και πρόσθεσε από κάτω τ'ο όνομα του Ρολάν ντε Φερουίλακ.

Ο δούξ δεν συμπλήρωσε τ'η φορά του. Η βασίλισσα τ'ον κύταζε σ'α μάτια.

Ο νέος φοβή

—Τί διάβολο ζητάτε στο Λούβρο, Φαρινάτι;

—Κάνετε λάθος, κύριε, απάντησε εκείνος με ιταλική προσφορά. Είμαι ο Κόσμο Ρουτζέρι, αστρολόγος της αντιβασιλείας.

Ο Φερουϊλάκ έκανε ένα βήμα πίσω. Η απάισια φήμη του αστρολόγου δικαιολογούσε αυτή την πρώτη κίνησή του. Ύστερα όμως άσπαξε το συνομιλητή του από το μπράτσο, τον κύτταξε καλά και φώναξε:

—Όχι, όχι, δεν γελίζω! Άλλάξατε άπλωσε όνομα... Θυμάστε όταν συναντηθήκαμε στο Μιλάνο; Μούχατε προφητέψει τότε πως θα με κρεμούσανε. Να όμως που πέσατε έξω... Μά, άς είναι, δεν σας κρατάω κακία... κι αν μου κάνετε μια μικρή χάρι, δεν θα διηγηθώ στην αντιβασιλέσσα πως σουφούσατε άλλοτε 200 δουδλώνια του δύστυχου καρδινάλιου Τσικογκουάσας...

—Σιωπή! είπε ζωηρά ο αστρολόγος.

—Α, υ' αναγνωρίζετε λοιπόν;

—Σας αναγνωρίζω, ναι... αλλά σ'α' ελδοποιώ πως είναι προτιμώτερο να μ' έχετε φίλο παρά έχθρό!

—Ναι, ξέρω πως έχετε γίνει ως Κόσμο Ρουτζέρι, σπουδαία προσωπικότης.

—Πού την φοβούνται όλοι!... Και σεις τί κάνετε, καπετάνιε;

—Χμ! Δεν παραπονιέμαι για την τύχη μου...

—Πως βρίσκεστε εδώ στο Λούβρο;

—Πρόκειται να πάω μαζί με τη βασιλιά και τις δυο βασιλίσσες...

Ο αστρολόγος κύτταξε το Ρολάν με έκπληξη και ζήλεια.

—Κι' η γάρι που σας ζητώ, πρόσθεσε εκείνος είναι να μου δείξετε το δρόμο για την τραπεζαρία.

—Ευχαρίστως. Έλατε μαζί μου.

Ο Ρουτζέρι ώδηγησε το Ρολάν απ' την κουφή σκάλα σε μια μεγάλη στοά, γεμάτη από ευγενείς. Ο δούξ ντε Νταρβίλ βρισκόταν κι' αυτός εκεί.

—Ευχαριστώ, είπε ο Φερουϊλάκ στον οδηγό του. Σας υπόσχομαι να μαι βουδός σαν τάφος... Θάθελα όμως να μάθω αν προκειται ακόμη να με κρεμάσουν...

—Θα σας το πω άποψε, στις 9. Έλατε να με βοηθε στον πύργο του μεγάρου νι' Άλμπρε...

—Καλά θαρρώ!

Στην άριστοκρατική εκείνη συγκέντρωση, ο Ρολάν δεν ήξερε άλλους απ' τον κοντόσταυλο και το δούκα ντε Νταρβίλ. Ο δεύτερος όμως ήταν άφοσιωμένος να κυτάξει μόνο τη βασιλίσσα της Σκωτίας. Κι' ο κοντόσταυλος, άκόμα πιο κακόκεφος γιατί καθόταν κοντά στον αντιπαθητικό του καρδινάλιο της Λωρραίνης, δεν έδινε καμμία προσοχή στο Φερουϊλάκ.

Έτσι, ο καπετάνιος έμεινε άπομονωμένος και μετανούσε σχεδόν γιατί δεν είχε άσυνθη την τιμή που τουκανε η βασιλίσσα. Νοσταλγούσε τη συντροφιά του πάτερ Ματθέρν και τα φαγοπότια τους...

Όστόσο, τον παρηγορούσε η σκέψη ότι παρευρισκόταν μια φορά στη ζωή του σε βασιλικό γεύμα. Είχε καθήσει στην άκρη του τραπεζιού, κοντά σ' ένα συνδαιτημόνα με ταπεινή εμφάνιση. Κύτταζε καθέναν απ' τους άλλους και μελετούσε τους καλούς τρόπους τους, για να τους μιμηθί σ' άλλη περίπτωσι.

—Πολύ θλιβερό είναι αυτό το γεύμα! ψιθύρισε κάποια στιγμή στο διπλανό του.

—Θάταν άκόμα πιο θλιβερό, άπάντησε εκείνος χαμογελώντας, αν όλοι αυτοί έβγαζαν τη μάσκα που τους κρύβει το πραγματικό τους πρόσωπο...

—Βλέπω, κύριε, πως είσαστε φιλόσοφος, και μ' ευχαριστεί που κάθισα κοντά σας. Σας άδοιογώ ότι είναι η πρώτη φορά που βρίσκομαι σε βασιλικό γεύμα.

—Ευτυχώς για σας, κύριε! Σώσατε την ύγεια σας...

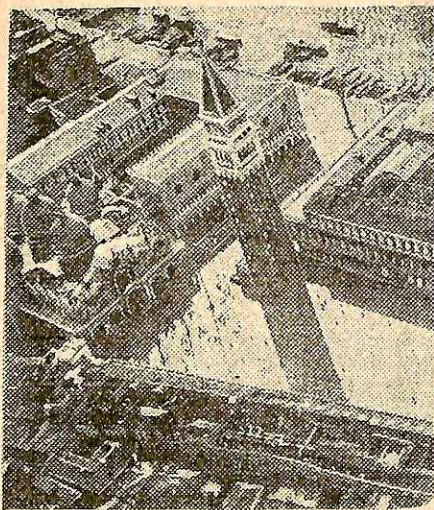
—Μά μου φαίνεται ότι τα φαγητά είναι πρώτης τάξεως... άπόρησε ο Ρολάν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Αρραβώνες

Είς τους έν Καθβασίους ανταλλάξαντας δακτύλιον άρραβώνων κ. Χρόυνν Δισμαντόπουλον και δίδαν Κατίνα Β. Βασιλοπούλου, εύχουαι παχείαν την στέφιν

Έλευθ. Κασκανιώτης.

Μιά κάτοψις του κέντρου της Βενετίας, όπου λειτούργησαν τα πρώτα ελληνικά τυπογραφεία λίγα χρόνια μετά την Άλωση.

Εφημερίδες και ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Τα πρώτα ελληνικά τυπογραφεία

Τα πρώτα ελληνικά τυπογραφικά στοιχεία κατασκευάσθηκαν το 1476 στο Μιλάνο της Ιταλίας, όπου και τυπώθηκε το πρώτο ελληνικό βιβλίο, η «Γραμματική» του Κωνσταντίνου Λασκάρεως. Λίγο άργότερα, οι άδελφοί Νέρζιοι ίδρυσαν στη Φλωρεντία ένα άλλο, άρτιτερο τεχνικά, τυπογραφείο, στο οποίο τυπώθηκε, το 1488, και η πρώτη έκδοσις του Όμηρου, με την επίμελεια του Δημητρίου Χαλκοκονδύλη του Αθηναίου. Το 1496 τυπώθηκαν στο ίδιο τυπογραφείο, τα «Αργοναυτικά» του Απολλωνίου του Ροδίου, με την φροντίδα του Κωνσταντίνου Άλσπα.

Την ίδια περίπου εποχή, ιδρύθησαν ελληνικά τυπογραφεία στη Ρώμη και σε άλλα πνευματικά κέντρα της Ιταλίας, που τα είχαν κατακαύσει οι Έλληνες σοφοί του καταρρεύσαντος Βυζαντίου. Έν συνεχεία, λειτούργησαν ελληνικά τυπογραφεία στο Παρίσι, στο Στρασβούργο κ. ά. Η ελληνική γλώσσα εξακολουθούσε να έχη τη διεθνή αίγλη που είχε την εποχή της ακμής του Βυζαντίου και τα ελληνικά βιβλία ήταν περιζήτητα μεταξύ των ξένων σοφών.

Οι περισσότεροι όμως μορφωμένοι Έλληνες, από αυτούς που έγκατέλειψαν το Βυζάντιο, συνεκκεντρώθηκαν στη Βενετία, όπου λίγα χρόνια μετά την Άλωση, ιδρύθη μία κοινότητα 4000 και πλέον ψυχών. Ιδιαίτερη αίγλη προσέδιδε στην κοινότητα, η παρουσία της θυγατρής του Μεγάλου Δουκάς του Βυζαντίου Λουκά Νοταρά, μνηστής του τελευταίου Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου Παλαιολόγου. Τα ελληνικά τυπογραφεία που ιδρύθησαν την εποχή εκείνη, έδωσαν έξαι-

ρημένα στην κοινότητα, έδωσαν έξαιρητικά στο να μεταβληθί η Βενετία σε πνευματικό κέντρο του έν διασπορά Έλληνοισμού. Την πνευματική δραστηριότητα καθύβυνε η Άννα Νοταρά, με την φροντίδα και με οικονομική ενίσχυσι της οποίας έξεδόθη, το 1499, το «Μέγα Έτυμολογικόν», ένα μέρος των δαπανών του οποίου προσέφερε και ο Νικόλαος Βλαστός ο Κρής. Την ίδια εποχή, έξεδόθησαν και τα έργα του Γαληνού και του Αιμμινίου.

Έλληνικά έργα έξεδιδαν και οι περίφημες τυπογραφικές επιχειρήσεις Άλδου, τις οποίες διηθήσαν, κατά τις αρχές του 16ου αιώνας, οι Έλληνες Ζαχαρίας Καλέργης και Ιωάννης Γρηγορόπουλος.

Η ελληνική πνευματική άνθησις της Βενετίας έδωσε μεγάλη ώθησι στην ελληνική τυπογραφία σ' όλο το διάστημα του 16ου αιώνας. Σπουδαίο τυπογραφείο

ήταν του Κερκυραίου Νικολάου Σοφισανού, λογίου και όπαδού της δημοτικής γλώσσας, στην όποιαν και παρέφρασε το «Περί Παίδων Άγωγής» του Πλουτάρχου, που έξεδόθη το 1544. Ο Σοφισανός έξεδωκε, ένα χρόνο άργότερα, το «Χρολόγιον» και το 1581 τη «Ρητορική» του.

Ένα άλλο ιστορικό ελληνικό τυπογραφείο της Βενετίας, είναι του Πατρινού Άνδρέα Κανάδου. Επίσης του Κρητικού Μαξίμου Μουργουνίου, του Ιωάννη Παλαμίδη, του Ιωάννη Φιλαδέλφου και του Μάρκου Καλογερά.

Όλόκληρο τον 16ο και 17ο αιώνα, η ελληνική πνευματική ζωή, κυριαρχούσε στη Βενετία. Φυσικό ήταν να ακμαζουν τα ελληνικά τυπογραφεία, άλλα να ασχολούνται με ελληνικές εκδόσεις και τα Βενετσιάνικα. Πολλά ελληνικά εκκλησιαστικά έργα τυπώθηκαν στο τυπογραφείο του Βενετού Άνδρέα Ιουλιανού, από το 1635 ως το 1639. Για άποκλειστικά εκκλησιαστικές εκδόσεις ίδρυσε τυπογραφείο και ο Έλλην Νικόλαος Γλυκός, το όποιον διατηρήθηκε μέχρι του 1831. Όλες σχεδόν οι εκδόσεις του τυπογραφείου αυτού σώζονται.

Στην τυπογραφία έπεδόθησαν πολλοί Ήπειρώτες από τους έγκατεστημένους στη Βενετία. Ένας από αυτούς, ήταν και ο Νικόλαος Σάρος, ο όποιος έξεδωκε 15 εκκλησιαστικού περιεχομένου έργα από το 1690 ως το 1768. Τελευταίος Ήπειρώτης — από τα Γιάννενα — ήταν ο Δημήτριος Θεοδοσίου, του όποιου οι εκδόσεις άρχισαν το 1762 και σταμάτησαν το 1821. Περιπετειώδη ιστορία έχει το ελληνικό τυπογραφείο της Βενετίας του Ψαριανού Χρήστου Τριανταφύλλου, του όποιου η επιχείρησις είχε ως έμβλημα τον φοίνικα. Έπειδη το έμβλημα αυτό τυπώθηκε, το 1745, στο έργο του Σερραφείμ Πισείδου, το Βενετικό Συμβούλιο των Δέκα, έχαρακτήρισε το μυθικό πτηνό ως ύποπτον σημασίας σύμβολο και διέταξε το κάψιμο όλων των βιβλίων που είχαν τυπωμένο στο έξώφυλλό τους τον φοίνικα και την έξορία του έκδοτου!

Κατά την εποχή της Έπαναστάσεως και κατόπιν, μέχρι και των τελευταίων ετών του περασμένου αιώνας, οι ελληνικές τυπογραφικές επιχειρήσεις της Βενετίας, βρίσκονταν σε διαρκή δράσι. Τελικά έμειναν δυο τυπογραφεία — του Άγίου Γεωργίου, από το όνομα της ελληνικής εκκλησίας, και του «Φοίνικος» — τα όποια έξεδωσαν όλα τα χρήσιμα στη λειτούργικη εκκλησιαστικά βιβλία. Στις περισσότερες εκκλησίες της Έλλάδος χρησιμοποιούνται και σήμερα ακόμη οι εκδόσεις της Βενετίας, ως περισσότερο έγκυρες. Πέραν όμως των εκκλησιαστικών, τα δυο αυτά τυπογραφεία, έξεδιδαν και άλλα χρήσιμα βιβλία, μυθιστορήματα, ποιήματα και ιστορικά έργα. Στη Βενετία τυπώθηκαν και τα έργα του Κ. Ν. Σάβα.

Τελευταίο ελληνικό έργο που τυπώθηκε στη Βενετία, είναι το «Ορθόδοξον Έλληνων άποικία έν Βενετία» (1893) του Ιωάννου Βελλοδού. Η κοινότης είχε άρχισεί πρό πολλού να παρακμάζει και δεν ήταν δυνατή η συντήρησις τυπογραφικών επιχειρήσεων.

Έλληνικά τυπογραφεία ήκμασαν κατά τα τέλη του 18ου αιώνας και τις αρχές του 19ου και στη Βιέννη, όπου, όπως είδαμε σε προηγούμενα σημειώματα, έξεδόθη και η πρώτη ελληνική εφημερίδα. Πολλά ελληνικά βιβλία τυπώθηκαν στη Βιέννη από το 1787 ως το 1806, στο τυπογραφείο του Γεωργίου Βενδότη. Την ίδια περίπου εποχή, λειτούργησε και το τυπογραφείο των άδελφών Μαρκίδη, όπου τύπωσε την Χάρτα του και τις φλογερές προκηρύξεις του ο Ρήγας Φεραίος. Τα ελληνικά τυπογραφεία της Βιέννης παύηκαν μετά την Έπαναστάσι του 1821. Οι περισσότεροι Έλληνες έγκατεστάθησαν στην ελεύθερη πατρίδα και τα τυπογραφεία είτε κατεστράφησαν, είτε πουλήθηκαν σε Αυστριακούς επιχειρηματίες.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Η Άστυπάλεια δεν έχει ούτε το αρχαιολογικό, ούτε το τουριστικό ενδιαφέρον των μεγάλων νησιών του Αιγαίου. Είναι, άλλωστε, ένα από τα μικρά ελληνικά νησιά, που το ευδαδόν του μόλις φτάνει τα 100 τετραγ. γιλίμετρα. Μοναδική του πολιτεία είναι η πρωτεύουσά του, η Χώρα, ντισμένη επάνω σ' ένα άκρωτήριο. Ο πληθυσμός της δεν ξεπερνάει τις 2 χιλιάδες κατοίκους.

Διοικητικώς η Άστυπάλεια άνηκε στη Δωδεκανήσου και άκολούθησε την τύχη στα νεώτερα χρόνια. Βρίσκεται όμως μεταξύ των Κυκλάδων και της Δωδεκανήσου, σαν συνεκτικός κρίκος ανάμεσα στα δυο αυτά νησιώτικα συμπλέγματα. Άπένει τριάντα μίλια από την Άνάφη και την Άμοργό, τα κοντινότερα σ' αυτή νησιά των Κυκλάδων κι' άλλα τόσα από τη Νίσυρο και την Κώ, που είναι τα πιο κοντινά από τα Δωδεκάνησα.

Το έδαφος του νησιού είναι όρεινό και οι πλαγιές των βουνών, άπότομες και ψηλές, κατεβαίνουν ως τη θάλασσα. Είναι όμως πλούσιον σε γεωργική παραγωγή, με άφθονη βλάστησι, και με πηγές που τα νερά τους τρέχουν στις κοιλάδες. Φημισμένα είναι το κρασί και το μέλι της Άστυπάλειας, τα ψάρια της και τα άστρακοειδή, καθώς και τα σφουγγάρια της, που είναι τα καλύτερα της Δωδεκανήσου.

Η ευφορία του νησιού και οι φυσικές του όμορφιές, ήταν γνωστά από τα πανάρχαια χρόνια. Γι' αυτό οι αρχαίοι όνομάζον την Άστυπάλεια «Θεών Τράπεζαν» από την άφθονία των καρπών της και την πλούσια κτηνοτροφία της που τη διατηρεί και σήμερα.

Έκτος από το όνομα «Θεών Τράπεζαν» ήταν γνωστό το νησί στα προ-ιστορικά χρόνια, όταν τα κατοικούσαν Φοίνικες και Κάρες και ως Πύρρα και Πυλαία. Άργότερα όμως ήσαν οι Έλληνες, έδωσαν τους παλιούς κατοίκους και ένκοσταστάθηκαν αυτοί. Τότε πήρε το όνομα Άστυπάλεια (Άστι παλίων) από την παλιά πολιτείαν.

Το όνομα αυτό και με μερικές παραφθορές του — Άστουπαλία, Άστροπαλία — διατηρήθηκε ως σήμερα, ανάμεσα στους αιώνες. Κάποιος δεσπότης όμως το 883 μ.Χ. στα χρόνια του Βυζαντινού αυτοκράτορα Λέοντα του Σοφού, καταγράφοντας τις εκκλησίες της Ορθοδοξίας έκανε λάθος και όνόμασε το νησί Στ α μ π α λ ί α. Με το λανθασμένο αυτό όνομα πέρασε στις ευρωπαϊκές γλώσσες κι' έτσι η Άστυπάλεια στους Βενετσιάνους και στα φράγκικα κράτη ήταν γνωστή ως Σ τ α μ π α λ ί α.

Στα ιστορικά χρόνια της αρχαίας Έλλάδος το νησί δεν έπαίξε κανένα ιδιαίτερο ρόλο. Ήταν σύμμαχο ή ύποτεταγμένο στα Άθηναίους και τους πλήρωνε φόρο κρατώντας τα διβακίματα μιας ελεύθερης κατά τα άλλα πολιτείας. Είχε δική του Βουλή και δικό του Δύμο και φημιζόταν για τους πολλούς ναούς του. Από την Άστυπάλεια ήταν ο Φάλαρις ο σκληρός τύραννος του Ακράγαντα της Σικελίας, και ο κυνικός φιλόσοφος και ιστορικός έξερευνητής Όνυσίκοιτος, που μαζί με το ναύαρχο του Μεγάλου Άλεξάνδρου, το Νεάργο, έκαναν τον περίοισμο περίπλου της παραλίας της Ίνδικης. Επίσης Άστυπαλιανός ήταν ο έακουσμένος άθλητης Κλεομήδης γνωστός για την τρομερή δύναμή του, κι' άκόμη για τους τρομερούς

Η ΑΣΤΥΠΑΛΕΙΑ

πὸν νὰ σπάσουν το κιβώτιο. Άλλά όταν το έσπασαν δεν βρέκαν μέσα ούτε ζωντανό ούτε νεκρό τὸν Κλεομήδη... Η Άστυπάλεια καταταράχτηκε από την έξαφάνισι αυτή και έστειλε στο μαγείο των Δελφών να ρωτήση την Πυθία τί συμβαίνει. Κι' έέκρινε άπάντησε, πως ήταν ο τελευταίος από τους ήρωες: «Έσχατος πάντων ήρώων, Άστυπαλιεύς Κλεομήδης».

Η έπίκαιρη γεωγραφική θέσι της Άστυπάλειας, μεταξύ Κυκλάδων και Δωδεκανήσου, κι' οι δυο μεγάλοι κόλποι που σχηματίζει το νησί την είχαν κάνει ένα έξαιρέτο καταφύγιο πειρατών. Οι Ρωμαίοι, όταν έκαναν τὸν πόλεμον κατά των πειρατών, έγοντας ανάγκη το νησί, το πήραν σύμμαχό τους και το έδωσαν πλήρη άυτόνομία. Και τότε η Άστυπάλεια είδε την πιο μεγάλη ευπορική της άνθησι και τη μεγαλύτερη πολιτική της δύναμι.

Μετά τους Βυζαντινούς, η Άστυπάλεια πέρασε στους Φράγκους Σταυροφόρους, κι' έγινε κτήμα μιας Βενετσιάνικης οικογενείας, των Κουρίνι, που τη μοιράστηκε μαζί με την οικογένεια των Γκριμάνι. Περισσότερο από τριακόσια χρόνια έμειναν οι Κουρίνι στο νησί, ως τα 1537. Ο τρωερός ναύαρχος Βαροβαρόσσας τότε το πήρε, μαζί με τ' άλλα νησιά του Αιγαίου, και τώδωκε στην Τουρκία.

Στα χρόνια των Κουρίνι χτίστηκε και το κάστρο της Άστυπάλειας (1403) που σώζεται και σήμερα και δίνει τόση γραφικότητα στο όρασι νησι. Γύρω από το κάστρο και μέσα σ' αυτό άπάνω στα έρείπια της παλιάς πολιτείας, είναι χτισμένη η σημερινή. Το έπίγειό της, ο Πέτρα Γιαλός, είναι ένα μικροσκοπικό και χαριτωμένο χωριουδάκι, που βρίσκεται στο νότιο μέρος του νησιού, στον έναν από τους δυο μεγάλους κόλπους που σχηματίζονται. Γιατί η Άστυπάλεια είναι κομμένη σε δυο νησιά — το ανατολικό και το δυτικό — που συνδέονται μεταξύ τους μ' ένα στενό ίσθμο, πλάτους 100 μέτρων. Στο στενέμα αυτό σχηματίζονται οι δυο μεγάλοι κόλποι, της

Άστυπαλιανή με τη γραφική φορεσιά του νησιού.

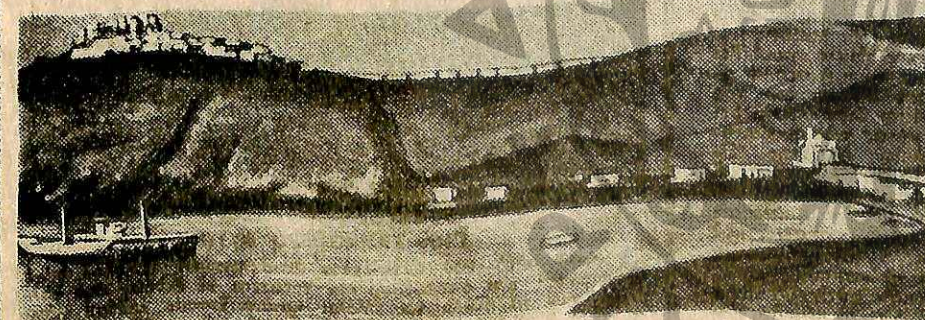
Μ' έπιναν και το Άνισο Άνδρέα.

Ο αρχαιολόγος Ρός που έπεσεκέθηκε την Άστυπάλεια στα όθωνικά χρόνια γράφει πως σε κανένα άλλο νησί δεν βρέθηκε τόσες εκκλησίες, όσες εκεί. Φημισμένη ήταν και η φιλαρέσκεια των γυναικών του νησιού και έακουσμένα τα κεντήματα που κάνουν και οι φορεσιές τους, που ήταν πλούσιες και λογής-λογής. Άλλη φορεσιά έβαζαν στους γάμους, άλλη στις γιορτές άλλη στην καθημερινή ζωή. Άκόμα είχαν ιδιαίτερη φορεσιά για τις λεγόμενες, τις λουνοβάσεις, πως τις λένε στο νησί.

Στα σημειώματά που γράψαμε για τα μεγαλύτερα ελληνικά νησιά, διαλέξαμε και την Άστυπάλεια, σαν αντιπροσωπευτικό τύπο όλων των μικρότερων που δεν είναι εύκολο να γοληθούμε γεωγραφικά με το καθένα.

Το νησί αυτό με το θαυμάσιο κλίμα του, το άφθονο πράσινο που έμεινε παλιό κάστρο, τους άνευδους και τις εκκλησίες του, παρουσιάζει τον κλασσικό τύπο της ήσυχης και ήρεμης νησιώτικης Έλλάδας που δεν έπαίξε σπουδαίο ρόλο στην ιστορία αλλά παίζει έναν άλλον μεγάλο ρόλο στη ζωή: δίνει την ήρεμια και τη γαλήνη στον έπισκεπτή που θα φτάση ως εκεί. Και στα σημειώματά είναι είναι σημαντικό αυτό.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Άστυπάλεια: Γενική άποψις της πόλεως και του λιμένος.

Τὸ Νέο Τριαντάφυλλο

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Θ ἄθελα νὰ βγῶ ἀπὸψε μὲ τὴ Λουσίλ, εἶπε ἡ Νάλια στὸν πατέρα της, μόλις τέλειωσε τὸ δείπνο καὶ βγήκαν στὴ βεράντα γιὰ νὰ πάρουν λίγο ἀέρα.

Ἀπ' τὸν κήπο ἔρχονταν τ' ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν ποὺ ξανάνθιζαν τώρα τὴν ἀνοιξί.

— Πλήττεις τόσο πολὺ μαζί μου; εἶπε ὁ Ἀντρέας, ὁ γέρος πατέρας της.

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, μπαμπά; Μὰ εἶμαι πιά εἴκοσ χρόνων...

Πραγματικά, ἦταν εἴκοσι χρόνων, σ' ὅλη τὴν ἀνθησι τῆς ἐξαιρετικῆς ὀμορφίας της. Τὰ πλούσια ξανθὰ της μαλλιά ἦσαν σὰν φωτιστέφανος στὸ χαριτωμένο κεφάλι της. Ὁχι, ὁ Ἀντρέας δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ μὲ τὴ Λουσίλ, τὴ νεαρὴ γλύπτρια. Εἶχε ἕναν ἀόριστο ῥόδο. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ζούσε ἐλευθερὰ καὶ ὁ γέρος πατέρας της Νάλια βλαστημούσε τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή ποὺ ἡ μοναχοκόρη του τὴν εἶχε γνωρίσει.

Μιά μέρα, ἡ Λουσίλ εἶχε πᾶει σπίτι τους καὶ εἶχε δὴ ἕνα πορτραῖτο μίας ὀμορφῆς καὶ νέας γυναίκας μὲ ξανθὰ μαλλιά.

— Πᾶς σοὺ μοιάζει, Νάλια! εἶπε.

— Ἡ μητέρα μου. Πέθανε νέα. Ἦταν ἄτυχη. Ἐγὼ ὅμως θέ-
εὐτυχησῶ. Θέλω νὰ χαρῶ τὴ ζωὴ μου!...

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἡ ὀμορφὴ Νάλια συνάντησε τὸν Ἰβάν στὸ ἀτελιέ τῆς Λουσίλ. Τῆς τὸν συστήσε ὁ Πιέρ, κάποιος νεαρὸς ζωγράφος πρωτοπόρος. Ἀφοῦ κουβέντισαν μαζί ἀρκετὰ ὥρα γιὰ τέχνη, ἡ Νάλια τὸν ρώτησε ἂν ἦταν καλλιτέχνης.

— Ὁχι, τῆς ἀπάντησε ὁ Ἰβάν, μὰ παρακολουθῶ κάθε ἐκδήλωσι καλλιτεχνική. Ὁχι ἀπὸ περιέργεια, ἀλλ' αὐτὸς εἶναι ἕνας τρό-
πος γιὰ μένα νὰ δουλεύω καὶ νὰ ζῶ.

— Καὶ μένετε πάντα στὸ Παρίσι; τὸν ρώτησε ἡ Νάλια.

— Μένω ὅπου βρίσκω κάτι ποὺ νὰ μ' ἐνδιαφέρει.

— Θὰ μείνετε λοιπὸν καιρὸ στὸ Παρίσι;

— Ἀν ἐσὺ τὸ θέλεις, τῆς ἀπάντησε ὁ Ἰβάν, μιλώντας της γιὰ
κωστή φορά στὸν ἐνικό.

Ἔτσι ἡ κόρη τοῦ Ἀντρέα, τοῦ παλιοῦ καπετάνιου, γνώρισε τὸν Ἰβάν. Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, πῆγαινε τακτικὰ στὸ ἀτελιέ τῆς Λουσίλ καὶ εὗρισκε ἐκεῖ ὅλη τὴν παρέα τῶν νεαρῶν ζωγράφων φυσικά καὶ τὸν Ἰβάν. Ἡ Λουσίλ ποὺ εἶχε πείρα τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀντιπαθία, ἔτοιμάστηκε νὰ τὸν ἀρκετὰ ὥρα γιὰ τὴν ἀντιπαθία, ἔτοιμάστηκε νὰ τὸν ἀρκετὰ ὥρα γιὰ τὴν ἀντιπαθία, ἔτοιμάστηκε νὰ τὸν ἀρκετὰ ὥρα γιὰ τὴν ἀντιπαθία.

Ἐνὰ ἀπόγεμα τόλμησε νὰ ἐξομολογήσῃ στὸν πατέρα της πῶς θὰ παντρευτοῦν μὲ τὸν ἄντρα ποὺ τῆς εἶχε στείλῃ ἡ υἱοῖρα. Ἐ-
φίτασε ἀκόμα στὸ σημείον νὰ πᾶν τὸν Ἰβάν στὸ σπίτι της καὶ νὰ τὸν γνωρίσῃ στὸν Ἀντρέα. Μὰ ὁ γέρος, σὰν ἄνθρωπος λογικὸς ποὺ ἤξερε τοὺς κινδύνους καὶ τὴν ἀναπαραδία τοῦ νεοῦ, ἀντιτάχθηκε σὲ μιά τέτοια γελοία ἐνῶσι. Οὔτε οἱ ὑποσχέσεις τοῦ Ἰβάν, οὔτε οἱ λυγμοὶ τῆς κόρης του μπόρεσαν νὰ τὸν μαλακώσουν γιὰ νὰ δώ-
σῃ τὴν συγκατάθεσί του.

Τότε, μπρὸς στὴν ἀρνησί του, ἡ Νάλια κατάλαβε πῶς δὲν ἀγα-
ποῦσε, τὸν πατέρα της, ὅσο φανταζόταν. Ἰσως νὰ μὴν τὸν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ. Ἦταν πάντα τόσο κλειστὸς ἀπέναντί της, σὰν τείχος καὶ κάποτε γεύριζε μὲ τὸ παραμικρὸ. Ἔτσι, ἡ Νάλια δί-
χως τύψεις, ἐτοιμάστηκε νὰ τὸ σκάσῃ μὲ τὸν Ἰβάν, αὐτὸ τὸν ξένο γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν ἤξερε τίποτα, οὔτε ποιὸς ἦταν στὴν πρα-
γματικότητα, οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχονταν, οὔτε ποιοὶ ἦταν οἱ δικοί του, ἀδιαφορώντας ἂν ἦταν τυχοδιώκτης ἢ ὄχι.

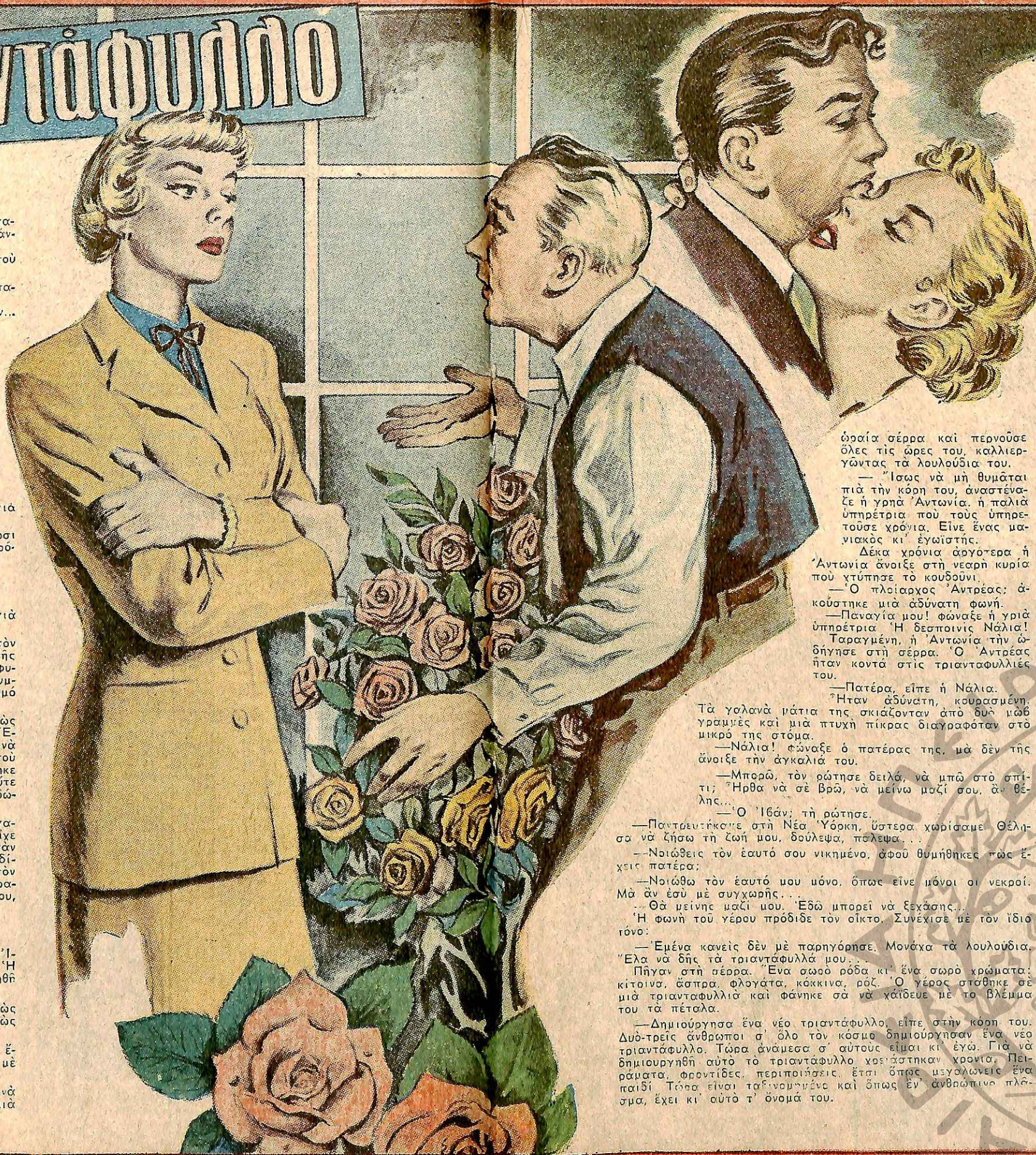
★

Ὅταν βεβαιώθηκε ὁ γέρος πῶς ἡ Νάλια τόχε σκάσει μὲ τὸν Ἰ-
βάν κλείστηκε περισσότερο στὸν ἑαυτὸ του καὶ τὴν πίκρα του. Ἡ
Λουσίλ ὥστόσο πῆγε μιά μέρα καὶ τὸν βρήκε γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ
πῶς δὲν ἐφταιγε αὐτὴ γιὰ τὴ φυγὴ τῆς κόρης του.

— Γιὰ μένα ἡ Νάλια, τῆς ἀπάντησε, δὲν ὑπάρχει. Τόξερα πῶς
μιά μέρα θὰ μοὺ τὴν ἐπαίρναν γιὰτὶ ἦταν πολὺ ὀραία, καὶ πῶς
ἄμενα μονάχος.

Ἡ Λουσίλ παντρεύτηκε ἀργότερα τὸν Πιέρ, μὰ μ' ὅλες τίς ἔ-
σ ουενές τους δὲν κατάφεραν νὰ μάθουν ποῦ βρισκόταν ἡ Νάλια μὲ
τὸν Ἰβάν.

Ὁ γέρος Ἀντρέας, μὲ τὸ πρόσωπο περὶφανε, ἐξακολουθοῦσε νὰ
περνᾷ μονότονα τὴ ζωὴ του. Ὁ κήπος του εἶχε πλουτιστῇ μὲ μιά

— Ποιὸ εἶναι τ' ὄνομά του;
— Τὸ βάφτισα «ῥόδο Νάλια».
Ἡ νέα χλωμίσε.
— Ἐδῶσες στὸ τριαντάφυλλο σου τ' ὄνομά
μου; Πρὶν ἐννιά χρόνια εἶχα φυγεῖ...

— Κλεισμένος στὸν ἑαυτὸ μου, ἀπελπισμένος,
μποροῦσε νὰ χάσῃ καὶ πεθάνει... εἶπε ὁ Ἀντρέας.
Εἶχα τόσο ὑποφέρει στὸ παρελθόν. Ἐσὺ θὰ ἔ-
πρεπε νὰ μὲ παρηγορήσῃς γιὰ ὅλα. Κι' ὅμως τὸ
παραλθὸν μὲ τὴ μυστικὴ ὁδὸν τοῦ ξαναγύρισε μὲ
τὸν Ἰβάν. Γιατὶ μιά ἄλλη φορά ἕνα πλάσμα ποὺ
τὸ εἶχα ἀγαπήσει βαθεῖα μὲ εἶχε ἐγκαταλείψει
γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ ἕναν ἀγνώστο...

— Ἡ μητέρα μου...

— Ναι. Ἦταν νέα, φλογερὴ κι' ἐρωτευμένη, ὅ-
πως σὺ. Καὶ πέθανε ἀπ' αὐτό. Ὁχι, ἐσὺ δὲν ἔ-
πρεπε νὰ τελειώσῃς σὰν ἐκείνη. Κάθε τί ποὺ ἔκα-
να γιὰ νὰ σ' ἐμποδίσω, εἶχε γι' ἀποτέλεσμα ν' ἀ-
πομακρυνθῇ ἀπὸ μένα. Μὲ νομίζεις ἀλύγιστο, ψυ-
χρο, ἐνῶ ἤθελα μονάχα νὰ κρυθῶ ἐπὶ τὴν τρυφε-
ρότητα ποὺ ἔκλεινα μέσα μου γιὰ σένα. Ὅταν
γιὰ δευτέρη φορά ἀπόμεινα μόνος, βρήκα ἕνα φῶς
στὸ σκοτάδι μου. Διάβασα σὲ κάποιο βιβλίο πῶς
μπορεῖ νὰ δημιουργηθῇ νέα λουλούδια.

Ἐπειτα «γεννήθηκε» τὸ θαυμάσιο λουλού-
δι, τὸ «ῥόδο Νάλια».
— Προσπάθησα, ρίχτηκα μὲ πάθος, μίλησα μὲ
τὰ τριαντάφυλλα μου σὰ νὰ μὲ καταλαβαίναν... Τ'
ἀγάπησα, σὰν τὸ ὄρωμά τους νὰ ἦταν τὰ μάτια
σου, σὰν ἡ μεταμόρφωσί τους, ἡ ἀνάπτυξί τους
χάρη στις φροντίδες μου νὰ μοὺ θυμίζαν τὸ μυ-
στηριώδες πέρασμα ἀπ' τὰ παιδικὰ στὰ ἐφηβικά
χρόνια. Ἐπειτα «γεννήθηκε» τὸ θαυμάσιο λουλού-
δι, τὸ «ῥόδο Νάλια».

Ἡ ἀποστολὴ μου εἶχε τελειώσει. Τὸ νέο τρι-
αντάφυλλο, προορισμένο γιὰ τίς πλούσιες ἀγο-
ρές, στολίζει στοὺς γάμους τοὺς τίς πρὶν γιγνησι-
ες καὶ τίς μεγάλες ἡθοποιούς, καθὼς καὶ τὰ
ξανθὰ μαλλιά τῶν ὀραίων χορευτριῶν.
Ἐνῶ εἶνε πιά δικό μου μὲς' ἐπὶ τὴν θερμὴ σιωπὴ
τῆς σέρας, ἀνήκει στὸν κόσμον τῶν προνομιού-
χων!

Ποτέ της ἡ Νάλια δὲν τὸν εἶχε ἀκούσει νὰ
μιλᾷ ἔτσι. Ὑστερα ἀπὸ βαρεῖα σιωπὴ, δίχως
νὰ τὴν κυττάξῃ, σὰν ἀπομονωμένος στὴν ἀγωνία
του, ὁ γέρος πρόσθεσε:

— Αὐτὴ ὅμως θάταν μιά νίκη γελοία...

— Ἄν δὲν σὲ εἶχα ξαναβρῇ, πατέρα, εἶπε ἡ
Νάλια. Καταλαβαίνω τώρα τί αἰσθάνομαι. Τώρα
εἶναι σὰν νὰ μὲ ξαναβλέπεις, ὅπως τὸ τριαντά-
φυλλό σου. Ἀκολουθώντας τὴ μοῖρα τὸ «ῥόδο Νά-
λια» ἔφυγε γιὰ τοὺς λαμπροὺς δρόμους τοῦ κό-
σμου, ἐνῶ ἐγὼ γυρίζω ἀπ' αὐτοὺς. Εἶμαι τόσο,
κουρασμένη.

Κύτταξε γύρω της καὶ χαμογέλασε μὲ πικρία.
— Ἄν ἤξερες, πατέρα, πόσο σκληρὴ στάθηκε
γιὰ μένα ἡ ζωὴ ἐκεῖ κάτω...

— Πόνεσες πολὺ, Νάλια...

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀντρέα ἦταν σὰν ἀπαλὸ χάδι καὶ
γεμάτη στοργικὴ τρυφερότητα.
Ἡ Νάλια ἐκλείσε τὰ μάτια της ἀνατριχιάζον-
τας.

— Πίστευα σὲ πολλὰ πράγματα τότε... ψιθύρισε.
Πίστευα στὰ παντοδύναμα νεῖστα, στὸν ἔρωτα...
Ἐκανα τὴν τρέλλα νὰ νομίζω πῶς μπορεῖ νὰ δι-
αρκέσῃ αἰώνια! Τί ὄνειρα μικροῦ κοριτσιοῦ ποὺ
δὲν ἔχει τὴν πείρα τῆς ζωῆς!...

— Ἀσυλλόγιστη πεταλούδα... τῆς εἶπε ὁ Ἀν-
τρέας, χαϊδεύοντας τὰ τριαντάφυλλα του.

— Ναι, μιά πεταλούδα ποὺ ἔκαψε γρηγορὰ τὰ
φτερά της στὴ φλόγα τοῦ τρελλοῦ ἔρωτα...

— Ἀγαπημένο μου παιδί...

— Ἐρχομαι, πατέρα, μὲ τὴν καρδιά πληγωμέ-
νη, μ' ὅλα τὰ ὄνειρά μου σθυσμένα. Ἐδῶ ὅμως,
κοντὰ σου, θὰ ξαναβρῶ τὸν ἑαυτὸ μου. Κι' ἴσως
ξαναρχίσω γιὰ μένα μιά καινούργια ζωὴ.
Ἐκεῖνος ἀπλόως τὸ χέρι του ποὺ ἔπρεπε καὶ
τῆς χαίδεψε τὰ μαλλιά.

Ἡ Νάλια ἐξηκολούθησε:

— Ἐκεῖ κάτω ὅλα ἦσαν ψεύτικα, μὰ ἐδῶ πέρα
μέσα στὸ σιωπηλὸ βασίλειο τῶν λουλουδιῶν, πλαί-
στη μεγάλη σου καρδιά, θὰ ξαναβρῶ, πατέρα, τὴ
γαλήνη καὶ τὴν ἐλπίδα!...

Κι' ἔπρεπε στὴν ἀγκαλιά του κλαίγοντας μὲ
λυγμούς.

ZAN—PIER PIER

Βαβίλιβα Του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο κ. Ζερβαί βρήκε στην Άμπελ την Ούρσουλη Ρεναντέ. Από τις διαφωτιστικές αποκαλύψεις της, έμαθε, ότι η κυρία της, που λεγόταν Ζουανέττα, είχε παραδώσει το παιδί της σε μια παραμιά, τη Ρόζα Πουαριέ κι' ότι είχε δηλητηριάσει το φίλο της, το νεαρό Βαρώνο Όλιβιέ, επειδή δεν δεχόταν να την παντρευτεί. Η Ούρσουλη συνέχισε:

51ον «Έτρεξα τότε στο δωμάτιό μου κι' έπεσα στο κρεβάτι μου, τρούλο-κρατημένη...

«Το άλλο πρωί έμαθα ότι η κυρία που δεν έμπνευσε ποτέ χωρίς, είχε βγεί έξω κατά τις έφτά ή οχτώ...

«Γύρισε στις δέκα περίπου.

«Ήταν χλωμή και το πρόσωπό της είχε μια τόσο σκληρή έκφραση, που φοβήθηκα. Τη συνόδευε μια γυναίκα με πονηρά μάτια και ύπουλο χαμόγελο.

«Η τελευταία αυτή, αφού κατέγραψε τα πάντα, κλείστηκε για μια ώρα με την κυρία στην κάμαρά της και τέλος έφυγε, χωρίς να μιλήσει σε κανέναν, απόλυτα.

«Σε λίγο η κυρία ντε Ρούβο κάλεσε όλους τους υπηρέτες της, τους έδωσε δυο μηνών μισθούς και τους απέλυσε.

«Κι' ενώ εκείνοι ετοιμάζαν τα πράματά τους, έγώ βοηθήσα την κυρία μου να ετοιμάσει τις αποσκευές της.

«Έβαλε στις βαλίτσες της, ό,τι πιο πολύτιμο είχε: τα χρυσάφι, τις γούνες, τα κοσμήματα και τις καλλίτερες τουαλέτες της.

«Το απόγευμα φύγαμε κι' οι δυο απ' το Παρίσι.

— Για ποιά μέρος;

— Για τη Βιέννη.

— Και το παιδί;

— Α! Πολύ λίγο την ένοιωσε γι' αυτό, μα την έλθει...

— Και σεις;

— Έγώ της μίλησα δυο-τρεις φορές για το μικρό, εκείνη όμως δεν μου απαντούσε. Κι' όταν με είδε να έπιμενα, μου είπε:

«Η παραμιά είναι άξια κάθε εμπιστοσύνης! Δεν είν' έτσι, Ούρσουλη;

— Ναι, το πιστεύω...

— Τότε μη βασανίζεσαι άδικα. Θα εξακρινίσουμε στο Παρίσι σε λίγο καιρό η θα σε στείλω μόνη σου σ' αυτήν αν έγω δεν μπορέσω, και θα φροντίσεις έσύ για ό,τι θα χρειασθ...

«Μα η επιστροφή για την οποία μιλούσε αναβάλλεται διαρκώς κι' επειδή φοβόμουν μήπως η Ρόζα Πουαριέ, που θα είχε μείνει χωρίς χρήματα θα δυσανασχετούσε, κατώρθωσα να πείσω την κυρία μου να μ' αφήσει να γράψω στο Κουρμπενόζ και να στείλω νομικά από μέρους της.

«Το γράμμα μου όμως αυτό νόμισε πίσω σε μια βδομάδα.

«Η Ρόζα Πουαριέ είχε φύγει από το σπίτι της και κανείς δεν ήξερε που βρισκόταν.

«Λυπήθηκα πολύ, γιατί είχα αγαπήσει το μικρό αθώο πλάσμα που είχε γεννηθεί στα χέρια μου.

«Απ' την άλλη μεριά ή ζωή που περνούσα κοντά στην κυρία ντε Ρούβο χειρότερη διαρκώς.

«Πρέπει να σας ομολογήσω ότι, στη Βιέννη, αδιαφορούσε τελείως για την υπόληψή της και ζούσε έκλυτα...

«Γουτενική καθώς ήταν, μάγευε όλους όσους τη γνώριζαν. Έτσι οι διάφοροι φίλοι της τη γέμιζαν νομικά και χουσαφικά...

«Τέλος επειδή μου ήταν αδύνατο να εξακολουθήσω την άτακτη αυτή ζωή, της δήλωσα ότι επιθυμούσα να φύγω. Μου έδωσε τότε ένα μεγάλο χρηματικό δώρο και μου είπε:

— Με υπηρέτησε πιστά, Ούρσουλη. Δεν θα βρω ποτέ άλλη σαν και σένα και λυπάμαι που σε χάνω... Μα έχεις και δική σου. Δεν γεννηθήκαμε για να ζούμε μαζί...

«Πήρα τα χρήματα με την απόφαση να...

τα χρησιμοποιήσω για την ανατροφή του μικρού, αν μπορούσα να το ξαναβρω.

— Και δεν το καταρθώσατε αυτό;

— Όχι, Παρ' όλες τις προσπάθειές μου.

«Η Ρόζα είχε φύγει χωρίς ν' αφήσει σε κανένα τη διεύθυνσή της. Στάθηκε λοιπόν αδύνατο να βρω τα ίχνη της...

«Μόνο μια σκέψη με παρηγορούσε: «Ό,τι πιθανόν ο Βαρώνος να την είχε ανακαλύψει και να είχε φροντίσει ο ίδιος πια για το γιο του.

«Μ' αυτή την ιδέα πήγα στο ταχυδρομείο του Παριού, έλπιζοντας να βρω εκεί κανένα γράμμα του, όπως είχαμε συμφωνήσει την τρανική εκείνη νύχτα.

«Μα δεν βρήκα κανένα γράμμα σ' ενομή μου.

«Τότε απελπίστηκα. Γύρισα κοντά στη μητέρα μου κι' άνοιξα ένα μικρό κατάστημα φιλικών που με τις εισπραξεις του ζούσαμε κι' οι δυο κάπως άνετα.

«Μα δεν βρήκα κανένα γράμμα σ' ενομή μου.

«Τότε απελπίστηκα. Γύρισα κοντά στη μητέρα μου κι' άνοιξα ένα μικρό κατάστημα φιλικών που με τις εισπραξεις του ζούσαμε κι' οι δυο κάπως άνετα.

«Μα δεν βρήκα κανένα γράμμα σ' ενομή μου.

«Τότε απελπίστηκα. Γύρισα κοντά στη μητέρα μου κι' άνοιξα ένα μικρό κατάστημα φιλικών που με τις εισπραξεις του ζούσαμε κι' οι δυο κάπως άνετα.

«Μα δεν βρήκα κανένα γράμμα σ' ενομή μου.

«Τότε απελπίστηκα. Γύρισα κοντά στη μητέρα μου κι' άνοιξα ένα μικρό κατάστημα φιλικών που με τις εισπραξεις του ζούσαμε κι' οι δυο κάπως άνετα.

«Μα δεν βρήκα κανένα γράμμα σ' ενομή μου.

«Τότε απελπίστηκα. Γύρισα κοντά στη μητέρα μου κι' άνοιξα ένα μικρό κατάστημα φιλικών που με τις εισπραξεις του ζούσαμε κι' οι δυο κάπως άνετα.

«Μα δεν βρήκα κανένα γράμμα σ' ενομή μου.

«Τότε απελπίστηκα. Γύρισα κοντά στη μητέρα μου κι' άνοιξα ένα μικρό κατάστημα φιλικών που με τις εισπραξεις του ζούσαμε κι' οι δυο κάπως άνετα.

«Μα δεν βρήκα κανένα γράμμα σ' ενομή μου.

«Τότε απελπίστηκα. Γύρισα κοντά στη μητέρα μου κι' άνοιξα ένα μικρό κατάστημα φιλικών που με τις εισπραξεις του ζούσαμε κι' οι δυο κάπως άνετα.

«Μα δεν βρήκα κανένα γράμμα σ' ενομή μου.

«Τότε απελπίστηκα. Γύρισα κοντά στη μητέρα μου κι' άνοιξα ένα μικρό κατάστημα φιλικών που με τις εισπραξεις του ζούσαμε κι' οι δυο κάπως άνετα.

«Μα δεν βρήκα κανένα γράμμα σ' ενομή μου.

«Τότε απελπίστηκα. Γύρισα κοντά στη μητέρα μου κι' άνοιξα ένα μικρό κατάστημα φιλικών που με τις εισπραξεις του ζούσαμε κι' οι δυο κάπως άνετα.

«Μα δεν βρήκα κανένα γράμμα σ' ενομή μου.

«Τότε απελπίστηκα. Γύρισα κοντά στη μητέρα μου κι' άνοιξα ένα μικρό κατάστημα φιλικών που με τις εισπραξεις του ζούσαμε κι' οι δυο κάπως άνετα.

«Μα δεν βρήκα κανένα γράμμα σ' ενομή μου.

«Τότε απελπίστηκα. Γύρισα κοντά στη μητέρα μου κι' άνοιξα ένα μικρό κατάστημα φιλικών που με τις εισπραξεις του ζούσαμε κι' οι δυο κάπως άνετα.

«Μα δεν βρήκα κανένα γράμμα σ' ενομή μου.

«Τότε απελπίστηκα. Γύρισα κοντά στη μητέρα μου κι' άνοιξα ένα μικρό κατάστημα φιλικών που με τις εισπραξεις του ζούσαμε κι' οι δυο κάπως άνετα.

«Μα δεν βρήκα κανένα γράμμα σ' ενομή μου.

«Τότε απελπίστηκα. Γύρισα κοντά στη μητέρα μου κι' άνοιξα ένα μικρό κατάστημα φιλικών που με τις εισπραξεις του ζούσαμε κι' οι δυο κάπως άνετα.

«Μα δεν βρήκα κανένα γράμμα σ' ενομή μου.

«Τότε απελπίστηκα. Γύρισα κοντά στη μητέρα μου κι' άνοιξα ένα μικρό κατάστημα φιλικών που με τις εισπραξεις του ζούσαμε κι' οι δυο κάπως άνετα.

«Μα δεν βρήκα κανένα γράμμα σ' ενομή μου.

«Τότε απελπίστηκα. Γύρισα κοντά στη μητέρα μου κι' άνοιξα ένα μικρό κατάστημα φιλικών που με τις εισπραξεις του ζούσαμε κι' οι δυο κάπως άνετα.

«Μα δεν βρήκα κανένα γράμμα σ' ενομή μου.

«Κατόπιν, όταν πέθανε η μητέρα μου μπήκα στην υπηρεσία της κυρίας ντε Μανιέ, που την είχα γνωρίσει άλλοτε στο Παρίσι. Αυτή είναι η ιστορία μου, κύριε...

—Μιλήσατε ποτέ σε κανέναν για όλα αυτά;

—Ποτέ. Δεν είμαι φλύαρη... Κι' αν τα είπα λεπτομερώς σε σας, τότε έκανα για κάποιο ιδιαίτερο λόγο...

—Μπορώ να τον μάθω;

—Γιατί όχι; Άκούστε, Ανασταφάνκα! Απομνημόνευσα καλά χριστιανή... Κι' έπειδή με βασάνιζε πάντα το δράμα που υποπτευόμουν ότι συνέβη στο σπίτι της κυρίας ντε Ρούβο, το εξομολογήθηκα στο γέρο εφημέριο της ενορίας μου.

—Ίσως έκανες άσχημα να μείνεις κοντά σ' αυτή τη γυναίκα, μου είπε, αφού ήξερες τη διαγωγή της. Ωστόσο η μιλήσεις ποτέ για ό,τι αυτό... Μόνο αν οι δικαστικές αρχές ή κάποιο μέλος της οικογένειας του Βαρώνου, ζητήσουν να μάθουν όσα ξέρετε, τότε έχεις καθήκον να διηγηθείς τα πάντα με ειλικρίνεια και δίχως να κρύψης τίποτα.

«Νά, γιατί, κύριε, εξακολούθησα η Ούρσουλη, όταν έμαθα ότι είσαστε ο άρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας του Παριού, σας έκμυστηρέθηκα, ότι ήξερα σχετικά με τη φοβερή αυτή ιστορία.

—Σας ευχαριστώ, δεσποινίς, της είπε ο κ. Ζερβαί. Με βοηθήσατε πολύ στις προσπάθειές μου. Νομίζετε άραγε ότι θ' άγνωρίζατε την κυρία ντε Ρούβο, αν την ξαναβλέπατε σήμερα;

—Άσφαλώς!...

—Τότε να είστε έτοιμη να φύγετε για το Παρίσι με το πρώτο τραίνο, μόλις λάβετε ένα τηλεγράφημα που θα σας στείλω αυτές τις ημέρες.

—Να μείνετε ήσυχος...

—Τι απόγινε άραγε εκείνη η Ρόζα Πουαριέ;

—Δεν ξέρω. Άν είχα μάθει το παραμικρό γι' αυτήν θα προσπαθούσα να πληροφορηθώ τι είχε κάνει το παιδί.

—Σας ευχαριστώ και πάλι. Και μη διστάσετε ναρρήτε γτό Παρίσι, όταν σε λίγο θα σας καλέσω.

—Σας το υποσχέθηκα και κάνω πάντα ό,τι υπόσχομαι... του είπε η Ούρσουλη.

Ο κ. Ζερβαί δεν έβλεπε την ώρα να γυρίσει απ' την Άμπελ για να διηγηθεί στην Βαρόνη Γιάκουμπσεν τα αποτελέσματα της επισκέψεώς του στην Ούρσουλη Ρεναντέ.

Γι' αυτό, μόλις βγήκε απ' το τραίνο και πριν από ακόμη από γραφείο του, έτρεξε αμέσως στην οδό Πουασσονιέ.

Ένα αίσθημα ντροπής είχε εμπεδωθεί ως τότε την Παυλίνα να εκμυστηρευθεί στον κ. Ζερβαί τις υποψίες της για το Ροβέρτο, που την βασανίζαν όλον αυτό τον καιρό.

Έκείνος όμως δεν είχε ανάγκη απ' τις εκμυστηρεύσεις της αυτές για να μαντέψει τις έλπίδες και τα αισθήματά της, που τα διάβλεπε τόσο καθαρά στα φωτεινά μάτια της.

Άλλοτε είχε ανακατευτεί στις ακατάπαυτες αναζητήσεις που είχε κάνει η Βαρόνη για να ξαναβρεί το παιδί του γιου της. Και τώρα, όταν είδε με πόσο ένδιαφέρον φρόντιζε για τον Ροβέρτο υποψιάστηκε αμέσως την αλήθεια.

Η Παυλίνα ετοιμαζόταν να δειπνήσει, όταν την ειδοποίησαν ότι έφτασε ο Άρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας.

Να περάσει αμέσως! διέταξε. Κι' ύστερα ειδοποίησε τη δεσποινίδα ντε Ροβέρτ, να έρθει κι' εκείνη.

Πόσο άγρήγορα να γυρίσετε απ' τη Γιερό, αγαπητέ μου φίλε! του φώναξε μόλις τον είδε. Άνισχυοσά πολύ! Κι' ως την ημέρα που θα τελειώσει η κατάραμένη αυτή υπόθεση, δεν θα μπορέσω να ήσυχάσω!

—Δεν θ' άνοήσω να τελειώσω, κυρία Βα...

ρώνη... της απάντησε ο κ. Ζερβαί. —Έχετε λοιπόν καλές ειδήσεις; —Περίφημες!

Τη στιγμή εκείνη άνοιξε η πόρτα και φάνηκε ένα ξανθό κεφαλάκι.

—Με ζήτησες, νουνά; ρώτησε η μελωδική φωνή της Φράγκας.

—Ναι, αγαπή μου. Έλα μέσα! Ο κ. Ζερβαί έχει σπουδαία νέα να μας αναγγείλει!

Η Φράγκα μπήκε και δίνοντας το χέρι της στο φίλο τους, του είπε κι' εκείνη: —Θεέ μου! Πόσο άγρήγορα να γυρίσετε, κύριε Ζερβαί!

—Δεν έξερετε όμως ότι έκαμα δυο ταξίδια αντί για ένα δεσποινίς!

—Δυο ταξίδια! φώναξαν και οι δυο συγχρόνως. Πού είχατε πάει; Μπορούμε να μάθουμε;

—Φυσικά. Στη Γιερό ο Μάριος Γκιώλ δεν ήξερε πολλά πράγματα να μου πη αλλά μου έδωσε πολύτιμες πληροφορίες. Η Ούρσουλη Ρεναντέ, όπως ονομαζόταν άλλοτε η Ζουανέττα στο Παριού, βρίσκεται σήμερα στην υπηρεσία μιας κυρίας στο Άμπελ...

—Είσατε λοιπόν την Ούρσουλη; ρώτησε η Βαρόνη.

—Την είδα!

—Και μείνατε ευχαριστημένος απ' τις πληροφορίες της;

—Εκαιρετικά... Θα σας τα διηγηθώ όλα αμέσως. Σας πληροφορώ όμως ότι σας περιμένει μια μεγάλη και βαθεία συγκίνηση.

Η Παυλίνα χλώμιασε.

Ο κ. Ζερβαί προσπονήθηκε ότι δεν πρόσεξε την ταραχή της κι' άρχισε την εξιστόρησή του.

Η Βαρόνη Γιάκουμπσεν καθόταν σε μια πολυθρόνα κι' η Φράγκα στεκόταν όρθια δίπλα της.

Η Βαρόνη ήταν φανερό ότι προσπαθούσε να κρύψει τη συγκίνησή της, όσο ο άρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας προχωρούσε στη διήγησή του. Και το κατώρθωνε. Άλλ' όταν ο κ. Ζερβαί μίλησε για το παιδί που γεννήθηκε στο Παριού, για το «μικρό Βαρώνο», για την άνοήσή του να παντρευτεί την κυρία ντε Ρούβο, τα χέρια της Παυλίνας άρχισαν να τρέμουν.

Όταν, στο τέλος ο Άρχηγός της Ασφαλείας επανέλαβε τα λόγια που είχε ο νείος, όταν απροσδόκω απ' τους πόνους: «Θέλω να πεθάνω κοντά στη μητέρα μου!» η Βαρόνη Γιάκουμπσεν στέναξε:

—Θεέ μου!

Το μέτωπό της ήταν ιδρωμένο και τα μάτια της θόλα.

Ξαφνικά το κεφάλι της έγγειρε πίσω και ή δύστυχη γυναίκα έχασε τις αισθήσεις της.

Η Φράγκα της έβρεξε γρήγορα το πρόσωπο με δροσερό νερό κι' έπειτα άρχισε να την χαϊδεύει και τη φιλάει φωνάζοντας την με τα πιο γλυκά ονόματα.

Ο κ. Ζερβαί, τρομαγμένος, θέλησε να βγεί για να ζητήσει βοήθεια απ' τους υπηρέτες.

—Όχι, κύριε Ζερβαί, του είπε η Φράγκα. Μπορώ να την περιποιηθώ μόνη μου... Βλέπετε; Κάθε τί που αφορά το γιο της, τη συγκινεί βαθεία... Δεν το πιστεύει κανείς ότι πέρασαν είκοσιπέντε χρόνια απ' το θάνατό του, όταν βλέπει τη γυναίκα αυτή να τον κλαίει σαν να τον έχασε μόλις χτες...

—Ίσως θα πρέπει να φύγω, δεσποινίς.

—Όχι... Η νουνά μου σας αγαπάει πολύ και ίσως θέλει να σας κάνει μερικές ερωτήσεις... Μόνο, σας παρακαλώ, περάστε για λίγο στη βιβλιοθήκη, ώσπου να συνέλθει η Βαρόνη...

Εκείνος υπάκουσε.

Η Φράγκα εξακολούθησε τις περιποιήσεις της κι' ύστερα από λίγες στιγμές η Παυλίνα άνοιξε πάλι τα μάτια της και κύταξε γύρω της, σαν να ζητούσε κάτι να θυμηθεί. Κατόπιν συνήλθε κι' όταν ο κ. Ζερβαί ξαναγύρισε του έδωσε το χέρι της και του είπε:

—Ευχαριστώ, φίλε μου! Δεν πρέπει να έχω κανένα μυστικό από σας. Κι' αν και με συγκλονίζει κάθε συζήτηση σχετικά μ' αυτό το ζήτημα, ωστόσο θα σας μιλήσω. Η απόλυτη συμφωνία ανάμεσα στις διηγήσεις της αδελφής Γενεβιέβης και της

Ούρσουλης Ρεναντέ, το όνομα της παραμίας και τα όσα αυτή εμπιστεύθηκε στη μοναχή, όλα αυτά είναι ακλόνητες αποδείξεις... Ναι, ο Ροβέρτος είναι αληθινά ο γιός του Όλιβιέ, είναι το παιδί που γύρευα να βρω τόσα χρόνια!

Η Βαρόνη Γιάκουμπσεν σκέπασε το πρόσωπό της με τα χέρια της κι' άρχισε να κλαίει.

—Νουνά, αγαπημένη νουνά!... φώναξε η Φράγκα γονατίζοντας μπροστά της. Τώρα που ξαναβρήκατε το παιδί εκείνο που τόσο ποθούσατε, αφήστε σε σκέψεις απελπιστικές και θλιβερές: Κι' όμως δεν υπάρχει πια λόγος ν' άνησυχείτε. Όλα θα πάνε καλά! Χάρis στον κύριο Ζερβαί έχουμε τώρα στα χέρια μας ακλόνητες αποδείξεις!... Ο Άντρέας έρχεται και ή Τερέζα μας θα γίνει καλά! Η Ούρσουλη Ρεναντέ κι' η Άθηνά Κασσάρα θ' αναγνωρίσουν στο πρόσωπο της κυρίας ντε Ρούβο, τη Ζουανέττα! Και το σπουδαιότερο απ' όλα, η Τερέζα γοήγοσα θάνατι σε θέσι να καταυρήσει το όνομα του δολοφόνου της!

«Λατρευτή μου νουνά, δεν βλέπετε ότι πλησιάζει ή ημέρα που θα φανερωθεί ή αθωότητα του Ροβέρτου; Πάθε λοιπόν να θυμάστε τη θλιβερή περασμένα και συλλογιστήτε πόσο εύτυχισμένοι θα είμαστε σε λίγο...

Η Παυλίνα χάριδεψε το κατάξανθο κεφάλι της νέας και ψιθύρισε:

—Ναι, άγγελέ μου! Ναι, αγαπημένο μου παιδί, έχεις δίκιο! Άλλά μου είναι αδύνατο να μη συλλογίζωμαι το παιδί μου που το λάτρευα και που μου το σκότωσαν!

«Η σκηνή του θανάτου του είναι πάντα μπροστά στα μάτια μου. Α! Φράγκα, όταν θα έρθη ο καιρός να γίνει και σύ μητέρα, τότε θα νοιώσης τί πληγή άνοιξε στην καρδιά μου ο θάνατός του. Ίσως να φταίω κι' έγω που δε στάθηκα άξια να τον προστατεύσω, να τον σώσω.

—Σωπάτε, νουνά. Μη βασανίζεστε άδικα! Κάνετε πάντα το καθήκον σας. Μα το σατανικό μυαλό της ύπουλης εκείνης γυναίκας ήταν δυνατότερο απ' τη μοιρική στοργή σας. Ποιός μπορούσε να προβλέψει τέτοια τρομερά γεγονότα... Μα άς κάνουμε ύπομνη. Θα έρθη ή ώρα να εκδικηθούμε για ό,τι αυτό...

—Ναι, κυρία Βαρόνη, είπε ο κ. Ζερβαί που είχε κι' αυτός συγκινηθεί. Η Φράγκα έχει δίκιο! Μη σκέπτεστε παρα μόνο το μέλλον. Δυο παιδιά σαν αυτά που θα έχετε κοντά σας ποιά άλλη μητέρα τά έχει!...

Η Βαρόνη άγκάλιασε τη Φράγκα και γυρίζοντας προς τον Άρχηγό της Δημοσίας Ασφαλείας του είπε:

—Σας ευχαριστώ, φίλε μου, για τα καλά σας λόγια και για την αγάπη που μου δείχνετε. Ποτέ θα σας ξεχάσω τα όσα κάνατε για μένα!

Ο κ. Ζερβαί ύποκλήθηκε και ή υπορώνας να πη λέει απ' τη συγκίνησή του. διευθύνθηκε προς την πόρτα.

—Πότε θα σας ξαναδούμε; τον ρώτησε ή κυρία Γιάκουμπσεν.

—Ο κ. Ζερβαί γύρισε και της είπε: —Θα περάσω απ' το γραφείο μου να δώ αν υπάρχουν ειδήσεις απ' τον Μαρτέν Βοριέ, τον πράκτορά μας, που στείλαμε στο Σαντάντερ για να συναντήσει την Άθηνά Κασσάρα... Κατόπιν θα πάω στα γραφεία της Ύπερατλαντικής Έταιρείας για να ρωτήσω ποιά ακριβώς ημέρα θα φτάσει το «Μπεάτους» στις άκτες της Ισπανίας, και αν προφταίνει, μπορεί να φύγω κι' ο ίδιος για να βοηθήσω τον πράκτορά μας στο έργο του...

—Αλήθεια, θα το κάμετε αυτό κύριε; φώναξε ή Φράγκα κυττάζοντάς τον με μάτια που έλαμπαν από εύγνωμοσύνη.

—Ναι, δεσποινίς. Όταν θέλει κανείς να πετύχει, δεν πρέπει να παραμελή τίποτα!...

Τις άφισε και τις δυο γεμάτες χαρά κι' ελπίδα.

Στο γραφείο του ο κ. Ζερβαί βρήκε ένα τηλεγράφημα απ' τον Μαρτέν Βοριέ, που μόλις το είχαν φέρει.

Ο πράκτορας αυτόν τον ειδοποιούσε ότι είχε φτάσει χωρίς κανένα εμπόδιο στο Σαντάντερ. Επειδή δε το «Μπεάτους» δεν είχε φανή ακόμη έκανε έναν περίπατο στη πόλη χωρίς να παρατηρήσει τίποτα το ύποπτο, εκτός από έναν άνθρωπο που τον έκανε πολλές περιποιήσεις και που προσπαθούσε να γνωρίσει μαζί του.

Η πληροφορία αυτή έβαλε σε ύποψίες τον κ. Ζερβαί και ενίσχυσε την απόφασή του να φύγει ο ίδιος για το Σαντάντερ και γοήγορα μάλιστα.

Αφού λοιπόν διεκπεραίωσε όλες τις υποθέσεις της υπηρεσίας του έτρεξε στα γραφεία της Ύπερατλαντικής Έταιρείας.

Η τύχη τον εύνοησε και με το παραπάνω. Το «Μπεάτους» είχε πάθει μια μικρή βλάβη στις μηχανές του κι' έτσι θα καθυστέρησε ή προσέγγισή του στο λιμάνι για σαρανταοχτώ ώρες.

Φεύγοντας λοιπόν το απόγευμα απ' το Παρίσι, θα έφτανε στο Σαντάντερ πολύ πριν παρουσιασθεί το πλοίο, που έφερε την Άθηνά Κασσάρα.

Ο κ. Ζερβαί έστειλε αμέσως τηλεγράφημα στον πράκτορά του με λεπτομερείς στατες οδηγίες.

Κι' επειδή είχε άκοκτο καιρό στη διάθεσί του, παραγγείλε στον Μαρτέν Βοριέ να τον περιμένει όχι στο Σαντάντερ, αλλά...

—Για σταθήτε, βρε παιδιά!... Έγώ πρέπει να σας κληρώω!... «Ici pans»

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

σε μια άλλη γειτονική πόλι, όπου στάθμευε η αμαρτωλοποιία.

Έτσι εάν ο άνθρωπος που γι' αυτόν δυσπιστούσε ο Βορέ, ήταν πραγματικά πράκτορας της κόμπισσας ντε Ροσβέλ, δεν θα τον έβλεπε.

Τέλος ο αρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας επισκέφθηκε το γενικό διευθυντή της Υπηρεσίας Ειδικής Ασφάλειας, με τον οποίον συνδεόταν στενά και πήρε απ' αυτόν μια επιστολή για τον Ντεκάν, τον πλοίαρχο του «Μπεάτους».

Με το γράμμα αυτό, ο πλοίαρχος θα υπάκουε τυφλά στον κ. Ζερβαί.

★

Όλα έγιναν όπως τα είχε κανονίσει. Μόλις κατέβηκε απ' το τσάινο, ο κ. Ζερβαί αντίκρισε την εξυπνη φυσιογνωμία του Μαρτέν Βορέ.

— Είσαι μόνος; τον ρώτησε.

— Μάλιστα, αρχηγέ. Ο άνθρωπος που περιμένει το «Μπεάτους» και που τον παρακολουθώ κι' εγώ, είναι απασχολημένος για όλη τη μέρα με μια χαριτωμένη κοπέλλα του Σαντάτο. Κι' αυτή δεν θα τον αφήσει να της ξεφύγει εύκολα!...

— Σε ποιο μέρος μπορούμε να συζητήσουμε άφοβα;

— Εδώ κοντά είναι μια μικρή ταβέρνα κι' εκεί θα είμαστε ήσυχοι. Έχει έναν μικρό κήπο απ' όπου φαίνεται όλη γύρω η περιοχή. Μπορεί κανείς να κυττάει προς όλες τις διευθύνσεις, χωρίς να φαίνεται καθόλου.

— Σύμφωνα λοιπόν, είπε ο κ. Ζερβαί, «Ας τσακίσουμε για εκεί».

— Υστερα από μισή ώρα, οι δυο άντρες καθόντουσαν σ' ένα τραπέζι και προνεύματιζαν συζητώντας.

— Τι άνθρωπος είναι αυτός που σας φάνηκε κάπως ύποπτος χθές; ρώτησε τον Μαρτέν Βορέ ο κ. Ζερβαί.

— Είναι πράκτορας του σίκου Χερμπάχ, που τιτλοφορείται «Ασφάλεια. Χαχούτης και ξευδίσκος».

— Και περιμένει το «Μπεάτους»;

— Μάλιστα. Όπως κι' εγώ...

— Φαίνεται εξυπνος;

— Διάβολος σωστός. Άλλα είναι το πιο άγριο υποκείμενο που γνώρισα σ' όλη μου τη ζωή. Αυτός ο Φράντς Μένιερ, όπως λέγεται, είναι ασφαλώς Πρώσος, αν και λέει ότι είναι Άλβανος. Σας βεβαιώνω πως είναι από τους έγκληματικούς εκείνους τύπους που θα μπορούσαν ν' αναλάβουν κάθε είδους υπόθεση και να εκτελέσουν άμεσα, ό,τι αποφάσισαν. Όσο για το πορτοφόλι του, είναι πάντα γεμάτο. «Αν ήρθε λοιπόν εδώ για να υποδεχθεί την Αθηνά Κασσάρα, η γυναίκα μου είναι ότι μόνο έμεινε μπορούμε να σώσουμε αυτή τη γυναίκα απ' τα χέρια του».

Ο κ. Ζερβαί ανατοίχισε.

Βέβαια, αν η Ναδία ντε Ροσβέλ, βλέποντας τη δύσκολη θέση που βρισκόταν, είχε στείλει κάποιον να συναντήσει τη μαύρη, θα του είχε δώσει τη διαταγή να μη την αφήσει να φτάσει ζωντανή στο Παρίσι!...

— Πώς έμαθες ποιος ήταν αυτός ο Φράντς Μένιερ; ρώτησε ο κ. Ζερβαί.

— Όλες αυτές τις ημέρες στενογνώριζαν, γιατί ήταν αναγκασμένος να ζή φρόνιμα. Μά, τότε το βράδυ, όταν έμαθε ότι το «Μπεάτους» έπρόκειτο να φύγει μόλις αύριο, δεν κρατήθηκε πια και στο έστιάτοριο, όπου τρώω κι' εγώ, άρχισε να πίνει τη μιά μπουκάλια πάνω στην άλλη, σαν γνήσιος Γερμανός.

«Τα υπόλοιπα κρασιά όμως, που είναι γλυκά στα μέλι και που φαίνονται άθωα χτυπούν άσχημα στο κεφάλι»...

«Έτσι, όταν έφτασε στο τοίτο κουκάκι, ο φίλος μας έπεσε ανάστρος κάτω απ' το τραπέζι κι' άρχισε να σναλίζει»...

«Άλλα πάλι γίνι τυφλά στα μεθύσι, φλυάρησε άκορτά»...

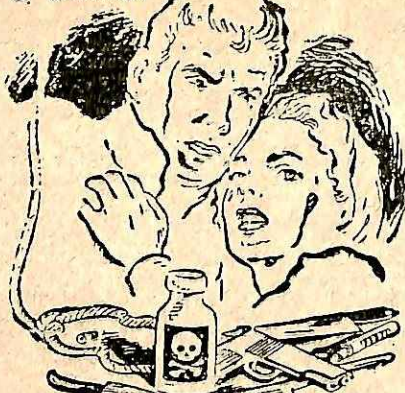
— Και τι είπε;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: 'Η συνέχεια.

Εκδόσεις

«Συντομία» είναι ο τίτλος του νέου Βιβλίου που εκκωφόθηκε αυτές τις ημέρες, η γνωστή ποιήτρια και συγγραφέας «Όλα Παπατάου», Πρόκειται για ένα θεατρικό έργο, κοινωνικού περιεχομένου, σ' έξη δραματικές εικόνες.

ΔΡΑΚΟΝ

Το μυστικό ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΣ

Η μικρούλα που πέθανε δυο φορές

Η Μαγδαληνή Κόντου είχε φέρει στον κόσμο πέντε παιδιά. Αυτό όμως που κρατούσε τώρα στην αγκαλιά της, συνένωνε όλη την στοργή της μητρικής καρδιάς της. Ήταν μικρούλι, ένα τόσο δα χαριτωμένο πλάσματάκι, που την κυτούσε μ' ανοιχτά διάπλατα τ' άθωα παιδικά μάτια του, σαν ανοιγμένα μ' έκπληξη στη ζωή.

Τα άλλα πέντε παιδιά της καμάρωναν επίσης αυτή την μικρούλα, που τους είχε στείλει ο Θεός, για να τους διασκεδάσει. Κι' αλήθεια, για την οικογένεια του Γρηγορίου Κόντου, μια καινούργια χαρά είχε μπη στο φτωχικό της, εκεί κάτω στην συνοικία του Χαροκόπου, όχι πολύ μακριά απ' την εκκλησία της «Ευαγγελιστρίας».

Η οικογένεια αυτή καταγόταν από τη Σμύρνη. Μετά τη Μικρασιατική καταστροφή, πέρασε κι' εκείνη το δράμα του ξεριζωματος. Μά ο Γρηγόριος Κόντος ήταν ικανός άνθρωπος. Πάλεψε σκληρά και κατάφερε να ξαναφτιάξει την ζωή του και να εξασφαλίσει το ψωμί της οικογένειάς του. Τώρα δούλευε καλά και κέρδιζε αρκετά.

Στις αρχές του Νοεμβρίου του 1930 άποκτησε ένα ακόμη κοριτσάκι. Το βάφτισε και του έδωσε το όνομα της Παναγίας. Μά να, ξαφνικά, κατά τις τελευταίες ημέρες του Δεκεμβρίου το κοριτσάκι αυτό, άρρωσθηκε ένα βράδυ κι' όσο η ώρα περνούσε τόσο και χειρότερη η κατάσταση του. Κανείς ωστόσο δεν φαντάστηκε ότι το άθωο αυτό πλάσματάκι ήταν ματιασμένο. Δεν πέρασε από κανενός το μυαλό αυτή η ιδέα.

Το «κακό μάτι» μερικών ανθρώπων, που το παραδέχεται σήμερα η ψυχολογία, όχι μόνο έχει τη δύναμη να μαραινεί τα λουλούδια, αλλά και προκαλεί μια μεγάλη αδιαθεσία με πονοκέφαλο στα παιδιά. Πολλές μητέρες πριν κοιμίσουν τα παιδιά τους, τα ξεματιάζουν με το λάδι του καντηλιού για να τα υγιωθούν, όπως πιστεύουν, από τους κινδύνους που τ' απειλούν...

Μια γρήγα γειτόνισσα της Κόντου της είχε πει το βράδυ ότι η κόρη της ήταν «ματιασμένη». Εκείνη όμως δεν έδωσε καμιά σημασία και κάλεσε ένα γιατρό που αφού εξέτασε προσεχτικά τη μικρούλα, δήλωσε πως είχε βρογχίτιδα και πως χρειαζόταν μεγάλη προσοχή!

Η μητέρα της πήγε να τρελλαθεί από την στενοχωρία της. Την άλλη ημέρα ήταν Πρωτοχρονιά. Όλος ο κόσμος διασκεδάζει και τα παιδιά γελούναν κι' έπαι-

ζαν εύχαριστημένα με τα παιχνίδια τους. Κι' όμως εκείνη κρατούσε στην αγκαλιά της το άρρωστο κοριτσάκι της και προσπαθούσε να το ήσυχάσει και να το κοιμίσει. Ξαφνικά ένοιωσε πως σιγά, σιγά έσβυνε. Τα χέρια του και τα πόδια του άρχισαν να παγώνουν και το βλέμμα του πήρε μια γυαλινή έκφραση, αληθινή τρομακτική...

— Παναγιά μου! Το παιδί μου!... φώναξε. Το παιδί μου... Προφτάστε, Χριστιανοί! Το παιδί μου!...

Και δεν μπόρεσε να προφέρει την λέξη που της ράγιζε την καρδιά: τη λέξη του θανάτου! Έτρεξαν κοντά της τ' άλλα παιδιά κι' ο άντρας της βγήκε έξω γρήγορα για να φωνάξει ένα γιατρό. Μά ο γιατρός, όταν εξέτασε τη μικρούλα, κούνησε με θλίψη το κεφάλι του:

— Δεν ξη πιά... είπε κατηγορηματικά στους απελπισμένους γονείς.

Μέσα σ' εκείνο το σπίτι, που προτιθέρα ήταν ευτυχισμένο, όλοι έκλαιγαν τώρα και πιο πολύ η άτυχη μητέρα που το κρατούσε ακόμα στην αγκαλιά της και δεν ένοιωσε να αποχωρήσει τη νεκρή μικρούλα. Έτσι πέρασαν τρεις ώρες φριχτής απελπισίας.

Στο διάστημα αυτό το κοριτσάκι είχε τελείως παγώσει. Οι συγγενείς, που έτρεξαν άμέσως στο σπίτι Κόντου, είχαν έτοιμασει τα φορεματάκια του κι' είχαν ανάψει κοντά στη χαροκωμένη μάνα, που θρηνούσε, δυο κερία, δυο νεκρικές λαμπάδες.

— Έλα, της είπαν, κάνε κουράγιο... Άφησέ μας να το ντύσουμε και να το στολίσουμε σαν άγγελουδι. Όπως του άξιζει του αμειρου!

— Όχι, όχι! φώναξε εκείνη. Άφηστε το να κοιμηθεί ακόμη στην αγκαλιά μου! φώναξε εκείνη κλαίγοντας και σφίγγοντας στο στήθος της το παγωμένο κοριτσάκι. Ξαφνικά όλοι πάγωσαν από την κατάπληξη τους.

Το μικρό κοριτσάκι κινήθηκε. Όχι, δεν τους ξεγελούσαν τα μάτια τους! Κίνησε τα χεράκια του. τεντώθηκε κι' άνοιξε τα μάτια του.

Η μητέρα του πήγε να τρελλαθεί πάλι, αλλά αυτή τη φορά απ' τη χαρά της. Γελούσε κι' έκλαιγε μαζί! Το παιδί την κύτταζε τώρα και χαμογελούσε... Άπλωσε μάλιστα το χέρι του προς το στήθος της. Εκείνη τότε του έδωσε άμεσως να θλάσει.

Το θαύμα είχε γίνει! Το μικρό κοριτσάκι είχε ζωντανέψει. Είχε γυρίσει από το ταξίδι του θανάτου, απ' το βασίλειο του Χάρου!

Η μικρούλα Κόντου είχε παθει νεκροφάνεια...

Την άλλη ημέρα το βράδυ όμως χειρότερη. Και την επομένη έκλεισε πιά για πάντα τα άθωα μάτια της. Η μικρούλα Μαρία Κόντου πέθανε δυο φορές στο διάστημα της τόσο μικρής κι' άθωας ζωής της!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Το σώμα και το επάγγελμα

Πριν διαλέξετε ένα επάγγελμα, εξετάστε τη σωματική σας διάπλαση. Πολλά, οι Αμερικανοί ανθρωπολόγοι Στάγκ και Χούτεν, έπειτα από μακρές και συστηματικές παρατηρήσεις, βόηκαν ότι υπάρχει μια καθορισμένη σχέση μεταξύ σωματικής κατασκευής και επαγγελματός. Να μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα:

Δημόσιοι υπάλληλοι: είναι αδύνατοι και όχι μυώδεις. Επιστήμονες, μάλλον ελαφρά φτιαγμένοι. Καλλιτέχνες: λίγο παχουλοί, με μυς κάτω του μέσου όρου. Δικηγόροι: κοίλωραδες, με ατροφικούς μυς. Έπιχειρηματίες: μυώδεις.

Όσοι πλησιάζουν περισσότερο στον τύπο του επαγγέλματός τους, έχει παρατηρηθεί ότι επιτυγχάνουν καλύτερα σ' αυτό.

Η ΑΚΟΛΑΣΤΗ ΚΟΜΗΣΙΑ

Ο άγριος Λουενί διαροδόκησε όλους τους δικαστές. Θα χάσω τις Βερσαλλίες!...

Εκείνος που πρόφερε αυτά τα λόγια ήταν ένας νεαρός ευπατρίδης, ο ιππότης Ραούλ ντε Ρέτζ. Είχε υπη κατακόκκινος από όργη, στο κομωό σαλόνι της κομήςσας Κατερίνας ντε Άγκρέ κι' είχε άρχισει να έκστομίζει άπειλές εναντίον του Λουενί.

Βρισκόμαστε στα 1578. Στο θρόνο της Γαλλίας είχε ανέβη από τέσσερα χρόνια ο Έρρίκος 3ος κι' ο Λουενί ήταν γραμματέας του.

Την εποχή εκείνη, στο μέρος όπου υψώθηκε άονότερα το περίφημο ανάκτορο των Βερσαλλιών, άπλωνόταν ένα πυκνό δάσος. που άνήκε στην οικογένεια των Ρέτζ. Άλλα το διεκδικούσε ο Λουενί. Η υπόθεσις λοιπόν βρισκόταν από καιρό στα δικαστήρια. Ο Λουενί όμως, που είχε πλουτίσει κοντά στον Έρρίκο 3ο, χρησιμοποίησας άφθονα γροφάκια και την έπισηρή που είχε άποκτήσει στο μεταξύ χάρις στη θέσι του, είχε κάνει την πλάστιγγα να νείση προς το μέρος του.

— Πότε θα γίνει η δίκη; ρώτησε η κόμηση ντ' Άγκρέ.

— Έπειτα από δέκα πέντε

ήμερες...

— Κι' αν υποθέσουμε ότι ο Λουενί πάθει τίποτα στο μεταξύ; θα γίνει και πάλι η δίκη;

— Φυσικά, όχι!

— Καλά, είπε η κόμηση. Ποιός ξέρει πόσα πράγματα μπορούν να συμβούν μέσα σέ δέκα πέντε μέρες. Στο μεταξύ, άς μην ξενάμε την άγάπη μας!...

Η κόμηση ντ' Άγκρέ θα μπορούσε να ήταν άπέρα του νεαρού ιππότη, που άποτελούσε την τελευταία από τις κατακτήσεις της...

Ο άντρας της, ο κόμης ντ' Άγκρέ, είχε πεθάνει πριν άπό έφτά χρόνια, με συνθήκες άκορτά μυστηριώδεις: Διηγητοί, άσμένους άπό τη γυναίκα του, σύμφωνα με τις φήμες που κυκλοφόρησαν. Άλλα, την εποχή εκείνη, δεν ύπηρε κανένας σγεδόν τρόπος για ν' άποδείξει μιά διηγησίσι. Κι' έκτός απ' αυτό, κανείς δεν τολμούσε να τ' άβάλι με την Κατερίνα, γιατί όλοι ήξεραν πως είχε δυο ισχυρούς φίλους, τον δούκα της Μαυέννης, που έγινε κατόπιν Βασιλιάς με το όνομα Έρρίκος 3ος και τον δούκα της Γκιζης. (Η συζυγική πίστις δεν είχε ποτέ την παραμικρή αξία στα μάτια της).

Ο θάνατος του συζύγου της έκαμε την Κατερίνα κληρονόμο μιάς σημαντικής περιουσίας. Κι' άπό τότε δεν σκέφτηκε τίποτα άλλο παρά πώς να ίκανοποιήσει τα πάθη της. «Το χαρακτηριστικό γνώρισμα της κομήςσας ντ' Άγκρέ, παρατηρεί ένας χρονικογράφος της εποχής, ήταν η άκολασία, που βρισκόταν μέσα στο αίμα της. Γι' αυτό, κανείς δεν παραξενεύόταν για τη ζωή που έκανε»...

Την εποχή της ιστορίας μας η Κατερίνα είχε περάσει τα σαράντα. Κι' η μεγάλη της άδυναμία ήταν ο «μικρός» ντε Ρέτζ, που μόλις είχε συμπληρώσει τα είκοσι χρόνια του. Θέλησε, λοιπόν, να τον εξυπηρετήσει...

Το άλλο βράδυ, μερικοί άνθρωποι της υπήκαν κουφά στο σπίτι του Λουενί και τον στοργαζίσαν με τα συντόνια του κοεδαιτού του!...

Άλλ' ο Λουενί είχε έναν άδερόφ, που συνέχισε το δικαστικό άγώνα και κατάφερε, έπειτα άπό κάμποσο καιρό, να επιτύχει μιά εύνοική άπόφασις.

Η κόμηση ντ' Άγκρέ δεν ήταν, όμως, άπό τις γυναίκες που σταματούν στη μέση του δρόμου. Ένας άμερόληπτος και άκέραιος δικαστικός της εποχής, ο Έτουάλλ άναφέρει ότι έβαλε τους ανθρώπους της να σκοτώσουν τον άδελφό του Λουενί, τον πρόεδρο που είχε έκδώσει αυτή την άπόφασι και να γραμματίκους του! Συγγνώμης, μιά τυχαία δόνη πυρκαϊά έκαμε ένα μέρος του δικαστικού μεγάρου, όπου βρισκόταν ο φάκελλος της υπόθεσεως Ρέτζ.

Έπειτα απ' αυτά τα έγκλήματα, οι Βερσαλλίες παρέμειναν άοιστικά στο νεαρό ιππότη. Ο ίδιος, ωστόσο, έέφερασε την εύνοιασύν του στην κόμηση. έγκαταλείποντάς την, για να συνδεθεί με κάποιον άλλον...

Η Κατερίνα άγωνίστηκε όσο μπορούσε για να κρατήσει κοντά της τον άγαπημένο της. Του έκανε δώρα αξίας και του νάοισε, μάλιστα, ένα μεγάλο κτήμα που είχε κοντά στη Μπεδλίλ. Κόπος χαμένος! Το πουλί είχε πετάξει πια και δεν έδειχνε καμιά διάθεσι να γυρίση στην παλιά του φωλιά.

Η Κατερίνα άργησε κάπως να τ' άκατάλαβη, άλλα, άπό τη στιγμή που πείσθηκε γι' αυτό, δεν σκέφτηκε τίποτε άλλο παρά πώς να έκδικηθεί. Κι' η έκδική της ήταν άφάνταστα τρομερή. Κατηγόρησε τον ιππότη ντε Ρέτζ ότι αυτός τάχα είχε σκοτώσει τους δυο Λουενί, τον πρόεδρο του δικαστηρίου και τους δυο γραμματικούς του κι' ότι επίσης είχε πυρπολήσει το

δικαστικό μέγαρο! Για να επιβεβαιώσει δε την καταγγελία της, παρουσίασε μιά πιστολή ένός ανθρώπου που είχε πεθάνει πριν άπό λίγους καιρό και που άφήνιτο σ' αυτήν πως έξετέλεσε μαζί με τον Ρέτζ αυτά τ' άποτρόπαια έγκλήματα. Άνέφερε επίσης και δυο άλλους συνειδήτους του, που, όμως, δεν βρέθηκαν ποτ'

Ο Ρέτζ συνελήφθη τότε και καμιά δύναμις δεν άπόφερε να τον σώσει. Το κεφάλι του έπεσε κάτω άπό το τσεκούρι του δήμιου. Η Κατερίνα συνδέθηκε, έπειτα άπό λίγους καιρό, με τ' νεαρό άδελφό Ιππόλυτο ντε Σαιν-Ζάν και, για να τον συγκρατήσει ασφαλέστερα κοντά της, χρησιμοποίησε όλη την έπισηρή που είχε στην αλή — και ήταν πολύ μεγάλη — για να τον κάνει επίσκοπο. Άπέτυχε, όμως, στην προσπάθειά της κι' η έκδική της σταμάτησε τότε έναντίον ένός έπιτίπου του Έρρίκου 3ου, του Φρανσουά Ρενάρ, που τον ύποπτευόταν ότι είχε έπηρεάσει το Βασιλιά εις βάρος του εύνοουμένου της.

Ο Ρενάρ έλαβε, μιά μέρα, ένα έρωτικό σημείωμα άπό μιά άγνωστή του γυναίκα, που του άοίσε σαντεβού σ' ένα έρωτικό μέρος, κοντά στα έρείπια μιάς παλιάς μονής των Καπουκίνων. Άλλα στο μέρος αυτό, τον περίμεναν δυο έμπιστοι αυτοί ριητήρες άμέσως πάνω κάτω άπό τους μανδύες τους. Τον χτύπησαν πολλές φορές, ώσπου τον άφισαν νεκρό.

Έκαμαν, όμως, την άπρονοησία να φύγουν χωρίς να άέξουν μέσα στις τρέπες του θύματος τους. Κι' έπει, μέσα σ' αυτές βρέθηκε κατόπιν το σημείωμα, που ο Ρενάρ είχε λάβει άπό την άγνωστη. Ήταν ένα σπουδαίο στοιχείο για τη διαφώτιση του έγκλήματος. Αυτοί που το βόηκαν, το παρέδωσαν στο Βασιλιά.

Ο Έρρίκος 3ος είχε γίνει έξω φρενών για τη δολοφονία του εύνοουμένου του κι' όταν του παρουσίασαν το σημείωμα που βρέθηκε πάνω του, άναγνώρισε άμέσως το γαστρικό χαρακτή της κομήςσας ντ' Άγκρέ. Είχε φυλάξει, άλλωστε, μερικά γράμμάτα της άπό την εποχή που είχαν μαζί σέσεις και μιά παραβολή υ' αυτά δεν του άφησε την παραμικρή αμφιβολία. Διετέλε άμέσως να τιμωρηθούν οι ένοχοι άμειλίκτη, άνάλογα με τα έγκλημά τους.

Η Κατερίνα συνελήφθη τότε και υπεβλήθη σέ άφάνταστα βασανιστήρια. ώσπου στο τέλος, άμολόγησε το έγκλήμα της και φανέωσε τα όνόματα των δυο συνεργάτων της, που την είχαν βοηθήσει σ' αυτό.

Το δικαστήριο την καταδίκασε να πεθάνει πάνω στον τροχό. Μερικά λεπτά προτού ξευνηθεί, κάλεσε κοντά της τον αρχιδικαστή, που παρακολουθούσε την έκτέλεσι και, με φωνή που μόλις άκουγόταν, έξωμολογήθηκε και τα προηγούμενα έγκλήματά της — τα σχετικά με την παλαιότερη ύποθεσι Λουενί. Άμολόγησε επίσης πως είχε διηγητοίσει το σύζυγό της.

Οι δυο συνένοχοι της πέθαναν πάνω στην άγγονη και ο δήμιος διεμέλισε κατόπιν τα πτώματά τους, για να γίνει παραδειγματικότερη η τιμωρία τους.

Η Κατερίνα συνελήφθη και υπεβλήθη σε αφάνταστα βασανιστήρια...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κυρίε μου, μήπως θέλετε να σας περάσω από την άλλη μεριά του Σηκουάνα; ρώτησε ένας άμαξας τον νεαρό κ. ντε Λετοριέρ, που είχε καταφύγει στο κούφωμα μιας πόρτας για να μη μουσκευτή απ' τη βροχή. Πού θέλετε να πάτε;

—Στις στοές του Δικαστικού Μεγάρου, του απάντησε εκείνος. Μα θα προιμύνω να σταματήση λιγάκι η

με τον Σικάρ ο Λετοριέρ έκανε τον περίπατό του στους κήπους των Βερσαλλιών. Ο βασιλέας Λουδοβίκος ο 15ος τον πρόσεξε. Έμαθε το όνομά του και ούησε τον περίφημο Σερέν, που τους ήξερε όλους:

—Ξέρεις κάποιον ντε Λετοριέρ; Τον

Ο ΥΠΕΡΒΟΣ ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ

—Αύριο, αγαπημένε μου, την ίδια ώρα, του ψιθύρισε η πριγκίπισσα.

Βροχή...

—Κι' εγώ πηγαίνω προς τα εκεί. Έλατε, κύριε... Μπορώ να σας πάρω στ' άμαξί μου.

—Μα δεν έχω χρήματα! φώναξε ο νέος... Εύχαριστώ για την πρότασι, αλλά δεν έχω να πληρώσω...

—Κι' αξίζει να πουντίσιση ένας ωραίος ευπατρίδης σαν εσάς; είπε με καλωσύνη ο άμαξας. Σας παρακαλώ να δεχθίτε ένα χρυσό λουδοβικέιο κι' όταν εύκολυνηθεί, μου το δίνετε. Νά, πάρτε το... Ο αριθμός μου είναι 144.

Ο καλός εκείνος άμαξας λεγόταν Σικάρ. Έγινε άργότερα άμαξας της πριγκίπισσας Σοφίας της Γαλλίας ύστερ' από τις συστάσεις του φτωχού νέου, που τον βοήθησε την βροχερή εκείνη μέρα με τόσο καλωσύνη κι' αφιλοκέρδεια.

Ο Λανσελό ντε Λετοριέρ, άσημος ευπατρίδης από το Πουατού, φτάνοντας στο Παρίσι, κατώρθωσε, χάρις στη γοητεία του, να γίνει μέσα σε μικρό σχετικά χρονικό διάστημα παντοδύναμος και πάμπλουτος.

Λίγου καιρό μετά τη συνάντησί του

συμπαθήσα και θέλω να τον πάρω στην Αυλή μου...

Ο Σερέν του απάντησε ότι ο εύπατρίδης αυτός δεν μπορούσε να γίνει δεκτός στην Αυλή, γιατί ήταν από τους μικρούς κι' άσημάντους ευγενείς των έπαρχιών.

—Είναι τόσο γοητευτικός! έπτε ο Λουδοβίκος. Για να μπορώ να γίνει λοιπόν δεκτός στην Αυλή, τον κάνω κόμητα!

Έτσι ο Λανσελό ντε Λετοριέρ έγινε σε λίγα χρόνια, χάρις στην εύνοια του βασιλέως, αρχηγός του ιππικού, ιππότης πολλών ταγμάτων, μέγας βασιλικός επίτροπος και... εκατομμυριούχος!

Όπου κι' αν εμφανιζόταν ο λαός τον χειροκροτούσε σαν να ήταν βασιλικός πριγκίπας. Στην Αυλή της Γαλλίας βρίσκονταν τότε μια πριγκίπισσα άγγελικής ωμορφιάς, μια πραγματική νεράιδα: η Βικτωρία του Σουασόν.

Η όμορφη πριγκίπισσα έκανε μια μέρα τον περίπατό της στον κήπο, όπου συνάντησε τον γοητευτικό Λετοριέρ. Συζητώντας προχώρησαν ως ένα

απόμερο σύνδεστρο, μακριά από κάθε αδιάκριτο βλέμμα.

Έκει, καθώς ήταν πιασμένοι από τα χέρια τους πλησίασαν περισσότερο το ένα στο άλλο... Και τα στόματά τους ενώθηκαν σ' ένα έρωτικό φιλί, γεμάτο φλόγα και γλυκό σαν μέλι.

Κι' από τότε άρχισαν να συναντιώνται ταχτικά και να μιλούν για την αγάπη τους. Το πράγμα αυτό όμως δεν άργησε να σχολιαστή από τους κακόγλωσσους στο παλάτι.

Η οικογένεια της πριγκίπισσας φοβήθηκε για τον αταίριαστο αυτόν σύνδεσμο και υποχρέωσε τη Βικτωρία Ιωάννα να κλειστή προσωρινά στο μοναστήρι της Μονμάρτρης, να νά ξεχάσει.

Ο Λανσελό ντε Λετοριέρ δεν στενοχωρήθηκε όταν έμαθε αυτή την είδησι.

Το χαμόγελό του απεναντίας φαινόταν σαν νύαγε: «Είμαι ο ίδιος ο Έως!» Κι' εξακολουθούσε πάντα να είναι ο εύνοούμενος του βασιλέως Λουδοβίκου.

Έτσι, σε λίγες ημέρες, στο μοναστήρι της Μονμάρτρης ανακάλυψαν κρεμασμένη στον τοίχο του μια μεταξένια σκάλα.

Ο γοητευτικός Λανσελό είχε περάσει τη νύχτα εκείνη κοντά στην ποιγκίπισσα!

Τότε, ένας εξάδελφος της Βικτωρίας κάλεσε σε μονομαχία τον όμορφο κόμητα. Κι' ο Λετοριέρ δέχτηκε δυο πληγές στο στήθος. Οι γιατροί του συνέλασαν άκίνητα. Μα εκείνος, για να μην ανησυχήση η αγαπημένη του, πρόσταξε να τον μεταφέρουν στην Μονμάρτρη, ώστε να βρίσκεται πιο κοντά της.

Το βράδυ ο Λετοριέρ σκαρφάλωσε πάλι στον τοίχο του μοναστηριού. Η Βικτωρία, που του είχε δώσει ραντεβού από το προηγούμενο βράδυ, τον περιμένε.

Φορούσε μια κομψή ρούπα από άσπρο ταφτά.

—Πόσο είσαι γλυκιάς άψωπε! του είπε και τον δέχτηκε στην αγκαλιά της.

—Είμαι γλυκιάς, γιατί σ' αγαπώ! της απάντησε ο όμορφος κόμης, φιλώντας την στο στόμα με έρωτικό πάθος.

Ποίν απ' τα χαράματα η πριγκίπισσα τραβήχτηκε απ' την αγκαλιά του.

—Αύριο, αγαπημένε μου, την ίδια ώρα, του ψιθύρισε. Θα σε περιμένω με λαχτάρα.

—Ναι, αύριο γλυκειά μου, πολυαγαπημένη μου!

Κι' η Βικτωρία-Ιωάννα απομακρύνθηκε εύθυμη για τις όνειρεμένες ώρες που είχε περάσει κοντά στον καλό της.

Μα οι πληγές του Λανσελό της είχαν ανοίξει και το αίμα του άρχισε να τρέχει...

Προσπάθησε να κάνει ένα βήμα αλλά σωριάστηκε κάτω. Κι' έπειδη δεν θέλησε να φωνάξη, ξεψύχησε εκεί, χωρίς βοήθεια...

Την άλλη μέρα το πρωί το πτώμα του όμορφου ευπατρίδη, που βρέθηκε στον κήπο του μοναστηριού, μεταφέρθηκε — τι περίεργη σύμπτωση! — με την άμαξα αριθ. 144 του Σικάρ στο νεκροταφείο, από όπου το παρέλαβαν οι δικοί του.

ΠΩΛ ΛΩΡΕΝ

Βρέθηκε, επί τέλους, ο τρόπος της θεραπείας της ψωρίασης. Αυτό τουλάχιστον ισχυρίζεται ένας Νοτιοαμερικανός γιατρός, ο δόκτωρ Σιλβίο Γκαέτι. Κι' έχει να επιδείξει περισσότερες από 2000 όριστικές θεραπείες.

Η ψωρίασις είναι, ως γνωστόν, μια τρομερή ασθένεια, που έθεωρείτο ως χτες ακόμη άθεράπευτη. Συνδυάζεται συνήθως με διάφορες μορφές αρθροϊτίδων και ρευματισμών, χαρακτηρίζεται δε από την εμφάνισι ιδιομόρφου εξανθήματος, που εξαπλώνεται με μεγάλη ταχύτητα και συνοδεύεται από έντονα φαγούρα.

Όσον αφορά την προέλευσί της, οι έπιστήμονες διαφωνούν μεταξύ τους. Έτσι, άλλοι υπεστήριζαν ότι είναι μια πάθησι του δέρματος, που δεν σχετίζεται με καμιά έσωτερική διαταραχή ή ασθένεια. Άλλοι την αποδίδουν σε διαταραχές της λειτουργίας των αδένων έσωτερικής έκκρίσεως. Άλλοι, τέλος, την βλέπουν ως συνέπεια διαφόρων ανωμαλιών της θρέψεως.

Το γεγονός, πάντως, είναι ότι πρόκειται για μια αρρώστεια που βασανίζει τον άσθενή και που επιδρά με πολύ δυσάρεστο τρόπο στο νευρικό σύστημα.

Η ψωρίασις εκδηλώνεται απρόοπτα, χωρίς να προηγηθή καμιά ανωμαλία ή διαταραχή του οργανισμού. Μία μέρα, εμφανίζονται στο σώμα μικρά κόκκινα εξανθήματα. Είναι διάσπαρτα και δεν προκαλούν μεγάλη ενόχλησι. Έτσι, ο άσθενής δεν αισθάνεται την ανάγκη να καταφύγη στο γιατρό. Αλλά η ενόχλησι γίνεται ολοένα και πιο έντονη και σπάνει στο μεγαλύτερο παρέρυμμό της κατά το τέλος του δεύτερου ή τις αρχές του τρίτου μηνός. Ο άσθενής πηγαίνει τότε στο γιατρό του, που τον υποβάλλει στην κλασική θεραπεία με ώριμμένες ενέσεις, πομμάδες κτλ. Αλλά δεν παρατηρεί καμιά καλύτερσι.

Πηγαίνει τότε σε δεύτερο κι' έπειτα σε τρίτο και σε τέταρτο γιατρό. Καθένας απ' αυτούς εφφορρίζει τη δική του μέθοδο. Αλλά τα αποτελέσματα είναι υπαιμένα και ανάγια λόγου. Καμιά φάρμακο και καμιά μέθοδος δεν φαίνεται ικανή να σταματήσει το κακό. Ο άσθενής άσχιζει πια να χάνη το θάρρος του. Δεν υποφέρει μόνο σωματικά, αλλά και ψυχικά. Γιατί καταλαβαίνει πως η πάθησις του είναι ανίατη.

Η ψωρίασις παρουσιάζεται σε μερικά άτομα με καλοήγη μορφή. Έξελίσσεται βραδύτατα και οι ενόχλησεις της δεν είναι σοβαρές. Σε άλλα, όμως, εξαπλώνεται ταχύτατα στο σώμα, τα άκρα και το πρόσωπο και ο άσθενής δεν μπορεί να βρή ήσυχια ούτε στιγμή από την έντονη φαγούρα.

Κατά το 1949, ένας Αμερικανός έπιστήμων χρησιμοποίησε για τη θεραπεία αυτής της ασθένειας το ένδοξολενικό οξύ και έπτευχε μερικά έντυπωσιακά αποτελέσματα. Αλλά, οι μεταγενέστερες έρευνες δεν έπιβεβαίωσαν την άποτελεσματικότητα του φαρμάκου. Μεγάλες έλπίδες στηρίχθηκαν κατόπιν στην κολλιζήν. Γιατί, όπως είπαμε, η ψωρίασις συμβαδίζει σε πολλές περιπτώσεις με τους ρευματισμούς. Αλλά οι έλπίδες αυτές διεψεύσθησαν πολύ γρήγορα.

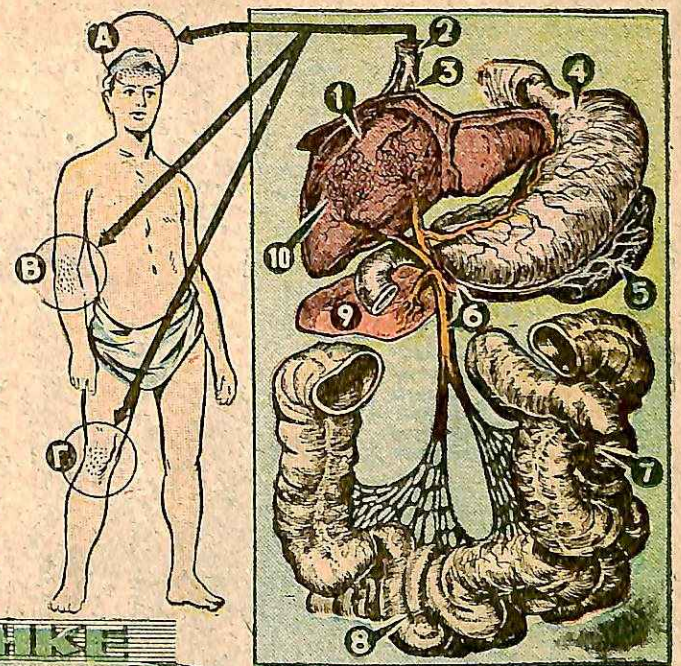
Οι Έλβετοι έπιστήμονες παρουσίασαν άργότερα το F99. Γύρω στο νέο φάρμακο, που προσφέρθηκε, άλλωστε, σε πολύ υψηλές τιμές, έγινε μια τρομακτική προπαγάνδα. Αλλά τα αποτελέσματα ήταν κι' εδώ πολύ υέτρια. Έτσι, οι έλπίδες των άσθενών διεψεύσθησαν και πάλι.

Μια νέα θεραπεία της ψωρίασης εφφορσώθηκε κατά τα δυο τελευταία χρόνια από το Νοτιοαμερικανό γιατρό δόκτωρα Σιλβίο Γκαέτι.

Η θεραπεία αυτή είναι απλή και συνίσταται στην ένισχυσι του ήπατος, που, κατά το δόκτωρα Γκαέτι, είναι υπεύθυνο για την εμφάνισι της ψωρίασεως.

Στον άσθενή γίνονται τρεις ένδοφλέβιες ενέσεις, μια κάθε έβδομάδα, από ένα παρασκευάσμα που περιέχει 20 κυβικά εκατοστόμετρα γλυκοκινών όρων, 3 μονάδες ινσουλίνης, ένα εκχύλισμα που ισουδυναμεί με 300 γραμμάσια κωπού ήπατος και διάφορες βιταμίνες α-λόγα με τις ιδιαίτερες ανάγκες του οργανισμού.

Ταυτόχρονα υ' αυτές τις ενέσεις εφφορζεται μια διαίτα, που δεν έχει τίποτε το αυστηρό. Ο άσθενής πρέπει ν' αποφεύγη τις σάλτσες, τα τηγανητά, τα πικάντικα παρασκευάσματα, τα σπα-νάκια, τα φασολικά κι' από τα φρούτα τα πεπόνια, τις μπανάνες και τους άνανδες. Έπίσης το

ΒΡΕΘΗΚΕ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΨΩΡΙΑΣΕΩΣ

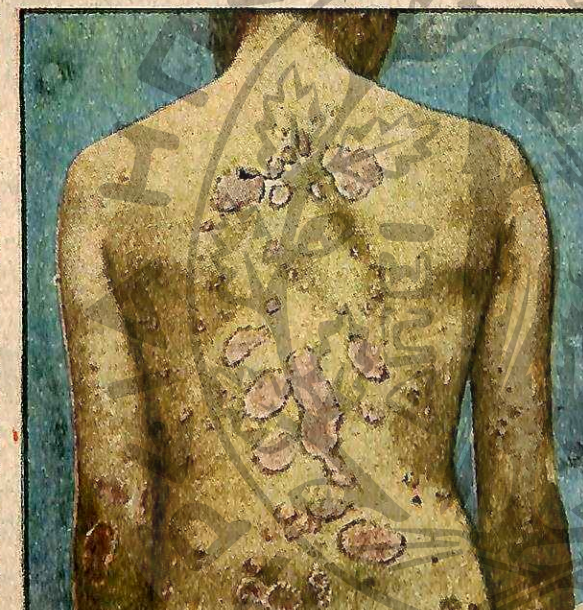
Με τρεις μόνο ένδοφλέβιες ενέσεις

Η ψωρίασις προκαλείται από μια διαταραχή της λειτουργίας του ήπατος. Όταν η λειτουργία αυτή είνε ελαττωματική και συνεπώς δεν εξουδετερώνονται τα τοξικά στοιχεία, αυτά ενααυγρίζουν από την κοίλη φλέβα στην κυκλοφορία και προκαλούν τις διάφορες δερματοπάθειες, όπως είνε η ψωρίασις. 1) Ήπαρ. 2) Κοίλη φλέβα. 3) Ήπατική φλέβα. 4) Στομάχος. 5) Σπλήνα. 6) Πυλωρική φλέβα. 7) Παχύ έντερο. 8) Λεπτό έντερο. Η ψωρίασις εμφανίζεται κατά προτίμησι στο κεφάλι (Α), στους άγκωνες (Β) και στα γόνατα (Γ). Από εκεί εξαπλώνεται στο υπόλοιπο σώμα.

ψορί, έκτος αν είνε φρέσκο. Όχι, όμως, τηγανητό. Άπαγορεύονται, έξ άλλου, το κρασί και τα οινοπνευματώδη ποτά. Ο δόκτωρ Γκαέτι θεραπεύει έντελώς δωρεάν όσους πάσχουν από ψωρίασι. Σύμφωνα με τις τελευταίες πληροφορίες, πρόκειται να κόμη προσεχώς ένα ταξίδι στις χώρες της Νοτίου Αμερικής, για να ανταποκριθή στις προσκλήσεις διάφορων κυβερνήσεων, που έπιθυμούν να ίδρύσουν ινστιτούτα διαγνώσεως και θεραπείας της ψωρίασεως σύμφωνα με τη μέθοδο του.

Πρέπει να σημειωθή ότι στις χώρες αυτές τα 2% των κατοίκων πάσχουν από ψωρίασι.

Ο δόκτωρ Γκαέτι δεν είναι ο πρώτος που ανακάλυψε τη στενή σχέση που υπάρχει μεταξύ της ψωρίασεως και του ήπατος. Το ένδοξολενικό οξύ, η παύτα, το ένδοξολενικό οξύ, το οποίο εφφορσώθηκε κατά τα τελευταία χρόνια, απέβλεπαν επίσης στην ένισχυσι αυτού του όργανου. Αλλά τα έπιτευχθέντα αποτελέσματα ήταν πολύ μετρία, αν τηρούμε τα αποτελέσματα του Νο-όχι μηδαινιά. Η μέθοδος του Γκαέτι διαγνώσεως και θεραπείας της ψωρίασεως σύμφωνα με τη μέθοδο του.

Η βιταμίνη C κατά των ρευματισμών

Ένα έπιστημονικό ίδρυμα της Βρετανίας, που ασχολείται ειδικά με έρευνες εναντίον των ρευματισμών, αναφέρει ότι το άσκορβικό οξύ, δηλαδή η κοινή βιταμίνη C, παρέχει αξιόλογα αποτελέσματα εναντίον αυτής της ασθένειας, όταν χορηγείται σε μεγάλες δόσεις κι' από το στόμα. Τώρα γίνονται πειράσματα για τον καθορισμό των θεραπευτικών δόσεων αυτής της ουσίας. Πάντως, οι γιατροί του ιδρύματος συνιστούν στους ρευματοπαθείς άσθενες προτοκάγια και λεμόνια, που περιέχουν αρκετή απ' αυτή τη βιταμίνη.

Έτσι εμφανίζεται η ψωρίασις στο δέρμα της ράχης ενός άσθενους.

Ο χτύπος χροάνια τώρα, ο "Αντερσον" ζούσε ήσυχα και τίμια σε μία λαϊκή συνοικία του Λονδίνου. Το πορτοφόλι του Πορτογάλου που είχε δολοφονήσει άλλοτε, στη Σιγκαπούρη, ήταν γεμάτο χαρτονομίσματα των 100 λιρών. Κι' αυτή τη φορά ο "Αντερσον" ήταν αποφασισμένος να μην τα χάσει στα χαρτιά. Μόλις λοιπόν έφτασε στο Λονδίνο το καράβι όπου υπηρέτούσε ως ναύτης, είδοποίησε τον καπετάνιο πως είχε βαρεθεί πια στη σκληρή ζωή του θαλασσινού.

—Θα ζήσω πια σαν άνθρωπος, του είπε. "Εχω τις οικονομίες μου, θα κάνω καμιά δουλίτσα και θα τα βολέψω."

—Όπως θέλεις, απάντησε ο καπετάνιος. Σου εύχομαι καλή τύχη!

Ο "Αντερσον" εγκαταστάθηκε στο Λονδίνο, γιατί σε μία μεγάλη πόλη χάνεται κα-

λαθή του καλοακονισμένοι μαχαίριού του.

Ο Νέλσον φτάνει λίγα λεπτά πριν αρχίσει το μάτς, βγάζει εισιτήριο και μπαίνει μέσα. Ο "Αντερσον" τον ακολουθεί από μικρή απόσταση, φροντίζοντας να μην τα χάσει στα χαρτιά. Μόλις λοιπόν έφτασε στο Λονδίνο το καράβι όπου υπηρέτούσε ως ναύτης, είδοποίησε τον καπετάνιο πως είχε βαρεθεί πια στη σκληρή ζωή του θαλασσινού.

Ο πρώτος βρίσκει με δυ-

Φόνος ΣΤΟ ΜΑΤΣ

νείς μέσ' στον κόσμο.

Κατέβησε τα λεφτά σε μία Τράπεζα, εγκαταστάθηκε σε μία νοικοκυρεμένη καμαρούλα και ζούσε άνετα με τους τόκους. Η μοναδική του διασκέδαση ήταν τα ποδοσφαιρικά μάτς, στο γειτονικό γήπεδο. Δεν άφινε να χαθεί ούτε ένα. Εκεί περνούσε τ' απόγεμά του, κάθε Κυριακή.

Δεν ήταν ωστόσο εύτυχισμένος. Θυμόταν κάπου-κάπου το Νέλσον, που είχε μαχαίρωσει πρό 10 ετών το κορίτσι που αγαπούσε, σε κάποιο μπαρ της Μασσαλίας, κι' άναβε τότε το αίμα του, φούντωνε, αγρίευε.

Αν τον εύρισκε, αυτό τον άτιμο, με πόση χαρά θα τον σκότωνε! Μά είχε γίνει άφαντος. Δεν είχε υπάρξει ο "Αντερσον" να τον ξανα συναντήσει, όσο κι' αν έψαξε εδώ κι' εκεί.

Ήταν φυσικό λοιπόν να μην πιστέψει στα μάτια του, όταν τον είδε να βγαίνει από το γήπεδο, μία βροχερή Κυριακή... "Υστερα, όταν πείσθηκε πως ήταν εκείνος, μία άνεκφραστη χορά πλημμύρισε την καρδιά του. Τον παρακολούθησε κρυφά κι' είδε πως έμενε σε μία πανοιόνη, κοντά στη δική του.

Ηξερε τώρα που θα τον εύρισκε...

Τον ξανάβε στο γήπεδο, άλλες τρεις-τέσσερες φορές. Και κατόπιν σε σιγά-σιγά ένα σατανικό σχέδιο, για να εκδικηθεί, μά χωρίς να κινδυνεύει. "Ετσι έπαιζε τουλάχιστον."

Την Κυριακή αυτή πρόκειται να δοθεί ένα σπουδαίο μάτς, για το πρωτάθλημα του Λονδίνου. Ο "Αντερσον" περιμένει κοντά στην είσοδο του γηπέδου. Το χέρι του χαϊδεύει μέσ' στην τσέπη του τη

Κανείς δεν άκουσε την πνιγμένη φωνή και το τελευταίο βογγητό του Νέλσον...

σκολία μία θέσι, στις κοσμοπλημμυρισμένες κερκίδες. Ο άλλος πηγαίνει κοντά του σιγά-σιγά, στέκεται ακριβώς πίσω του και χαμογελάει: Δεν αντέληφθη τίποτε ο μισήτος έχθρός του!

Το παιχνίδι αρχίζει. Ο "Αντερσον" το παρακολουθεί με πολύ ενδιαφέρον.

Κάποια στιγμή, που κινδυνεύει το ένα τέρμα, ο κόσμος φωνάζει, χειρονομεί, ενθαρρύνει τους παίκτες... Είναι η καταληλότερη στιγμή, αυτή! Ο "Αντερσον" βγάζει κρυφά το μαχαίρι του.

Με πόση μαεστρία ξέρει να το χρησιμοποιεί! Κανείς δεν άκουσε την πνιγμένη φωνή του τελευταίου βογγητό του Νέλσον... Ο "Αντερσον" αποτραβιέται κι' αφήνει κάποιον άλλον να πάρει τη θέση του...

Σ' ένα-δυο λεπτά, ο διπλανός του Νέλσον γυρίζει και τον σκουντάει, θυμωμένος.

—Τί διάβολο! του λέει. "Ακουμπήστηρί μ' έκανες, φίλε; Δεν φτάνει το στριμωγίδι;... "Ε, τί έπαθες; Λιγοθύμησε, παιδιά!

—Γρήγορα, να τον πάρουμε έξω, φωνάζει ο "Αντερσον."

Τον σηκώνουν μερικά στα χέρια, τον πηγαίνουν έξω και τον παραδίδουν στους νοσοκόμους των Πρώτων Βοηθειών. Δεν έσταξε διόλου αίμα από την πληγή του. Ξέρει καλά πού χτυπάει ο "Αντερσον, άκομα κι' όταν ο έχθρός του φοράει παλτό!

Ξαναμπαίνει στο γήπεδο, μά δεν έχει κέφι πια να παρακολουθήσει το μάτς. Όσο σκέπτεται πως βρίσκεται μέσ' στην τσέπη του το ματωμένο μαχαίρι...

Μόλις τελείωσε το παιχνίδι, έκαμε ένα περίπατο ως τον Τάμεσι και πέταξε το φονικό όπλο στα θολά νερά του ποταμού. Γυρίζοντας ύστερα σπίτι του, άκουσε ένα εφημεριδωπόλη να φωνάζει:

—Παράρτημα!.. Μυστηρίου δολοφονία στο ποδοσφαιρικό μάτς!

"Τί γρήγορα που τόμαθαν οι δημοσιογράφοι! σκέφθηκε ανατριχιάζοντας. "Η αστυνομία β' αναζητάει τώρα το δολοφόνο. Μά, μόνον αν εξαφανισθώ, μπορεί να με ύποπτευθουν. "Εγώ όμως θα εξακολου-

—Λοιπόν, που λές, τον μαχαίρωσατε από πίσω, στην πλατή...

—Διάβασα στις εφημερίδες την περιγραφή, τον διέκοψε ο "Αντερσον. Είδα όλες τις λεπτομέρειες.

—Τότε λοιπόν θα σάς πω κάτι που δεν το ξέρετε κανείς σας! Σας παρακαλώ όμως να μείνι μεταξύ μας... Λοιπόν, ο ανακριτής ανακάλυψε ότι ο Νέλσον, που δολοφονήθηκε, ήταν πρώην ναυτικός, και συμπέρανε πως το ίδιο θάναί κι' ο δολοφόνος. Γιατί—λέει—αυτοί οι ναυτικοί έχουν συχνά μεγάλες έχθρες μεταξύ τους... Θυμάμαι, αλήθεια, κάτι που μου συνέβη τόν καιρό που ύπηρετούσα στο...

Ο "Αντερσον" είχε χλωμιάσει. Δεν πρόσχε πια τα λόγια του αρχιφύλακα. Η σκέψη του ήταν συγκεντρωμένη άλλοι. Διαισθανόταν άρισττα ένα κάποιο κίνδυνο...

"Να πάρη ο διάβολος τον ανακριτή— έλεγε με το νού του— κι' αυτό τον καταρμένο γέρο που δεν σηκώνει τα μάτια του από πάνω μου ούτε στιγμή!"

Ηπια τη μύρα, άναψε ένα τσιγάρο και ξαναβόηκε κάπως την ψυχραιμία του.

Ο αρχιφύλακας εξακολουθούσε να διηγείται κάποια δική του ιστορία.

—Δεν αφήνουμε κατά μέρος τις μακάβριες συζητήσεις; είπε ξαφνικά το γεροντάκι. "Ας αλλάξουμε θέμα.

Έσκυψε προς τον "Αντερσον, τον χτύπησε φιλικά στο γόνατο και του είπε:

—Εσείς, κύριε πρώην ναυτική, που παρακολουθήσατε το σημερινό μάτς, όπως μου είπε ο ταμίας του γηπέδου, δεν μάς λέτε ποιά ήταν τ' άποτελέσματα; Ποιά ομάδα ν' κησε και με πόσα τέρματα;

—Τ' άποτελέσματα... τ' άποτελέσματα... τραύλισε εκείνος.

Κατάρα! Δεν είχε προσέξει το τέλος του μάτς! Γιατί το χέρι του χαϊδεύε ολόενα το ματωμένο μαχαίρι!...

Το μυαλό του βόλωνε, τα χείλια του άρχισαν να τρέμουν. Το γεροντάκι κι' ο αρχιφύλακας δεν ξεκολλούσαν τα μάτια τους από πάνω του. Οι άλλοι δυο παρακολουθούσαν έκπληκτοι τη σκηνή...

Ξαφνικά, ο "Αντερσον έμπηξε μια φωνή και βέλησε να όρμη προς την πόρτα. Μά τον σταμάτησε η κάννη του ρεβόλβερ του αρχιφύλακα.

—Αν κάνης ένα βημα, στην άνωσα! πρόφερε ξερά η φωνή του. Προδόθηκες, φίλαράκο!... Έσύ είσαι ο δολοφόνος του Νέλσον!

Και του πέρασε τις χειροπέδες.

ΝΤ. ΟΥΩΛΚΕΡ

Συστάσεις λωποδύτου

"Ενας λωποδύτης, στο Λονδίνο, μπήκε σ' ένα σπίτι, την ώρα που άπουσιάζαν οι ένοικοι κι' έκλεψε διάφορα αντικείμενα άξιας. Φεύγοντας, άφησε πάνω σ' ένα τραπέζι ένα χαρτάκι, όπου είχε γράψει τα έξης: "Κι' ένα παιδάκι άκόμη θα μπορούσε να σάς κλέψη. Να προσέχετε στο μέλλον!"

ΜΙΑ μέρα, κάποιος γκαμπλιέρης που διέσχισε ένα όροπέδιο στην "Αθηνά, πρόσχε πως το ζω του. Όταν έφτασε ένα ώριμο ένοχο χοροπηδούσε σαν μεθυσμένο κι' ήταν άδύνατο να σταθεί έστω και μια στιγμή ήσυχο. Το ίδιο συνέβαινε και με άλλες γκαμπλές. Το πράγμα λοιπόν αυτό του φάνηκε πολύ παράξενο κι' άφου μάζεψε μερικά σπόρους από αυτό το φυτό, τους πήγε στους μοναχούς ενός μοναστηριού που βρισκόταν στο δρόμο του. Αυτοί τότε τους έφαγαν κι' όχι μόνο δεν ύπώρσαν να κλείσουν μάτι έλη τη νύχτα, αλλά κυριεύθηκαν έπίσης από μια άκατάσχετη φλυαρία κι' είχαν την εντύπωση πως έγιναν νεώτεροι κατά πολλά χρόνια! Την άλλη μέρα, ξεχύθηκαν τοιγύσω, γέμισαν τα σακκούλια τους με τους σπόρους αυτού του φυτού κι' άφου τους άφησαν να ξεραθούν, τους έβραζαν κι' έπιναν το ζουμί τους.

Έτσι, ο καφές έκαμε την εμφάνισή του στον κόσμο! Πότε όμως ακριβώς έγινε αυτό, κανείς ιστορικός δεν ύπόρεσε να μάς το πη. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι ο καφές πρωτοεμφανίσθηκε στην "Αθηνά. Από εκεί, πέρασε στη Μέκκα, στη Συρία, στην Αίγυπτο, στην Τουρκία κι' έφτασε τέλος, στην Κωνσταντινούπολη, όπου ιδρύθηκαν τα δύο πρώτα καφεενεία.

Από την Κωνσταντινούπολη, μεταφέρθηκε άργότερα στη Βενετία, έσπλώθηκε στην "Ιταλία και, μέσα σε λίγα χρόνια, κατέκτησε όλη την Εύρώπη. Αυτή η κατάκτηση έγινε κατά τις πρώτες δεκαετίδες του 17ου αιώνα κι' οι χρονικογράφοι μάς πληροφορούν ότι ο Λουδοβίκος 14ος ήπια το πρώτο φυτλάκι καφέ την άνοιξη του 1644. Έπειτα από λίγον καιρό, άνοιξε στη Νυρεμβέργη της Γερμανίας το πρώτο ευρωπαϊκό κέντρο που σεοβίριζε καφέ στους πελάτες του.

Στο μεταξύ, ο καφές είχε εισχωρήσει και στην Αγγλία. Σ' όλες τις πόλεις άνοιξαν καφεενεία. Κι' οι άνθρωποι ήμεροβραδιάζονταν εκεί και παραμελούσαν το σπίτι τους και τις δουλειές τους. Για το λόγο αυτό, ο Κάρολος ο 1ος διέταξε το κλείσιμο των καφεενείων. "Αλλ' αντί για τα φανερά καφεενεία, ιδρύθηκαν τότε άλλα κρυφά.

Στα κατοπινά χρόνια, ο καφές εξετόπισε όλα σχεδόν τα άλλα ροφήματα κι' έγινε ο άπαραίτητος σύντροφος του πολιτισμένου ανθρώπου. Πραγματικά, ύπάρχουν σήμερα πολλοί άνθρωποι που δεν μπορούν να κάμουν χωρίς τον καφέ. "Αλλοι, όμως, τον κατακρίνουν κι' ούτε λίγο ούτε πολύ φορτώνουν σ' αυτόν όλα τα δεινά από τα όποια πάσχει η ανθρωπότητα. Πού βρίσκεται άραγε η αλήθεια; Καί τί λέει η έπιστήμη για τον καφέ;

Ας δούμε πρώτα ποιά είναι η σύστασή του. Ο καφές, λοιπόν, περιέχει: 14,20% πρωτεΐνες, 13,80% λίπη, 45% σακχαρώδεις ούσιες, 1—1,75% καφεΐνης (άνάλογα με τον τύπο και την ποιότητά του), τανίνη και μερικά άλατα καλίου.

Έκείνο όμως που ενδιαφέρει περισσότερο από αυτά τα στοιχεία είναι η καφεΐνη. Σ' αυτήν, άλλωστε, όφείλεται η ιδιαίτερη επίδραση που έχει ο καφές στον οργανισμό μας.

"Αλλ' η καφεΐνη, πιο πέρα από ένα ώριμένο σημείο, προκαλεί τον λεγόμενο καφεϊνισμό και γίνεται επιβλαβής.

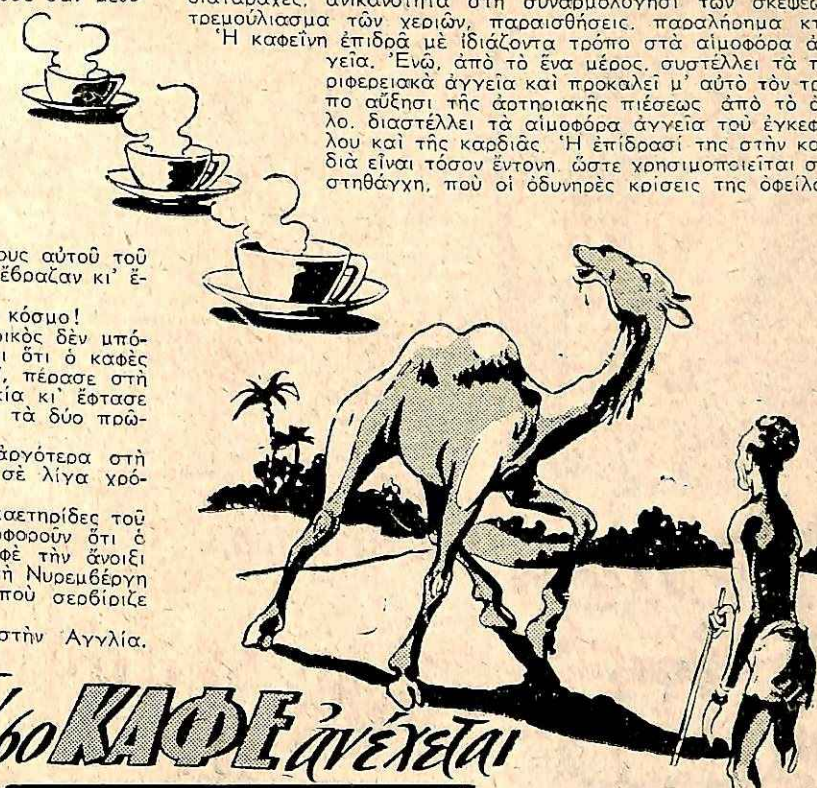
Οι έπιστήμονες διακρίνουν σήμερα τον όξύ και τον χρόνιο καφεϊνισμό. Στην πρώτη περίπτωση, ο άσθενής αισθάνεται πόνους στο κεφάλι και στο στήθος. Κυριεύεται, έξ άλλου, από ένα αίσθημα άγωνίας και παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό τρεμουλιασμα των χεριών.

Στη δεύτερη, εκτός από τις πάρα πάνω διαταραχές, εμφανίζονται και άλλες, πεπτικές ή νευρικές. Ο άσθενής παθαίνει ίλιγγους, κουράζεται στην πιο μικρή προσπάθεια και παρουσιάζει συνεχή σχεδόν καύνησι.

Τα πλεονεκτήματα, έξ άλλου, της καφεΐνης είναι: διέγερσι του νευρικού συστήματος, των μυών, της καρδιάς και των νεφρών.

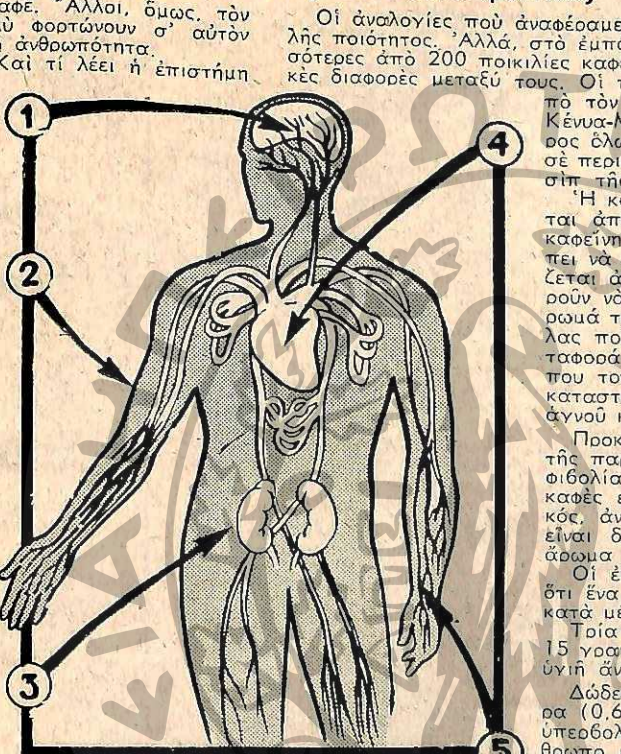
Είναι άυτόνοητο ότι δεν μπορούν να καθορισθούν με ακρίβεια δόσεις άνεκτές για όλους. Κατά μέσον όρο, 0,10—0,30 γραμμάρια καφεΐνης την ημέρα, που αντίστοιχούν σε 2—6 φυτλάκια καφέ, προκαλούν μία εύλογη διέγερσι του έγκεφάλου και εύνοον, συνετάς, την πνευματικήν έρ-

γασία. Δώδεκα φυτλάκια, όμως, δηλαδή 0,60 γραμμάρια καφεΐνης, ύπορούν να προκαλέσουν κεφαλαλγίες, διανοητικές διαταραχές, άνικανότητα στη συναρμολόγησι των σκέψεων, τρεμουλιασμα των χεριών, παραισθήσεις, παραλλοημα κτλ. "Η καφεΐνη έπίδρα με ιδιόζοντα τρόπο στα αίμοφόρα άγγεία. Ένώ, από το ένα μέρος, συστέλλει τα περιφερειακά άγγεία και προκαλεί μ' αυτό τον τρόπο αύξησι της άσθηριακής πίεσεως από το άλλο, διαστέλλει τα αίμοφόρα άγγεία του έγκεφάλου και της καρδιάς. "Η επίδρασή της στην καρδιά είναι τόσο έντονη, ώστε χρησιμοποείται στη στηθάγχη, που οι όδυνηρές κρίσεις της όφείλουν

Πόσο ΚΑΦΕ άνέχεται Ο ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Από πότε αρχίζει να γίνεται καταστρεπτικός

Ο γκαμπλιέρης πρόσχε πως το ζω του χοροπηδούσε σαν μεθυσμένο...

τα, ως γνωστόν, σε συστολή των στεφανιαίων άσθηριών.

Οι άναλογίες που άναφέραμε άφορούν το γνήσιο καφέ καλής ποιότητος. "Αλλά, στο εμπόριο, ύπάρχουν σήμερα περισσότερες από 200 ποικιλίες καφέ, που παρουσιάζουν σημαντικές διαφορές μεταξύ τους. Οι ποικιλίες αυτές εκτείνονται από τον μικροεπικό και γκριλό καφέ Κέννα-Μόκα, που είναι ο έλεκτεότερος όλων, ως το χοντρό, αλλά μέτριο σε περιεκτικότητα καφεΐνης Μαραγκοσίπ της κεντρικής "Αμερικής.

"Η καλή ποιότης του καφέ εξαοτάται από την περιεκτικότητά του σε καφεΐνη και από το άρώμα του. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο καφές έπηρεάζεται από πολλά στοιχεία, που ύπορούν να τροποποιήσουν το άρωμά του. Π.χ. ο ιδρώτας της γκαμπλίας που χρησιμοποιείται για τη μεταφορά του, τα πέσινα σακιά άπου τοποθετείται κτλ., ύπορούν να καταστρέψουν το άρώμα και του πιο άγνου καφέ Μόκας.

Προκειμένου τώρα για τον τρόπο της παρασκευής του δεν ύπαρχει άμφιβολία ότι ο καλύτερος, ο τουρκικός καφές είναι ο καλύτερος. Κι' έμείς, είναι δύσπεπτος και έχει λιγώτερο άρώμα από τον πρώτο.

Οι έπιστήμονες έχουν εξακριβώσει ότι ένα καινό φυτλάκι καφέ περιέχει κατά μέσον όρο 0,05 γραμ. καφεΐνης. Τοια φυτλάκια καφέ την ημέρα (0,15 γραμ. καφεΐνης) δεν βλαπτούν τον υγιή άνθρωπο.

Δώδεκα φυτλάκια καφέ την ημέρα (0,60 γραμ. καφεΐνης) άποτέλουν ύπερβολική δόσι για τον κανονικό άνθρωπο και ύπορούν να προκαλέσουν διάφορες διαταραχές.

Τοιαύτα φυτλάκια την ημέρα (1,50 γραμ. καφεΐνης) άποτέλουν το άνωτατο όριο. Πέραν από αυτό, ο καφές ύπορεί να έχη καταστρεπτικά άποτελέσματα.

Έξω φυτλάκια την ημέρα (0,30 γραμ. καφεΐνης) άποτέλουν μία μέση δόσι, που γίνεται εύκολα άνεκτη.

Ο διάσημος πιανίστας και μουσικο-συνθέτης Σέργιος Ραχμανίνωφ.

Ο ΣΥΝΘΕΤΗΣ ΠΟΥ ΣΩΘΗΚΕ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΒΟΛΗ

Η φοβερή κρίσις του Ραχμανίνωφ

Καθένας από τους περίφημους μουσικοσυνθέτες, είχε το δικό του τρόπο για να ξεπνέει την έμπνευσή και το ταλέντο του. Ο Μπετόβεν π. χ. άφηνε το πιάνο του κι' έφωδιασμένος μ' ένα χοντρό κανόνι, έκανε μακρινούς εξοχικούς περιπάτους. Ο Βάγκνερ ζαπωνόταν σ' ένα πολυτέλες μεταξωτό ντιβάνι και μύριζε εξωτικά άρωματα. Ο Μότσαρτ έπαιζε ιπιλιάρδο. Ο Μπαίρνι έπινε μαύρο βιεννέζικο καφέ. Ο Μπόρις Γκοντούνοφ άδειάζε καμπόσα ποτήρια κονιάκ. Κι' ένας άλλος Ρώσος συνθέτης, ο Ραχμανίνωφ, σέ μια δραματική κρίσις της τέχνης του, έμεινε έντελως άδρανής, λέγοντας: «Όχι... σέ όλους και για κάθε τι, ως ότου...»

Ας ξεκινήσουμε, όμως, στην αφήγησή μας, από το έτος 1900. Ο Σέργιος Ραχμανίνωφ, γόνος παληός αριστοκρατικής οικογενείας, που είχε φταχθεί, ήταν τότε 25 ετών, διακεκριμένος κιόλας συνθέτης και πιανίστας. Άκόμα κι' ο περίφημος Τσαϊκόφσκυ είχε αναγνωρίσει την αξία του, στην εξέχου περίπτωση:

Ο Ραχμανίνωφ, παιδί ακόμη, είχε δώσει εξετάσεις στο Ώδειο, απ' τις οποίες εξέτατο το μέλλον του. Έπαιξε πράγματι όσο καλύτερα μπορούσε τις συνθέσεις του. Άλλα ο έξεταστής, ο αυστηρός και κατσουφισμένος Τσαϊκόφσκυ, έμεινε αμίλητος στο τέλος, δείχνοντας απόλυτη αδιαφορία. Τι άλλο μπορούσε να σημαίνει αυτή η σιωπή του, παρά άνία και απόδοκιμασία; Ο Ραχμανίνωφ απέληξε... Φαντασθήτε όμως την κατάληξη και τη γαρά του, όταν ο Τσαϊκόφσκυ τον βαθιολόγησε, όχι μ' ένα μόνο σταυρό, όπως συνήθως, αλλά με τρεις! Αν τον είχε άκούσει σιωπηλός, ήταν γιατί τον θαύμαζε...

Το 1890, ο Ραχμανίνωφ έδωσε τις τελικές εξετάσεις πιάνου, ένα έτος ενώριτερα απ' το κανονικό, κι' ύστερα κέρδισε το χρυσόνο μετάλλιο, που άπνευμνήθι μόνο δυο φορές στην Ιστορία του Ώδειου της Μόσχας. Δεν ήταν τότε ακόμη 20 ετών.

Γιάτσαε την ενήλικιάς του, γράφοντας μια έπιτυχημένη όπερα, κι' έπειτα από λίγους μήνες, συνέθεσε το «Πρελούδιο» που έγινε δεκτό με τους μεγαλύτερους έπαινους.

Μια που είχε βρή πια το δρόμο της έπιτυχίας, δεν άμφέβαλε καθόλου για την υποδοχή που θα εύρισκε ή έπουμένη του συνθέσις, ή «Πρωτή Συμφωνία». Με την πρωτοτυπία της, θ' αποτελούσε ένα άξεσαστο σταθμό της μουσικής...

Όταν όωστόσο άκουσε τις τελικές δοκιμές, ο Ραχμανίνωφ, παρέλυσε, χλώμιασε, έχασε κάθε έπιτιστοσύνη του... Τι φοιτικές και άυποψοφες παραφωνίες ήσαν εκείνες!... Πώς είχε

πέσει, λοιπόν, τόσο έξω, έπειτα από τους προηγουμένους θριάμβους του; Μήπως οι έκτελεστές κατέστρεψαν έπιτήδες, από φόβο, την ώμορφή της καινούργιας του συνθέσεως;...

Παρακολούθησε ύστερα την πρώτη δημοσία έκτελεσι του έργου του, με το θάνατο στην ψυχή. Θα μπορούσε κανείς να πιασάλη την ψυχική του κατάσταση μ' ενός ανθρώπου που παρακολουθούσε τη θανάτωσή του... Βούλωνε τ' αυτιά του με τα δάχτυλά του, για να μην άκούη τους ήχους, που είχαν γίνει έφιάλης γι' αυτόν! Μια μόνο σκέψη στριφογύριζε στο νού του:

«Πώς είνε δυνατόν...Τί φαίει;...». Πριν ακόμη τελειώση ή συναυλία, έφυγε σαν τρελλός και περιπλανήθηκε στους σκοτεινούς και κρύους δρόμους της Μόσχας, μέσα στη βροχή. Έπειτα από μια νύχτα άγρυπνίας, διάβασε την άλλη μέρα τις συντοπίτικες κρίσεις των έφημερίδων, απ' τις οποίες ή έπιεικότερη έγραφε: «Αν είχε ή Κόλασις Ώδειον, θάπρεπε να παίζεται σ' αυτό ή Πρωτή Συμφωνία του Ραχμανίνωφ».

Όλη ή πίστι στον εαυτό του είχε γκρεμιστή. Απ' τη στιγμή εκείνη, τον κυριέψε μια απάθεια που τον παρέλυε. Ήταν ένας άνθρωπος «τελειωμένος», σωματικά και ψυχικά έρείπιτο. Τίποτε δεν μπορούσε να του ξαναδώσει το φως της έλπίδας...

Δυο φίλοι του, ο ασύνκριτος μπάσος Σαλιόπιν και ή πριγκίπισσα Λίβεν, τον έπεισαν να πάη να βρή τον Τολστόι. Έλπιζαν, ότι ο μεγάλος αυτός και δημιουργικός άνθρωπος των γραμμάτων, θα ξαναδίνε θάρρος στο νέο καλλιτέχνη, που κρύβε μέσα του τόσες δυνατότητες.

Η έλπίδα τους όμως αυτή διαψεύσθηκε. Γιατί ο Τολστόι άγαπούσε μόνο τον άοισμένο είδος μουσικής. Για όλα τα άλλα, έγραφε ότι «τέτοια μουσική είνε ένα κακό κι' επικίνδυνο ζώο». Κατέκρινε την «Ενάτη Συμφωνία» του Μπετόβεν, γιατί «ένεθάρυνε τον κοινωνικό χρισμό». Και, άνάμια στο πλούσιο έργο του Μπάχ, εύρισκε «ά-έιο λόγου» μόνον ένα κομμάτι για βιολί.

Μιλώντας, λοιπόν, στο Ραχμανίνωφ, τον ώρτησε, με πραγματική περιέργεια, αν ο «τύπος της μουσικής» του είχε κάποιο ένδιαφέρον...

Το αποτέλεσμα ήταν να φύγη απ' το σπίτι του ο νέος συνθέτης άπογοητευμένος και τσακισμένος, όπως και πριν...

Ευτυχώς, όμως, την εποχή εκείνη — πριν από 50 χρόνια — βρισκόταν στη Μόσχα κάποιος δόκτωρ Ντάλ, που είχε άποκτήσει φήμη θεραπεύοντας τις νευροπάθειες με την υποβόλη. Αυτός, λοιπόν, άνέλαβε να γιατρέψη το Ραχμανίνωφ. Τον έβαλε σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο κι' άρχισε να του λέη και να του ξαναλέη, με ναυπηλή αλλά έπιτακτική φωνή:

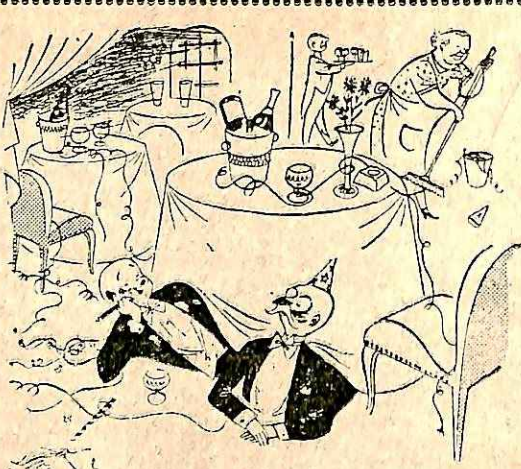
— Άρχίζετε να γράφετε το κοντσέρτο σας... Έργάζεσθε μ' εύκολία... Θάνε ένα θαύμασιο κοντσέρτο... Θάνε ύπερόνο... Γράφετε τώρα ένα κοντσέρτο, ένα έξαιρέτο κοντσέρτο...

Τα λόγια του έπείδρασαν β-θεία στο ύποσυνείδητο του μισοναρκωμένου Ραχμανίνωφ και του ξαναδώσαν την αυτοπεποίθησι και τη θέλησι να ξαναδοκιμάση. Έτσι, συνέθεσε το «Δεύτερο Κοντσέρτο για Πιάνο», το έργο του που έχει παιχθ από τότε σέ άμέτρητες συναυλίες σ' όλο τον κόσμο και που συνώθηκε την προβολή των περίφημων φίλμ «Σύντομη συνάντησις» και «Έβδομος πέπλος». Εύνωμυνώντας το δόκτωρ Ντάλ, ο Ραχμανίνωφ το άφιέρωσε σ' αυτόν.

✽✽

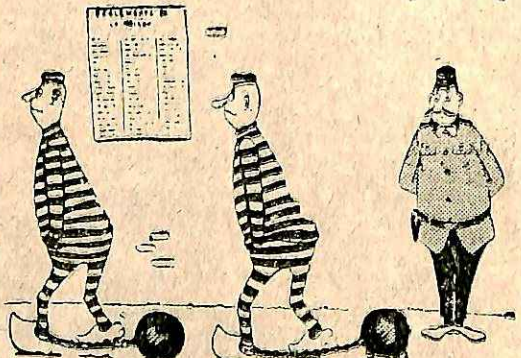
Έστειλαν τα πονημάσιά τους

Οι γεωργοί της περιοχής Μαϊον-σβιλ (Καλιφόρνια), εις ένδειξιν διαμαρτυρίας για την τελευταία βαρεία φορολογία, έστειλαν σ' όλα τα μέλη του αμερικανικού Κογκρέσου από ένα παληό πονηκάσιό τους. Στις σχετικές έπιστολές, που συνάδεσαν αυτά τα δέματα, έγραψαν τα έξης: «Μας τα είχατε πάρει ως τώρα όλα! Το μόνο που μας είχατε άφήσει ήταν το πονηκάσιό μας... Σας το στέλνουμε τώρα κι' αυτό, για να πάψουν οι εισπρακτορές σας να μας ένοχλούν!»

ΜΕΘΥΣΙ ΤΡΕΛΛΟ!

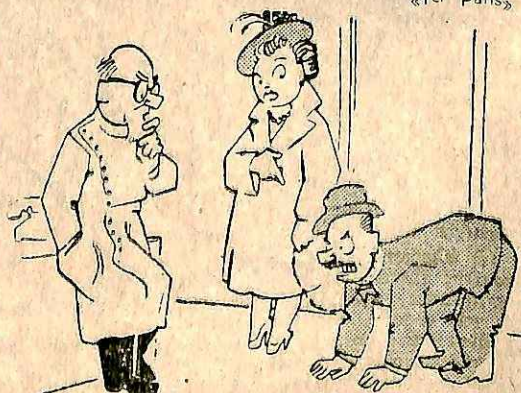
— Είμαστε τόσοση ώρα εδώ, Περίανδρε, και δεν μας δίνουν ούτε μια καρέκλα να καθήσωμε!... «Ici Paris»

Ο έξυπνος κατάδικος... «France - Dimanche»

Οι πιτσιρίκοι και οι υπανάεσι! «Ici Paris»

ΣΤΟΝ ΨΥΧΙΑΤΡΟ

— Δεν θέλω, γιατρέ μου, να του βγάλετε την ιδέα πως είνε σκύλος αλλά μόνο να του δώσετε να καταλάβη πως οι σκύλοι δεν πίνουν κρασί!... «France - Dimanche»

Τα «Κέντρα Φιλίας»

Όταν οι «μοναχικές καρδιές» ζητούν σύντροφο...

Με την έκτελεσι άπάνων στην ηλεκτρική καρέκλα του Ραυμόν Φερναντέζ και της Μάρθας Μπέκ γράφθηκε ή τελευταία σελίς της τραγωδίας των «μοναχικών καρδιών». Την όνομασία αυτή έχουν δώσει οι Άμερικανοί σ' εκείνους που καταφεύγουν στα πρακτορεία γάμου για να βρουν το σύντροφο της ζωής τους.

Ο Φερναντέζ κι' ή συνένόχος του, με τη μεσολάβησι ενός τέτοιου πρακτορείου, προσείλκυαν χήρες που διοκόντουσαν σέ άνηθοι οικονομική κατάσταση. Μερικές απ' αυτές λοιπόν που είχαν την άφέλεια να έμπιστευθούν την περιουσία τους στον Φερναντέζ, έξαναμνηστηκαν μυστηριωδώς.

Έπειτα απ' αυτή την υπόθεσι, ή αστυνομία έκαμε μια μεγάλη έρευνα, που άπεκάλυψε ότι στις Ήνωμένες Πολιτείες λειτουργούσαν περισσότερα από 500 πρακτορεία γάμου ή παρεμφερείς όργανώσεις. Πολλά απ' αυτά ύπεκροώθησαν να κλείσουν, ενώ άλλα έπιτηρούνται από την αστυνομία. Μόνο για ένα απ' αυτά έγινε εύφημη μνεία. Για το πρακτορείο της κυρίας Κλάρας Λάιν.

Η κυρία Λάιν, που είνε σήμερα 65 χρόνων, προτίμησε για την όργάνωσή της την όνομασία «Κέντρα Φιλίας». Τα κέντρα αυτά άνεύρονται σήμερα σέ 17 και βρίσκονται σέ διάφορες πόλεις των Ήνωμένων Πολιτειών.

Το σύστημα των «Κέντρων Φιλίας» είνεα τέτοιο, ώστε οι περιπτώσεις λάθους περιορίζονται στο έλάχιστο.

Έκείνοι και εκείνες που έπιθυμούν να γίνουν μέλη των «Κέντρων Φιλίας» ύποχρεούνται να συμπληρώσουν ένα πολυτέλειδο έρωτηματολόγιο, που άναφέρεται σ' όλες τις πτυχές της ζωής τους. Να π. χ. μερικές έρωτήσεις:

«Ποιες είνεα οι προτιμήσεις σας; Έχετε ιδιαιτέρως γούστα; Καπνίζετε; Πίνετε; Χορεύετε; Τι χορούς προτιμάτε; Έχετε αυτοκίνητο; Τι μάρκας; Έχετε κτηματική περιουσία; Ποιά είνεα τα εισοδήματά σας;»

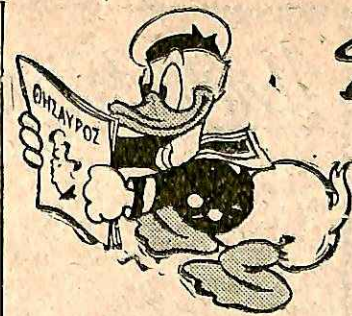
Η κυρία Λάιν, μόλις πάση συμπληρωμένο αυτό το έρωτηματολόγιο, έξαπολύει άμέσως τα λογισμά της, που έρευνούν για να έξακριβώσουν αν οι άπαντήσεις είνε σωστές. Και τα πορίσματα της έρεύνης τους γράφονται πλάι στις άπαντήσεις του ένδιαφερομένου.

Ο ύποψηφος ή ή ύποψηφιά ύποχρεώνεται έπίσης να ύποβάλη μια ιστορική εξέτασι, μια άνάλυσι ούρων, αίματος, κτλ. Και τώρα να τί γίνεται κατόπιν:

Κάθε μέλος ενός «Κέντρου Φιλίας» έχει δικαίωμα να μελε-

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών και γυναικείων φορεμάτων, σχίσμο, καψίμο, σκοροφάγισμα, εφθάρμενο καθάλασι, διορθώνονται, δι' ύφανσεως, παρ είδικού τεχνίτου, σπουδάζοντας εις το έξατερίκον. Γυρίζονται κοστούμια παλάς και καρπαρνίτες. Ραφείον «Νέα Οικονομία», ΔΕΡΡΟΥ 5γ (1ον πάτωμα). Άδελφοί ΛΩΛΗ, Τηλέφωνον 55-314

Η έκλογή

Η «Άντα δεν είχε δη ποτέ της πού άκατανόητο, γελοίο, τερατώδες καπέλλο. ό τεπεές ήταν κίτρινοπράσιнос, γαρνιρισμένος μ' ένα τεραστίο γαλάζιο και κόκκινο τουρμπάνι κι' απ' το μπροστινό μέρος του καπέλλου κρεμόταν μια μικροσκοπική, ψεύτικη, φυσικά, φωλιά, με πρασινοκίτρινα πουλάκια, έπίσης ψεύτικα.

Δεν μπορούν να το πιστέψουν τα μάτια μου! έίπε ή «Άντα, κυττάζοντας τη νεαρή Σάλλυ.

Η Σάλλυ άνοιγόκλεισε μια στιγμή τα βλέφαρά της, ενώ με πολλή σοβαρότητα έξηγουσε στη φίλη της το μεγαλοφυές της σχέδιο.

Θα δής που θα τα καταφέρω! έίπε στο τέλος. Οι άντιδράσεις τους θα μου δώσουν να καταλάβω ποιόν πρέπει να διαλέξω...

Η «Άντα δεν φαινόταν και τόσο ένθουσιασμένη απ' την άπόφασή της Σάλλυ.

Όσο διαφορετική κι' αν είνεα ή αντίδρασι του καθενός, σέ τί θα σου χρησιμεύσει; παρατήρησε. Πώς θα καταλάβής ποιά απ' όλες θάναη ή σωστή αντίδρασι;

Η Σάλλυ δε σκοτιζόταν απ' αυτά. Έήγησε στη φίλη της πως το καπέλλο, που κόστιζε ένα σωρό λεφτά, θα το θεωρούσε σαν δώρο της Θείας Προνοίας, αν μ' αυτό κατάφερε να λύση το ζήτημα του γάμου.

Όταν εκείνο το ίδιο βράδυ ο Πέτερ πήγε σπίτι της για να την πάρη να πάνε να φάνε

«...Πρίζας και Σία, Σοφοκλέους 1151, οι καλύτερες έπισκευές ραδιοφώνων!...» (Τού Άρχέλαου)

Εύθυμη Ιστοριογλα

στο νέο κοσμικό ντάνσινγκ, η Σάλλυ τον ύποδέχτηκε στο σαλόνι, φυσικά, με το καινούργιο τερατώδες καπέλλο της!

Ο Πέτερ το κύτταξε και το καρδί του λαίμου του έκανε έξαφνικά ένα ακροβατικό πήδημα.

Δεν μου λές κάτι, Σάλλυ, ψέλλισε, αυτό που φοράς είνε καπέλλο;

Δεν το βλέπεις, Πέτερ; έίπε εκείνη με το γλυκό της χαμόγελο. Δεν σ' άρέσει μήπως;

Φυσικά μ' άρέσει, άφού το φοράς εσύ!

Μα όλο το βράδυ, ο Πέτερ είχε ύφος δυστυχισμένου άνθρώπου.

Ο Πέτερ, σκέφτηκε τότε ή Σάλλυ, έβλεπε να μη με ύπασαρήσση. Κι' αυτό είνεα πολύ...»

Όταν το άλλο βράδυ, ο Τζο είδε τη φωλιά με τα ψεύτικα πουλιά να κρέμεται απ' το περίφημο καπέλλο, έγινε κατακόκκινος σαν άστακός.

Δεν μου λές, μικρή μου Σάλλυ, της έίπε έξω φρενών, έχεις την ιδέα πως μπορώ να βγώ μαζί σου, όταν κουβαλάς αυτό το... πτηνοτροφείο πάνω σου;

Η Σάλλυ, καθώς έβγαζε το φοβερό καπέλλο απ' το κεφάλι της για να φορέση ένα άλλο χαριτωμένο από μαύρο βελούδο σκέφτηκε πως ο Τζο ήταν ένας άναιδής, όπως είνεαι κάθε... πραγματικός άντρας. Οι άναιδεις άρεσαν πάντα στις γυναίκες...

Την Παρασκευή το βράδυ, πήγε ο Ντάβιντ να πάρη τη Σάλλυ. Άφού έρριξε μια ματιά στο καπέλλο, άρχισε να κρατάη τη χοντρή και μεγάλη κοιλιά του, και να έξακροβίζε-κοιλιά του, και να λίγος άκούαται στο γέλιο. Λίγο άκούαται και θα πνιγόταν, αν ή Σάλλυ

49

Κουβεντούλες

Χα μένη 'Ελπίδα: Δεν είνε ποτέ άραιο να γκεμίζη κανείς τα νεανικά όνειρα, αλλά άφου μου ζητάτε να φανώ ειλικρινής, πρέπει να σας πώ, ότι συμμερίζομαι τους φόβους των γονέων σας. 'Η ηλικία και των δυο σας με τρομάζει. 'Οχι, είστε παιδιά ακόμη, και ούτε σεις ούτε ο νεαρός μέλλον σύζυγός σας γνώρισστε τη ζωή.

Θα μου πητε: Πρέπει να, τή μάθη κανείς όλα, για να παντρευτή; 'Οχι, όλα, αλλά πάντως πρέπει να έχη κάπως την πείρα της ζωής.

Είστε 15 χρόνων. Καταλαβαίνετε τί θα πη αυτό; Και αποφασίζετε κάτι για όλη σας τη ζωή, χωρίς να έχετε ούτε τους πειρασμούς του κόσμου, ούτε τις λύπες του, ούτε τις χαρές του, ούτε τις απογοητεύσεις του.

Γιατί δεν περιμένετε ακόμη λίγα χρόνια, ώστε, δίνοντας τον εαυτό σας στο συντροφείο της ζωής σας, να έχετε πλήρη επίγνωση του τί κάνετε;

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ «ΝΤΕ-ΠΙΕΣ»

Λέγοντας «ντε-πιές», δεν έννοούμε τίποτ' άλλο παρά αυτό που λέγαμε άλλοτε φούστα και μπλούζα, με τη διαφορά, ότι το είδος αυτό του ντυσίματος παρουσιάζει αφάνταστη εξέλιξη. Δηλαδή, δεν περιορίζεται σε απλή φούστα, ούτε σε απλή μπλούζα, αλλά, παίρνοντας αυτό ως ξεκίνημα, μας παρουσιάζει τις ωραιότερες εμφανίσεις.

Έτσι βλέπουμε μπλούζες σεμνίες με φουσιές πολυποικίλες. Φουστες μάλινες ίσιες και φουστες από βαρεία μεταξάκι, συνοδεύουν μπλούζες «κούβρας» από λινά για βράδυ ή από λεπτή μουσλίνα για την ώρα του κοκταίηλ.

Σατέν μονόχρωμα, σατέν φανταίσι, φουλαρία με βουλίτσες,

Μία συλλογή από ναοιτωμένα παρισινά «ντε-πιές».

μεταξωτά μπροσέ, ταφτάδες, να τα ύφασματά που χρησιμοποιούνται για μπλούζες αμπιγιέ και τα όμορφα και πλούσια λαμέ με μαύρες φούστες πολύ πλατειές.

Μία τέτοια μπλούζα, είτε ασπρήνεια, είτε χρυσή, με μία βαρεία φούστα μαύρη, με πολλές πτυχές, είνε ένα ντύσιμο που στέκει σε οιάδήποτε επίσημη περίσταση. Είνε δε κάτι που κολακεύει ιδιαίτερα τη γυναίκα.

Σπεύδουμε όμως να πούμε κάτι που θα άπογοητεύσει ίσως μερικές αναγνώστριές μας: Το είδος αυτό του ντυσίματος, δεν θέλει καμπυλωτές... Πηγαίνει μόνο σε όσες έχουν το χάρισμα να έχουν λεπτή σιλουέττα. Το ύψος δεν παίζει μεγάλο ρόλο, οι διαστάσεις όμως πρέπει να είνε πολύ μετρημένες: Στενή μέση, καθόλου γοφούς και στήθος πολύ μικρό.

Τα «ντε-πιές» είνε από τα ωραιότερα ντυσίματα, αλλά μόνο για τις κομψές, το τσιούζιες. Τα σκίτσα μας σας δίνουν μία μικρή ιδέα. Κυττάξτε την πρώτη μπλουζίτσα από «συρά» καρδεάτο, σουρωμένη πάνω σε μία ντεκούπ κορσελέ. Κλείνει με μπετό για-καδάκι και τα μανίκια της είνε σχεδόν ανυπαρκτά κιμονό.

Η δεύτερη μπλούζα είνε από φουλάρι με πικώ. Σαυρώνει με 2 σειρές κουμπιά, τοποθετημένα ψηλά και σουρώνει ελαφρά κάτω από τις φάσες των ώμων. Τα μανίκια είνε

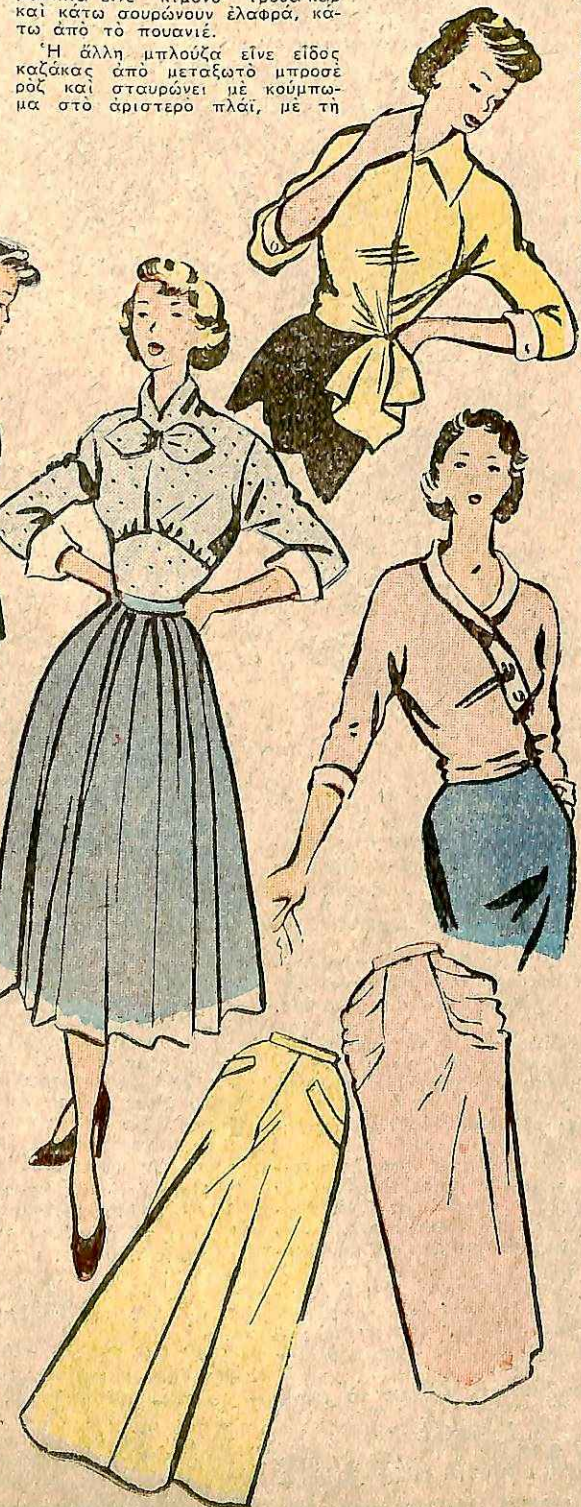
Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

«Τρουα κάρ» με πουανιέ κουμπωτό.

Στο τρίτο φιγουρίνι βλέπετε ένα χαριτωμένο «ντε-πιές» που αποτελείται από μία σκερτσόζικη μπλούζα από φουλάρι με βουλίτσες. Είνε όλη ντραπέ μονταρισμένη σε μία ντεκούπ κορσελέ. Το άνοιγμα συμπληρώνεται με ένα φλόγκο από το ίδιο ύφασμα και τα μανίκια είνε «τρουα-κάρ» με ρεβέρ. 'Η φούστα είνε σχηματισμένη όλο με «πλά» πιέτες πλατειές, γυρισμένες όλες προς την ίδια διεύθυνση.

Το άπλαν σχέδιο είνε μία μπλούζα αμπιγιέ από ταφτά ή σατέν, που κλείνει με ένα δεσίμο στο άνω μέρος. Τραύ-κάρ και κάτω σουρώνει ελαφρά, κάτω από το πουανιέ.

Η άλλη μπλούζα είνε είδος καζάκας από μεταξωτό μπροσέ ροζ και σταυρώνει με κούμπωμα στο άριστερο πλάι, με τη

Βοήθεια δυο κουμπιών ντυμένων από το ίδιο το μπροσέ. Καί, για να τελειώσουμε, σας δείχνουμε δυο φούστες, μία με ραφή εμπρός και πίσω και μία με ντεκούπ και ντραπέ δεξιά και άριστερά.

Αυτά σας δίνουν μία ιδέα των έφετεινών «ντε-πιές», που θα έχουν την πρώτη θέσι στις συλλογές των Παρισινών Οίκων.

Άλλες λεπτομέρειες

Τα έφετεινά ύφασματά είνε ως επί το πλείστον, φυτικά κι' αυτό γιατί η βιομηχανία αυτού του είδους έκαμε θαύματα τα τελευταία χρόνια. Το γάλα, το ξύλο, το γόρτο, τα πάντα, χρησιμοποιούνται για την κατασκευή ύφασματων, που είνε αρκετά στερεά.

Ας δούμε μερικά από τα ύφασματά αυτά, που λαμβάνουν έφετος οι Παρισίνοι Οίκοι Ροντιέ, Πατου, Σανέλ, Λανδέν. Έχουμε, λοιπόν:

Πολλά είδη λαϊνά, ύφασματά με πολύ λεπτές κλωστές και πολύ στρώμενες. Πολλά είνε εμπριμέ με πολύ μικρά σχέδια. Άλλα είνε ριγέ και άλλα καντριγιέ.

Διάφορες ποπλίν, ταφτάδες μάλινους, σαντούν αλπαγάδες. 'Ο ταρινός αλπαγάς δεν έχει σχέδι με το ύφασμα που ζευράμε. Είνε λεπτός, ελαστικός και συγχρόνως δροσερός, παρουσιάζει δέ μεγάλη ποικιλία. Έχουμε κατόπιν τα διάφορα «κουίντ» μπουκλέ και λεία, χρωματιστά και μονόχρωμα.

Τις όργκαντίνες, κεντημένες και σκέτες, τις μουσλίνες, τα διάφορα κρέπ.

Για πρωινό ντύσιμο, έχουμε διάφορα λινά που γίνονται με ανάμειξη βουβατίου και λινού και χρησιμεύουν τόσο για φορέματα σεμνία, όσον και για ταγιέρ.

Τέλος τα εμπριμέ, που είχαν κάπως παραγκωνισθή, εμφανισθήκαν πάλι δροσερά και «ουλουδοσπαρτα»!

Όσο για τα χρώματα, οι γνώμες είνε μοιρασμένες.

Ο Ροντιέ λανσάρει πολλά κίτρινα, πολλά πράσινα, μπέζ, που φθάνουν ως το μαρόν, και μαύρα. Ο Πατου προτιμά τα γκρι, γκρι-μπλέ, γκρι-φάρ.

Ο Οίκος Λανδέν παρουσιάζει πολλά άσπρα, πολλά μαύρα και μερικές αντιθέσεις στην έκλογη των γαντίων, της εσάρπας, της ζώνης.

Ο Πατέν δείχνει προτίμησι για τα ντυπήτά ζεστά χρώματα και τ' ανάκατευε με μαύρο.

Μερικοί από τους έφετεινούς ταφτάδες είνε καμμεμένοι από ακατέργαστο μετάξι, γι' αυτό είνε σκληροί, καταλλήλοι για ταγιέρ αμπιγιέ.

Μαύρο ταφτάδονο ταγιέρ, με άσπρη σατέν μπλούζα, είνε ό,τι πιο «σικ».

Η άλληλογραφία μου

Έπειδη δεν θυμούμαι ποιά μου είχε ζητήσει πληροφορίες για τα Χαροκόπειο Οικοκυρική Σχολή, απαντώ έτσι και ελπίζω να το διαβάσει η ενδιαφερομένη: 'Η φοίτησι είνε τριετής. Για να γίνη δεκτή, χρειάζεται απολυτήριο Γυμνασίου και ηλικία που να μην υπερβαίνει τα 25 χρόνια. Τα δίδακτρα του Οικοτροφείου είνε 6 1/2 εκατομμύρια δραχ, το σχολικό έτος, πληρωτέα σε 4 δόσεις.

Ε. Α.— Μπορείτε να έγγραψετε σ' οποιαδήποτε Σχολή θέλετε, μονο ότι πόνε ναμένα τα δυο χρόνια σας. Δεν πειράζει όμως, είσθε τόσο νέα.

Μικροήρυαζομένη.— Ένταύθα.— Δεν μπορώ να σας συστήσω άλλο από ζεστά επιθέματα κάθε βράδυ, προτού πλαγιάσετε με άφωημια από μολοχάθη. Άν επιμένω, ρωτήστε το γιατρό σας, μήπως ένετε λευκώμα.

Σ. Θ. Γ. Ε.— Κέρκυρα.— Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια και το όμορφο Κερκυραϊκό τοπίο που μου στείλατε. Μία καλή λασιόν είνε αυτή: 200 γρ. γάλα αμυγδαλών, 2 γρ. βάμματος Βενζόνης. Για τα μαλλιά σας Πετρώλ Κανά και στο γτένισμά σας να χρησιμοποιήτε μπριγιαντίν.

Κοκέτταν ντά Ρίμινι.— Ένας μπουστός από βελούρ-σιφόν μαύρο είνε ό,τι χρειάζεται. Γάντια μακρύα λευκά δερματίνα και υποδήματα από μαύρο σουνέτ με άσπρη μινια φινιέρμα.

ΣΣΜΕΡΑΛΔΑ

Τελειώσα... Θα μαζέψω τα λίγα πράγματα μου που έχω, εδω στο γραφείο μου, και θα τα πάρω σ' ένα δέμα στο σπίτι μου. Θα φύγω απ' αυτό το σκονισμένο δωμάτιο, απ' τα παλιά αυτά επίπλα του γραφείου όπου, ανάμεσα τους, έζησα τόσα χρόνια. 'Η δουλειά μου ως τώρα με βοήθησε να ζω, να λησμονώ ακόμα: τώρα όλα τελειώσαν. Από σήμερα θα είμαι ένας «σεβαστός» συνταξιούχος, που άφιέρωσε τη ζωή του και τη δράσι του στο Κράτος. Και δεν θα ξέρω πώς να περνώ τις κενές κι' ατελείωτες μέρες μου.

Να τώρα κάποιες κιτρινοσιμένε φωτογραφίες: Μά δεν μου χρειάζονται για να θυμάμαι τ' αγαπημένα μου πρόσωπα: γιατί βρίσκονται κλεισμένα στην καρδιά μου. Είμαι άεχαστος! Έλάτε μαζί μου άποψε, Λουκία, λατρευτή μου γυναίκα, και σ' Κάρολε, αγαπημένο μου παιδί! Μας άφησε για πάντα, Κάρολε, όταν έδευγες για το μέτωπο: έμένα, την άτυχη υπέρασση και τη νεαρή σου γυναίκα. Τρεις καρδιές που σε λάτρευαν και που τους χάριζες τη γαρά της ζωής...

Νάμαι πού κλαίω τώρα τα περασμένα. Μά ώρα είναι να πηγαίνω. 'Η Τζιοβάννα, η νύφη μου, μαυροφορεμένη, θα με περιμένει για να φάμε. Είναι νέα και ναριτωμένη η νύφη μου. Μείναμε δλομόνχοι στο μεγάλο σπίτι και την άναπα σαν παιδί μου. Με βοήθαί κάπως να ξεχνάω τον πόνο μου. Συχνά την «τασκάω» μπρός στη φωτογραφία του άντρός της, του Κάρολου, να κλαίει άπαρηγόρητα. Τότε τη χαϊδεύω και την παρηγορώ...

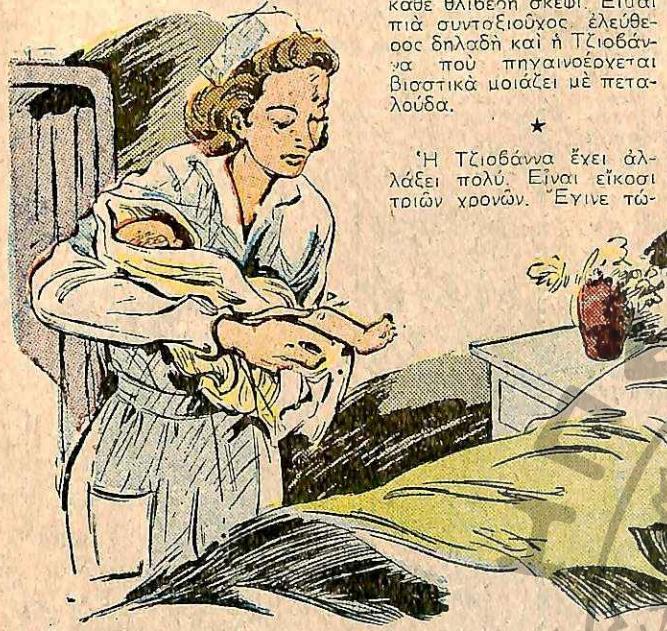
Έφτασα σπίτι. Τι έκπληξι! 'Η Τζιοβάννα φοράει ένα γαλάζιο φορεματάκι με κίτρινα λιθάκια που της πάζει ώραία, καθώς είναι έαυδή, Μου χαμογελάει τρυφερά.

Τι συμβαίνει, Τζιοβάννα; τη ρωτώ.

— Σήμερα είναι γιορτή, πατέρα, μου λέει. Είναι η τελευταία μέρα σου στο γασαείο. Έτοιμάσα ένα νόστιμο φαγητό.

Το τραπέζι με περιμένει στρωμένο κι' άνθοστόλιστο. Και χαμογελώ και φλυαρώ με τη νύφη μου, διώνχνοντας κάθε θλιβερή σκέψη. Είμαι πιά συνταξιούχος, έλευθερος δηλαδή και η Τζιοβάννα που πηγαίνονόεταί βιαστικά μοιάζει με πεταλούδα.

— 'Η Τζιοβάννα έχει αλλάξει πολύ. Είναι είκοσι τριών χρονών. Έγινε τώ-

ρα πιά κοκέτα. «Γιατί, Τζιοβάννα: Τι κρύβεις στην καρδιά σου;» θάθελα να τη ρωτήσω, μά δεν τολμώ. 'Ο Κάρολος, το παιδί μου, πέθανε και είμαι ένας ξένος γι' αυτή. Άν είχα τουλάχιστον ένα έγγονάκι, τότε ή ανάμνησι του Κάρολου θαμενε ζωντανή στην καρδιά της νύφης μου. Έγώ τώρα διατηρώ την άνάμνησι του στο σπίτι, εγώ βάζω λουλούδια μπρός στη φωτογραφία του, εγώ μιλώ για κείνον. 'Η Τζιοβάννα φαίνεται πως στενοχωριέται όταν της θυμίζω τον Κάρολο! Ούτε με φροντίζει σαν πρώτα. Γέρασα κι' έχω πευματισμούς. Είμαι πιά μόνος στον κόσμο. Τί μου κούβει άραγε η νύφη μου;

«Για ποιά λόγο ή για ποιόν έγινες τόσο ώραία, Τζιοβάννα;»

Έκείνη σωπαίνει κι' άν επιμείνω μου απαντάει άδιάφορα με λίγα λόγια που δεν έζηγουν τίποτα. Είναι σαν να μου λέη: «Τι σε νοιάζει, πατέρα, για ό,τι κάνω; Δεν πρέπει να ζωω; Είμαι νέα ακόμα». Δεν μπορώ πιά και της τα λέω, μία μέρα, καθαρά και έάστερα!

— Γιατί με βασανίζεις, Τζιοβάννα; Είμαι γέρος άρρωστος. Δεν μπορώ να τρώω μόνος, να μένω μόνος. Τί να την κάνω την έλευθερία μου; Έού όλο έχω βρίσκεισαι, με τις φιλενάδες σου, με το «φιλο» σου. Άς εδω Τζιοβάννα!

—Ναί, ως εδω, πατέρα, μου απαντάει άπλά. Θα φύγω σήμερα κιόλα...

Πραγματικά, φύγει, για τη νέα ζωή της, δίχως τύψεις. Και μένω μόνος, σε μία γωνιά, με την άρρώστεια μου, τα γραπτά μου, τον πόνο μου, τις θλιβερές άναμνήσεις μου. Και οι μήνες κυλούν, κυλούν και γίνεται ένας χρόνος!

Όταν τα πόδια μου δεν με πονάνε, πηγαίνω στη συνοικία όπου ζή η Τζιοβάννα. Έγιναι φίλος με τη θυρωρό και απ' αυτή μαθαίνω τα νέα:

—'Η κυρία Τζιοβάννα: μου λέει. Ζή καλά μ' ένα νέο. Είναι νομίζω, υπάλληλος στη Δημαρχία... 'Οχι, δεν παντρεύτηκαν ακόμα. Κι' όμως η κυρία Τζιοβάννα θ' άποχτήση παιδάκι...

—Παιδάκι; Πότε, Θεέ μου, πότε;

—Μά το περιμένουν από στιγμή σε στιγμή...

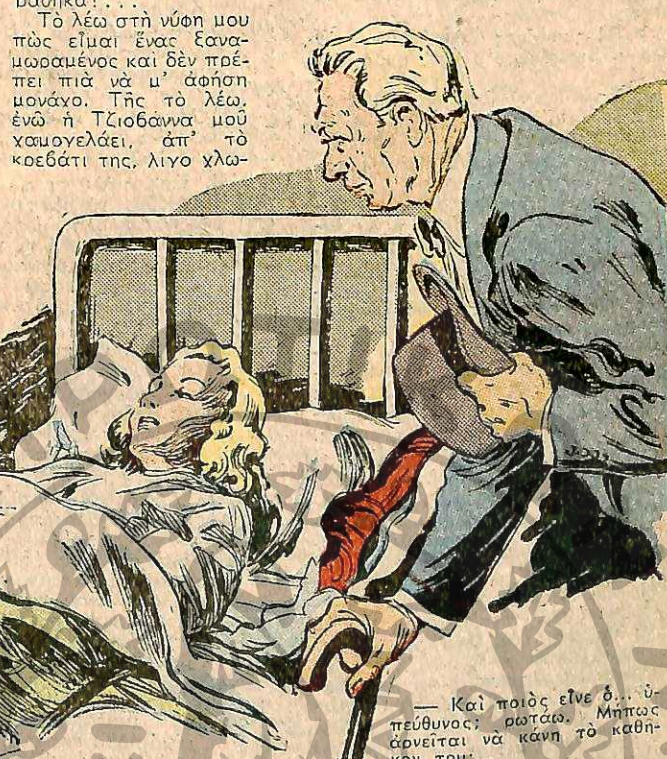
—Νά μου τηλεφωνήσης άμέσως όταν θα γεννηθή! Λέω στη θυρωρό και της δίνω ένα φιλοδώρημα.

Σω τώρα γι' αυτό το τηλεφώνημα. Για ποιά λόγο; Τί με νοιάζει επί τέλους γι' αυτή την ξένη και το παιδί της; 'Η λογική μου λέει να μην ενδιαφέρωμαι: μά η γέριχη καρδιά μου με κάνει να περιμένο μ' άγωνία το τηλεφώνημα της θυρωρού. Πέρασαν μέρες. Και να, ακούω την ευχάριστη είδησι:

—Το μωρό γεννήθηκε, κύριε!

Τότε η ταραχή μου μεγαλώνει. Πρέπει να τρέξω «έκει» άμέσως. Ντύνομαι βιαστικά. Στο πορτοφολί μου έχω άρκετες οικονομίες: μπορεί να χρειαστούν λεφτά η νύφη μου και το έγγονάκι μου. Το «έγγονάκι» μου! Ποιά έγγονάκι μου; 'Ο Κάρολος, ο γυιός μου, πέθανε άκληρος. Σίγουρα, έαναμωρόθηκα!...

Το λέω στη νύφη μου πώς είμαι ένας έαναμωραμένος και δεν πρέπει πιά να μ' άφήση μόνάχο. Της το λέω, ενώ η Τζιοβάννα μου χαμογελάει, απ' το κρεβάτι της, λίγο χλω-

— Και παίδε είνε δ... ύπεύθυνος; ρωτώ. Μήπως άρνείται να κάνει το καθήκον του...

μή, λίγο άδύνατη. Το μωρό ξεφονιάζει στα νέρια της νοσοκόμου και συγκρατιέται για να μην τρέξω προς τα έκει.

—Πρέπει να έαναγουρίσης στο σπίτι, Τζιοβάννα.

—Ευχαριστώ, πατέρα μου, μά τώρα πιά δεν είμαι μόνάχη.

Μου δείχνει το μωρό που της τρέφε η νοσοκόμος. Θέλω να σφίξω «το έγγονάκι» μου, μά κρατιέμαι. Σίγουρα έαναμωρόθηκα! Με προσάθεια, ρωτώ:

—Και ποιά είναι ό... υπεύθυνος; Μήπως άρνείται να κάνει το καθήκον του;

—'Ω! όχι, πατέρα. Είναι τόσο καλός ό Μάριος μου! Θα παντρευτούμε μόλις σκηκωθώ απ' το κρεβάτι. Μά το σπίτι...

—Θαράτε κι' οι τρεις σας στο σπίτι μου, στο σπίτι «σου». Ξαφικά βλέπω το άδειανό σπίτι να γεμίζει ζωή ήλιο, χάρη, ακούω μωρά να ξεφωνίζουν. Βλέπω τον εαυτό μου να κρατάει το μωρό, να του μαθαίνει τα ίδια πράγματα που μάθαίνα στον Κάρολο μου, αυτά που θα μάθαινα στα παιδιά του Κάρολου μου... Είν' αλήθεια, η ζωή συνεχίζεται!...

Άπλώνω τα χέρια μου: σφίγγω στο στήθος μου το νεογέννητο, το παιδάκι της νύφης μου και του αγαπητού Μάριου, το έγγονάκι μου!...

ΚΟΡΡΑΝΤΟ ΑΚΙΛΑΕ

κρέας γουλιές ένα φλυτζάνι καφέ και κονιάκι κι' είπε κατόπιν:
—Και τώρα, αν δεν σας απα-
σχολή τίποτε πιο επείγον, καθή-
σει κοντά μου... Πρέπει να σας
εξηγήσω γιατί βρισκόμαι εδώ.
Χαμήλωσε το κεφάλι της και
προσέθεσε, πιο χαμηλά:
—Κορριντέ, φίλε μου... Ξέρουν
ο Τζέφρι, ο Πόπυ κι' ο Παντα-
λόν... το σφάλμα του πατέρα
μου;

—Όχι.
—Πείτε τους το λοιπόν, με
λίγα λόγια...

Μα ο Πόπυ πρόλαβε τον Κορ-
ριντέ.

—Περιττόν, δεσποινίς, ψιθύ-
ρισε. Είχαμε μαντέψει...

Αφού επικράτησε για λίγο μια
αδύνηρη απανταχιά, η Μαργαρίτα
ανάσπασε πρώτ' το κεφάλι της
και είπαι:

—Ακούστε με λοιπόν!

Και διηγήθηκε σιγα-σιγά, με
ακριβεία, χωρίς να παραλείψει
την παραμικρή λεπτομέρεια, την
τρομερή σκηνή του παραλόγιου
σας και του θανάτου του Φράντς
Ντόμαχ.

Όταν τελείωσε, νικημένη πια
από συγκίνηση και ντροπή, έκρυ-
ψε το πρόσωπό της στα χέρια
της κι' έβαλε τα κλάματα.

Οι πέντε άντρες τάχαν χάσει.
Ποιος θανάσιμος κίνδυνος τους
απειλούσε; Σε τι ακριβώς συνί-
στατο; Τι είχε σκαρώσει άραγε
ο Φράντς Ντόμαχ;

Ο Ντόγκ ξαναβρήκε γρήγορα
την ψυχραιμία του κι' είπε με
ήσυχη φωνή:

—Αν κατάλαβα καλά, φίλοι
μου, είμαστε καταδικασμένοι να
κάνουμε ένα πόδημα ως τον ήλιο,
αντί ν' ανεβούμε απλά στην έ-
πιφάνεια του ωκεανού. Μου φαί-
νεται ωστόσο δύσκολο ένα τέτοιο
πόδημα, έφ' όσον ο Κορριντέ θα
έσκεπαζέτι σιγα-σιγά την επιφά-
νεια της ηλίου, τόσο μόνον, ό-
στε να μας προσάβ όσο χρειαί-
ζεται η ηλικία έλξης.

—Τι λέτε και σεις, Κορριντέ;
Υπάρχει κανένας τρόπος για να
βελιωθώτε από ποιν, ότι ο μη-
χανισμός θα λειτουργήσει κανο-
νικά στην καταλάλη στιγμή;

—Κανείς, δυστυχώς. Αν όμως
είπατε την αλήθεια ο Φράντς Ντό-
μαχ, ή μόνη πιθανή εξήγηση τών
απειλών του, είνε ή έξης: Τη στι-
γμή που θα θέλουμε να ξεσκε-
πάσουμε λίγη ηλίου για ν' α-
ρτίσουμε ν' ανεβαίνουμε, κάποια
βλάβη του μηχανισμού θα κάνει
ν' ανοίξουν όλα μαζί τα φύλλα
και να έσκεπαστή ολόκληρη ή
επιφάνεια της σφαίρας. Και τό-
τε θα κάνουμε ένα λιγυγιάδες πη-
δημα προς τον ήλιο! Χάρις σε
κάποιο σατανικό κόλπο του Ντό-
μαχ, θα μας είναι πια αδύνατο
να ξανακλείσουμε τα φύλλα και
να σκεπάσουμε την ηλίου...

—Δεν μπορούμε να ξέρουμε αν
θα συμβούν έτσι τα πράγματα,
ούτε και να προλάβουμε αυτή την
καταστροφή. Είμαστε τελείως ά-
νισχυροι. Γιατί, για να εξετά-
σουμε τον εξωτερικό μηχανισμό
των φύλλων, θαπρεπε να τ' ανοί-
ξουμε και τότε ή ηλικία έλξης
θα μας ανεβάσει στην επιφάνεια
ή θα μας βυθίση και θα μας
συντρίψη μέσα στη γή-ανάλο-
γως της θέσεως που θαήε τότε
ο ήλιος.

—Πρέπει να το καταλάβετε κα-
λά: Αν είπατε την αλήθεια ο
Φράντς Ντόμαχ, τίποτε δεν μπο-
ρεί να μας σώση!

—Έγω μιά ιδέα... φώναξε εα-
φνικά ο Πανταλόν. Παραδέχομαι,
ότι είπατε την αλήθεια ο Φράντς
Ντόμαχ. Αφού λοιπόν, δεν μπο-
ρούμε να ξεσκεπάσουμε την ηλίου
δίχως κίνδυνο, άς εγκαταλεί-
ψουμε τη σφαίρα κι' άς ανεβώ-
με δίχως αυτήν... Δεν έχουμε στη
διάθεσή μας τί κανένα όργανο;

—Όταν τα απαλλάξουμε απ' το βάρ-
ος των βάρων και τών κυλίν-
δρων τους — πράγμα εύκολο —
ή άνωσις του νερού θα τ' ανε-
βάση στην επιφάνεια. Καταλώ
βαίνετε;

—Ο Τζέφρι κι' ο Πόπυ έβγα-
λαν μια φωνή ένθουσιασμού. ή
φυσιογνωμία του Κορριντέ φωτί-
σθηκε κάπως. Ο Ντόγκ κοιμή-
σε επίδοκιμαστικά το κεφάλι του
κι' ή Μαργαρίτα ναυαγόλασε ευ-
τυχισμένα. Έβλεπαν όλοι μπρο-
στά τους τη σωτηρία.

—Όλοι έσπευσαν να συγκαρδύ-
νουν Πανταλόν για την εφευρετι-
κότητά του.

—Εσείς, Πόπυ, είπατε ο Κορ-
ριντέ, θα φυλάτε τη σφαίρα, έ-
νώ έμεις θα εργαζόμαστε στο
«Λίνκολν». Μετά έξη ώρες, θαρ-
θούμε να φάμε, να ξεκουραστού-
με και να κοιμηθούμε άλλο ένα
έξάωρο. Ύστερα θα μείνη φυ-
λάκας ο Τζέφρι, κατόπιν ο Τζών
Ντόγκ, ο Πανταλόν κι' έγω. Έλ-
πίζω πως με πέντε έξάωρα έρ-
γασίας, θα φτάσουμε πια ως
την κασετίνα.

—Έγραψε μερικές λέξεις σ' έ-
να χαρτί, εξηγώντας με συνοπ-
μία στο Σίμπσον όσα είχαν συμβ-
η. Έβαλε το σημείωμα μέσα σ'
ένα γαλκίνο σωλήνα, που έκλεινε
εμπνκτικά.

Προσάρμοσαν, στο σωλήνα ένα
μεγάλο φελλό. Έπειτα, αφού έ-
σφισαν τα χέρια της Μαργαρί-
τας και του Πόπυ, που θάμεναν
μαζί μέσα στη «Βικτώρια», ο
Κορριντέ, ο Ντόγκ, ο Πανταλόν
κι' ο Τζέφρι, κατέβηκαν στον κυ-
λινδρικό θάλαμο.

Σε λίγο, ή Μαργαρίτα κι' ο
Πόπυ έβλεπαν μεσ' από τη σφαί-
ρα το ένα από τα άθροισμα
«μπράτσας» του σκαφάνδρου του
Κορριντέ ν' αφήνι έλευθερο το
σωλήνα με το γράμμα. Ύστερα
τα τέσσερα σκαφάνδρα διευθύ-
νηκαν προς το «Λίνκολν», σκαφ-
φάλωσαν άπάνω του κι' άρχισαν
να χτυπάνε δυνατά με τις σκα-
πάνες το σκληρό τοίχωμα που
σκέπαζε την καμπίνα της πρ-
ώμης.

Μα οι σκαπάνες δεν έφερναν
κανένα αποτέλεσμα, πάλιν στη
σκληρή και γλυστερή εκείνη επι-
επιφάνεια. Έπειτα από ενός τε-
τάρτου της ώρας μάταιες προσ-
πάθειες, τα τέσσερα σκαφάνδρα,
άψισαν τα εργαλεία τους και
πλησίασαν το ένα το άλλο, για
να συνεννοηθούν, αυτοί που βρι-
σκόνταν μέσα. Ύστερα ένα απ'
όλα άσχολήθηκε με κάποια έρ-
γασία, ενώ τα άλλα έμεναν ακί-
νητα.

—Ο Κορριντέ συνδέει ένα μα-
κρύ σύρμα με τη δυναμίτιδα, εί-
πε ο Πόπυ.

—Ο άνατινάζουν, λοιπόν, το
πλοίο;

—Όχι, ολόκληρο το πλοίο, γι-

ατί τότε δεν θα μπορούσαν ίσως
να ξαναβρουν πια την κασετί-
να ανάμεσα στα συντρίμματα.
Θα καταστρέψουν μόνο το ένα
τοίχωμα της καμπίνας της πρ-
ώμης... Νά, τοποθετούν τώρα τη
δυναμίτιδα... Τελείωσαν!

Πραγματικά, τα σκαφάνδρα
κατέβαιναν τώρα απ' το «Λίν-
κολν». Τα τρία κρατούσαν τα
εργαλεία. Το άλλο έρχονταν τε-
λευταία, αφήνοντας να ζετυλίγε-
ται πίσω του ένα γαλκίνο σύρμα.

—Βλέπετε; είπε ο Πόπυ. Μ'
αυτό το σύρμα θα διαχετεύσουν
το ηλεκτρικό ρεύμα που θα προ-
καλέση την έκρηξη.

Δεν έπρόσεξε, ωστόσο, κανείς,
ότι, αφού πήραν μερικά φυσιγγία
δυναμίτιδας — αυτά που έπρό-
κειτο να χρησιμοποιήσουν — είχαν
χάσει το κουτί με τα υπόλοι-
πα, κοντά στο πλοίο...

—Έπειτα από λίγα λεπτά, τα
τέσσερα σκαφάνδρα είχαν επι-
στρέψει μέσα στη σφαίρα. Ο
Κορριντέ έπιασε την άκρη του
σύρματος, που εισχώρησε στη
«Βικτώρια».

—Άγώω, φίλοι μου, τί θα
προκαλέση ή έκρηξη, είπε. Δεν
υπάρχει, δυστυχώς, άλλος τρό-
πος για να πάρουμε την κασε-
τίνα μεσ' από το «Λίνκολν».

—Θα μάθουμε, λοιπόν, εύθες
άμέσως τα αποτελέσματα της έ-
κρηξης, είπε ο Τζών Ντόγκ μ'
απίστευτη ήρεμία.

Ο Κορριντέ άνοιξε το σκέπα-
σμα των ηλεκτρικών συσσωρευ-
τών κι' άκούμπησε την άκρη του
σύρματος, που κρατούσε σ' ένα
ηλεκτροδίο... Την ίδια στιγμή,
άντηχησε μια έκρηξη. Συγχρόνως
ο Πανταλόν φώναξε, σαν τρελ-
λός:

—Το κουτί με τα φυσιγγία!
Το ξεσάσαμε! άτάνει να μη...
Τον δέικνε μια δεύτερη έκρη-
ξη, πολύ ισχυρότερη απ' την
πρώτη. ή σφαίρα συγκλονίσθη-
κε. Οι πέντε άντρες κι' ή Μα-
ργαρίτα έπεσαν ο ένας πάνω στον
άλλον, ενώ συγχρόνως έσβυσε το
φως και γκεμνίζονταν διάφορα
πράγματα, απ' τις έταίερες...

—Ύστερα έχασαν κι' οι έξη τις
αισθήσεις τους.

ΚΕ'

Στο μεταξύ, πάνω στο «Βαλ-
κόδερ»

όλοι ήσαν άναστατοι.

Μετά την κατάδυση των δύο
σκαφάνδρων, ο πλοίαρχος Σίμπ-
σον είχε άφισε στη γέφυρα τον
Κορρά κι' είχε πείσει στο έργα-
στήριο. Έκει λοιπόν, βρήκε το
γράμμα της Μαργαρίτας, που
έλεγε:

«Μη ταραχώσεις τον Πέτερς.
Ο πλοίαρχος μου είναι εκείνος που
είχε κόψει τα ηλεκτρικά σύρμα-
τα της σφαίρας. Τώρα έχει κά-
νει και κάτι άλλο. Κατεβαίνουν
λοιπόν για να συμπεριλάβουν
την τύχη του άρραβωνιστικού μου
Κορριντέ. Αντίο».

Με την ψυχραιμία που διακρί-
νει κάθε καλό ναυτικό στις δύ-
σκολες περιστάσεις, ο πλοίαρ-
χος έληψε άμέσως τον Πέτερς.
Του τόν έφεραν οι δύο ναυτες
που είχαν βοηθήσει στην αντί-
κατάστασι.

Ο Πέτερς διηγήθηκε τη σκη-
νή με τη Μαργαρίτα.

Παίρνοντας μαζί του το γι-
ατρό Σάν, ο Σίμπσον κατέβηκε
στην καμπίνα του Φράντς Ντό-
μαχ. Βρήκαν το Γερμανό έαπλω-
μένο στο πάτωμα, άναίσθητο. Ο
γιατρός γονάτισε δίπλα του, κι'
άκούμπησε τ' αυτό του στο στή-
θος του.

—Ζη άκούω, είπε. Άς τόν ξα-
πλώσουμε στο κρεβάτι.

—Πρέπει να συνελθ, να μιλή-
ση! διέταξε ο Σίμπσον.

Ο γιατρός έφερε δύο μη-
χανικά και μια σύριγγα κι' έ-
καμε μια ένδομική ένεση στο
μυρό του Γερμανού, με το κόκ-
κινο υγρό του ενός υποκαλλιού.
Ξεβούλωσε ύστερα το δεύτερο
υποκαλλικό και το κρατήσε κα-
τά απ' τη μύτη του.

—Έπειτα από ένα λεπτό, ο
Ντόμαχ άναστάθηκε, φοικίασε
κι' άνοιξε τα μάτια του.

Χωρίς στάλες ιδρώτος έβρε-
χαν το μέτωπό του. Τα μελανο-
σμένα γείλη του σάλεψαν. Έπει-
τα από μερικούς λαχανιασμέ-
νους στεναγμούς, πρόσφερε κάτι
ακαθόριστους ήχους, κι' ύστερα
κοιμήθηκε λέξεις και φράσεις. Τέ-
λος, οι δύο θεαταί των τελευ-
ταίων εκείνων στιγμών ένδε άν-
θρώπου που πάλεψε με τις τύ-
ψεις και το θάνατο, ύπερσαν να
καταλάβουν τί έλεγε, άνάμεσα
στους ρόγχους και στα βογγή-
τά του:

—Μαργαρίτα! Κόρη μου! Ό-
ταν κατεβάσουν για δεύτερη φο-
ρά τον έννατο μοχλό... τόν έν-
νοτα!... ένας μηχανισμός κρυ-
μένος άνάμεσα στα φύλλα και
στην ηλίου θα κόψη τα ηλεκτρι-
κά σύρματα και θα κρατήση ό-
λα τα φύλλα ορθάνοιχτα... Οι μο-
χλοί θ' άχρηστευθούν τότε κι' ή
σφαίρα θ' άνεθ... ως τον ήλιο.
Χαμένοι... είν' όλοι γαμένοι!...

Μπροστά στους δύο περιτρο-
μους άντρες, ο Φράντς Ντόμαχ
άνασκηκώθηκε, σαν ηλεκτρισμένος,
γύτπησε με τα χέρια του τόν ά-
έρα, στριφογύρισε δύο φορές έ-
πι τόπου και σωριάστηκε κάτω
βραεία.

Ο γιατρός άκούμπησε το χέ-
ρι του στο στήθος του.

—Αυτή τη φορά, είνε νεκρός!
είπε.

—Τόν κακούργο! μούγκρισε ο
Σίμπσον.

Ξαναβέηκε τρέχοντας στη γέ-
φυρα και κάλεσε με το τηλεφών-
ο τη «Βικτώρια». Δεν πήρε όμως
καμιά άπάντηση, και άνακατέ-
ασε το ακουστικό, με μιά ναυα-
σμένη κίνηση. Έξήγησε την κα-
τάστασι στον Κορρά κι' είπα ύ-
στερα:

—Τί να κάνουμε τώρα; Μοϋ
μένει άκούη, μια έλπίδα, μεσ'
στην άνησυχία μου. Μπορεί ν'
ανεβούν με τα σκαφάνδρα. Θάναί
επικίνδυνο. Βεβαία, μα δεν υπά-
ρχει άλλος τρόπος σωτηρίας.

—Εκτός αν δεν άγγίξη καθό-
λου ο Κορριντέ τόν έννατο μο-
χλό, άπάντησε ο Κορρά. Δεν
χρειάζεται να κατεβήση τόσο
πολλούς, για ν' άνασθ ή
σφαίρα.

—Σωστά! Μα τί άραγε έφέρει
ή Μαργαρίτα; Τί ακριβώς θα
τους έπα, για τόν κίνδυνο που
διατρέχουν; Και τώρα τί κάνουν;
Γιατί δεν άπαντούν στο τηλε-
φώνο; Έφτασαν άραγε ζωντανοί
και γεοοί στο βυθό ο Τζών Ντό-
μαχ κι' ή Μαργαρίτα;

Τη στιγμή εκείνη, φάνηκε στη
γέφυρα ο Δόκτωρ Σάν.

—Τί θα τόν κάνουν, το νε-
κρό, καπετάνιε; ρώτησε.

—Άς τόν τυλίξουν μ' ένα σεν-
τόνι κι' άς τόν ρίξουν στη θά-
λασσα, με δυο βαρείς σίδερα στα
πόδια, δίχως πολλές διατυπώ-
σεις.

Η διαταγή αυτή του Σίμπ-
σον έκτελέστηκε.

Το ρολόι του εργαστηρίου γύ-
τησε 9. Οι δυο ατό πρόβολεις
του «Βαλκόδερ» φωτίσαν δυνατά
τη θάλασσα, ολόγυρα. Ξαφνικά,
ένας ναυτης της Βαβρίας φάνα-
ξε μ' άλη του τη δυναμί:

—Κάτι φάνηκε στο νερό, έμ-
πρός δεξιά!

—Ρίγτε άμέσως μιά βάρκα!
διέταξε ο πλοίαρχος.

Έπειτα από λίγο, τοϋφερναν
το γαλκίνο σωλήνα, με το γράμ-
μα του Κορριντέ. Όταν το διά-
βασε, φώναξε μ' ένθουσιασμό:

—Είναι καλά όλοι! Θα πάνε
να πάρουν την κασετίνα. Δεν
ξέρουν ακριβώς τόν κίνδυνο που
κρύβει ή σφαίρα. Μα θα τους τη-
λεφωνήσω, θα τους προειδοποι-
ήσω να μην άγγίξουν καθόλου τόν
έννατο μοχλό. Κι' έτσι θ' άνε-
θούν μιά ναρά, με τη σφαίρα,
αφού ξαναβρουν την κασετίνα...

Τη στιγμή όμως που σήκωνε
το ακουστικό, τόν τηλεφώνον, ά-
κουσε μέσα σ' αυτό μιά υπόκο-
ψη έκρηξη... Έπειτα, ένα τερά-
στιο κύμα άνασκήσε στο «Βαλ-
κόδερ». ή ήσυχη θάλασσα κό-
χλασε ξαφνικά, σαν τεράστιο κα-
ζάνι, κι' ύστερα σηκώθηκε μιά
σφοδρή άλλα τοπική τρικυμία.

—Μα τί συνέβη;... τραύισε
ο Σίμπσον, ενώ κρατιόταν για
να μην πέση.

—Ανατίναξαν το «Λίνκολν»
με δυναμίτιδα, άπάντησε ο Κορ-
ρά!

—Κι' είχε τέτοιο φοβερό άν-
τικτύπο ή έκρηξη! Όπωσδήποτε,
οι φίλοι μας θα βρισκότανι τώ-
ρα μέσα στη σφαίρα, έφσον ο
Κορριντέ είνε κανονισι να προ-
καλέση την έκρηξη από μακριά,
με ηλεκτρικό σιθιήρα...

Κι' ο Σίμπσον φώναξε στο μι-
κρόφωνο του τηλεφώνου:
—Ευρτός! Ευρτός! Κορριν-
τέ!... Μιλήστε λοιπόν!...

—Μά, καπετάνιε, δεν μπορούν
να σας άπαντήσουν, τού ύπεν-
θύμισε ο Κορρά.

—Ναι, που να πάρ ή διάβο-
λος, το ξεγάλα! Πάω να γάσω
τα μυαλά μου!

Ο Σίμπσον γύτπησε κάτω το
πόδι του με πείσιμα και ουρνού-
ρισε:

—Πώς να μάθουμε τώρα τί συ-
νέβη;

Έκαμε μιά χειρονομία άνί-
σχυρης άπελπισίας. Έδειξε τη
γροθία του στη θάλασσα, που
είχε ήσυχάσει πάλι. Ύστερα ά-
φισε στη θέσι του τόν Κορρά, και
πήγε να κλειστή στο έργοστήριο.

Τα μεσάνυχτα, δεν είχε άνεθ
άκόμη στην επιφάνεια άλλος σω-
λήνας με γράμμα.

Κατά τις 2, έφτασαν στο «Τί-
γρις» και τ' άλλα πλοία και στα-
μάτησαν σε κάποια άποστασι απ'
το «Βαλκόδερ». Ο πλοίαρχος
του «Τίγρις» πήγε άμέσως να
βρη το Σίμπσον. Έκείνος τού ά-
νακοίνωσε όσα είχαν συμβη, συ-
νιστώντας του όμως άπόλυτη έ-
νεμύθεια.

Οι βάσκες του «Βαλκόδερ» και
του «Τίγρις», έφωδισμένες με
ισχυρά φανάρια, περιπολούσαν ό-
λη τη νύχτα, τόν κίνδυνο δίως.
Κι' ο πλοίαρχος του Σίμπσον άνοι-
ξε πια να φοβάται ότι ή άβυσ-
σος τού ωκεανού θα κρατούσε για
πάντα τη λεία της...

ΚΙΤ'

Ένώ ο λαμπρός πραινός ή-
λιος φώτιζε τη θάλασσα και τα
έννα πλοία, σε βάθος 6 χιλι-
άδων μέτρων όλα ήσαν κούα, σκο-
τεινά και σιωπηλά.

ή δυναμική της έκρήξεως και
τη δύναμη που είχε προκαλέ-
σει, είχαν ντινέει τη σφαίρα 200
όργυιας μακριά απ' το μικρο-
τεστωμένο «Λίνκολν».

Μέσα λοιπόν στη σκοτεινή «Βι-
κτώρια» κάποιος μονολόγησε δυ-
νατά. Είχε συνελθι απ' τη λι-
ποθυμία του κι' είχε σηκώ ή ά-
μέσως, με αυτόματες και άβί-
-

στακτες κινήσεις ύπνοδάτου. ή-
ταν ένπνιος, άλλα σε μιά παρα-
ξενή κατάστασι, ένα μίγμα πνευ-
ματικής διαυγείας και παραισθη-
σεως.

Αφού σηκώθηκε, γύρισε ένα δι-
ακόπη. Και στο φως μίας ή-
λεκτρικής λάμπας, που έπεφτε ά-
πό το ταβάνι, φάνηκε το πρόσω-
πο του Τζών Ντόγκ.

Δεν φάνηκε ν' άντελήθη τούς
άναίσθητους συντοφίους του. Με
ήρεμες και ακριβείς χειρονομίες
κατέβηκε στον κυλινδρικό θάλα-
μο, μπήκε σ' ένα σκαφάνδρο βή-
λε απ' τη σφαίρα και κατευθύ-
θηκε άδιστακτα προς το «Λίν-
κολν».

Σκαφάλωσε πάνω στα συν-
τοίματά του με άπίστευτη επι-
δεξιότητα, πραγματοποιώντας α-
ληθινά θαύματα ισορροπίας. Χώ-
θηκε σε μιά τρύπα. Και με τα
αθρόατα «μπράτσας» τού σκα-
φάνδρου άσπαξε ένα μικρό και
σκληροσμένο σιδερένιο κιβώτιο.

Πού βρισκόταν στο βάθος της
τρύπας σφηνωμένο άνάμεσα σε
δυο σάπια έύλα. Ύστερα, με τα
«μπράτσας» τετνωμένα μπροστά,
ξαναβήκε απ' το κατεστραμμέ-
νο πλοίο και γύρισε στη «Βι-
κτώρια».

Απείνε λίγα μέτρα μόνον απ'
τη σφαίρα, όταν είδε μπροστά
του μιά άσπρη σιλουέτα, σαν
άνθρωπο τυλιγμένο σχιστά μ' έ-
να σάβανο, που κατέβαινε σιγα-
σιγα και κατακόρυφα, όπως την
τραβούσαν προς τα κάτω δυο βα-
ρείς σίδερα δεμένα στα πόδια
της.

Ο Τζών Ντόγκ κύτταξε αυτό
το αλλόκοτο πράγμα, δίχως να
καταλαβαίνει... Και συνέχισε το
ρόδιο του. Από μιά τυχαία ό-
μως σύμπτωση — ή από κάποια
άναγέρα θέλησι — ή άσπρη έ-
κείνη μορφή έπεσε ακριβώς άνα-
μεσα στα δυο «μπράτσας» τού
σκαφάνδρου και συγκρατήθηκε έ-
κει, κολλημένη πάνω στην κασε-
τίνα!

Ο Ντόγκ την έβλεπε, με τα
άπλην του μάτια, άλλα το μυα-
λό του άφροισμένο άποκλειστι-
κά στη σκέψη που τόν άπασχο-
λούσε, δεν ήτοϋσε να καταλά-
βη... Κι' έτσι μπήκε στη «Βι-
κτώρια», φέρνοντας μαζί του και
το πάτωμα τού Φράντς Ντόμαχ.

Πάντα με τις ίδιες αυτομά-
τες κινήσεις, ξανακλείσε τις πό-
ρες, άδειασε το νερό του θαλά-
μου, βήκε απ' το σκαφάνδρο
κι' άνοιξε την καταπακτή. Χω-
ρίς να δώρη την παραμικρή προ-
σοχή στο νεκρό, που κρεμόταν
απ' τα «μπράτσας» τού σκαφά-
νδρου, πήρε την πολύτιμη κασε-
τίνα, άνέβηκε στη σφαίρα και
ξανακλείσε πίσω τού «ην κατα-
πακτή».

Τέλος, άφισε γάμω την κασε-
τίνα, κάθισε πάνω της κι' έβρι-
νε σ' αυτή τη στασι, ακίνητος
σαν άγαλμα κυττάζοντας συνεχώς
τα γρονόμετρα.

Οι δείκτες τους έδειχναν 8.
Προχώρησαν σιγα-σιγά. Έφτα-
σαν στις 9, στις 10, στις 11.

Στις 12 παρά 3, ο Τζών
Ντόγκ σηκώθηκε και στάθηκε
μπροστά στο μηχανισμό που ά-
νοιγόκλεινε τα έυλινά φύλλα που
σκέπαζαν την ηλίου. Με μιά
γρήγορη κίνηση, κατέβασε το μο-
χλό 1, ύστερα το μοχλό 2...
και τούς υπόλοιπους, ως το μο-
χλό 7.

—Τζών! άκούστηκε ξαφνικά
μιά φωνή πνιγμένη.

Ο Ντόγκ γύρισε κι' είδε τόν
Κορριντέ, που είνε άνασκηκώ-
στα γόνατα.

—Τί κάνεις, Τζών; πρόσθεσε
έκείνος. Άνεβαίνεις!...

Τότε μόνο ξαναβήκε ο Τζών
Ντόγκ όλη την πνευματική του
διαύγεια. Κάτι σαν άστραπή έ-
σκιζε το μυαλό του, έμπηξε μιά
φωνή σπαρτακτική και ασιράστη-
κε κάτω, παρασύροντας με την
πρώσι του και τόν Κορριντέ...

Στο μεταξύ, ή σφαίρα άνεβαί-
νε όλοένα πιο γρήγορα προς την
επιφάνεια τού ωκεανού, προς τόν
ήλιο...

ΚΖ'

Πάνω στο «Βαλκόδερ», ο
Σίμπσον είνε περσίσει όλο το
πρωί προσπαθώντας να έπικρι-
νισή τηλεφωνικά με τη σφαί-
-

ρα. Περιμένε με άγωνία να φα-
νι κανείς σωλήνας με γράμμα.

Τη νύχτα, είχαν φτάσει άλλα
δυο πλοία, άμερικανικά, τόν ένα
απ' τα όποια ήταν πολεμικό
σκάφος, καταδρομικό. Έτσι, εί-
χαν γίνει 11 εν όλω τα πλοία
που περιέμεναν να φαν ή σφαίρα.

Ένα δροσερό άεράκι φυσούσε
απ' τα βορειοανατολικά, σπώ-
χνοντας ελαφρά συννεφάκια σε
γαλά ούρανο. Τα καταστρώ-
ματα τών πλοίων — έκτος απ'
το «Βαλκόδερ» και το «Τίγρις» —
ήσαν γεμάτα κόσμο.

Στις 11 1/2, έπεσε μιά κανο-
νιά απ' το «Βαλκόδερ», για να
συστήση προσοχή. Ύστερα, ο
Σίμπσον μετέδωσε το έξης μή-
νυμα με τα διεθνή σήματα που
μετανεύριζονται οι ναυτικοί:

«Υπολογίζεται ότι ή σφαίρα
θα άνεθ στην επιφάνεια το με-
σημέρι ακριβώς. Άγνοείται το
ακριβές σημείον όπου θα άναδυ-
θι. Ειδοποιούνται λοιπόν οι κύ-
ριοι πλοίαρχοι να άπομακρύνουν
περισσότερο μεταξύ τους τα
πλοία, για τάν ένδεχομενον».

Πάνω στη γέφυρα του «Βαλ-
κόδερ», ο Σίμπσον έκμυστηρεύ-
ταν τούς φόβους τόν στόν Κορρά.

—Ποτέ άλλοτε δεν έτρεφε ή
καρδιά μου όλο σήμερα! τού έ-
λεγε.

Ο γιατρός Σάν τούς πλησία-
σε και είπα στον πλοίαρχο:

—Δώδεκα παρά δεκα, καπε-
τάνιε!

—Οι τρεις άντρες κυττάχτηκαν,
χλωμοί, τρέμοντες, στην έπίση-
μη έκείνη ώρα...

—Δώδεκα παρά πέντε!

Σ' όλα τα πλοία, χιλιά

Οι ηρωίδες της Έφταλίας

Στο λεωφορείο

Στην στάσι χαλασμός κόσμου.
— 'Ηδού πιά! Ούλα σ' αυτό τόν ντουιάν περνούνε!... Μονάχα τὰ τραυγάγια δὲν περνούνε!... φωνάζει ἀρούτι μποροῦν ἡ Έφταλία.
— 'Ω! εἶνε ἀπελπίσια! εἶπε ἕνας δὴθεν νευρικός καὶ θιστικός. Νὰ μὴν ἔχουμε συγκοινωνία, τὴν στιγμή πούχουμε τηλεγράφο χωρὶς σύρμα, ἀεροπλάνα χωρὶς πιλότους...

— Καὶ πορτομονέδες χωρὶς παρόδες! πρόσθεσε ἡ Έφταλία στὸ κοινοκαμέντο.
Τέλος μὲ ξυνισμένα μούτρα, μπήκε σ' ἕνα λεωφορεῖο. Χορεύοντας σὰν αὐτοῦνα σὲ φουσκο-θαλασσιά ἀπ' τὴν φουσκο-κα τση κί' οὐλο σου-ράτι καὶ τσέρα, δίνει μ' ἀπόδια κάμπουσα ξεσκισμένα ἑκατοστάρικα γιὰ τὸ υπιλιέτο στὸ εἰσπρακτοράκι.

— Κερά μου, τσὴ λέει ἐκεῖνος, πού βόηκες οὐλὴ αὐτὴν κουρελαρία ρουστικάνη;...
— Δὲν τόξερα νὰ τὰ υπογραδιάσω, νὰ τὰ σιδερώσω καὶ νὰ στὰ φέρω! Ξεφώνισε ἐκείνη μ' οὐλο τση τ' ἀδραντινί.
Οἱ ἐπιβάτες ἀρνίζον τὸν ξερόδην. Τίγρις γίνεται ἡ Έφταλία.
— Ἄσσανα κ' ἰόσανα κ' ἡ ἀυπόδρα τση ἀρχισαν τὰ σκαμπανεβάσματα πάνω στὸ κεφάλι τοῦ πλαισίου τση.
— Μωρὲ υπολαστική, τί μὲ πλεού-ζεις καὶ μὲ ζορλαντίζεις, μουντάρη παλάνθωπε!...

— 'Εγώ, κερά μου;
— Ναί, μωρὲ, ἐσύ!
Καὶ βάρδα φουρνέλλο, τούδωκε μιά μὲ τὰ πισινά τση, κί' ὅπως ἴπανε ἡ πόρτα ἀνοιχτή, τὸν πέταξε δὴ κί' δέ-ξω. Παρ' ὀλίγο νὰ γίνη γατάς. Εὐτυχώς, ἴππασε τὸν τσεροτσεβέ, κί' ἔτσι φηνά τὴν σκαπουλάρησε ὁ φουκαράς.

Σὲ λίγο ὅμως, στὴ στροφῇ, ἕνας τῆς Τροαίας σταμάτησε τ' αὐαὶ καὶ τὸν κατέβασε μαζὶ μὲ τὴν Έφταλία κακὴν κακῶς.

Μὲ συντριβὴ ρακοντάρει τὸ δεζιλίκι, πού τοῦκανε ἡ Έφταλία.

— Οὐτὲ τσὴ ἡλίπια, κύριε πολι-ταμένο μου! 'Εγὼ εἶμαι παντριμένος ἄνθρωπος. 'Εχω παιδιά... Συνωστισμός ἴπανε! 'Ηθε καὶ γάττικε πλάϊ μου ἡ κακούργα, κί' εὐτύς, σὰν σούστα, πε-τάχτηκε πάνω στὸ στέροκο μου, κί' αὐ-τὴ, ἡ τσάντα καὶ τὸ πασσαδλί πού βωστά κάνανε βόλ-πλανὲ στὸ κεφάλι μου...

— Καλά, καλά!... τοῦ λέει ὁ ἀστυ-φύλακας.

Κί' ὕστερα γυρίζει καὶ ρωτᾷ αὐ-τοπρὰ τὴν Έφταλία:

— Δέ μου λές, κοπέλλα μου, πὼς εἶνε ἡ ὑπόθεσι;

— Μὰ πὼς νάνε, κύριε πολιτισμέ-νου: Δὲν καταλαβαίνει;... 'Όταν ἡ φω-τιά ἀγγίξῃ τὸ μπαρούτι...

Καὶ μὲ ὕφος μελοδραματικὸ συνέ-χισε:

— Μ' ἐνοχλοῦσε ὁ γρουσουζής!

Καὶ τρέχουν μπουνάρι τὰ δάκουα τση. Τὸ τελευταῖο τῆς ἀτοῦ.

Μὰ ὁ πολιτισμένος πούνε καρδιά ἀ-τσάλι ἐξακολούθησε:

— Πές μου πὼς σ' ἐνοχλοῦσε; Για-τί, ἀπὸ κεὶ πούσουνε πλάϊ του, βοέθη-κες στὴν ἄλλη ἀκρὰ: Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω!

Καὶ τότε ἡ Έφταλία τοῦπε:

Χέρι πὸν δὲν πιάση
τόπος δὲν θ' ἀδείσῃ!...

— Τώρα σίγουρα κατάλαβες κύριε πολιτισμένο μου...

ΣΟΚΡ. ΡΩΜΛΣ

Τὸ δάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΛΟΞΑ

Μπονυταλὰ ἀντιρῶπο μὲ λένε ἅμα γίτς μπουνταλὰ ντὲν εἶμαι. Μυαλὸς μου τετρακόσια δρόμα ἐνεταί, ἄμμα τοῦ φίλος μου τὸ 'Επα-μεινώντ' ἕνα ἰδέα μὲ βάζει.

— Βρὲ Καραμπέτ, λέει, ξέρεις τί λένε γιὰ σένα;

— Καραμπέτ, λένε, πολὺ καλὸ ἀντιρῶπο ἔ-νεταί, ἅμα λίγο μουντάρη εἶναι. Ὑγαινὲς ἀ-γαπημένο ἐκάνει, ζαράρ γιόκ. Ὑγαινὲς κακὸ πρᾶμμα ντὲν εἶναι. Αὐτὸ λένε.

— Μόνον αὐτό;

— Τί ἄλλο λένε κοῦζουμ;

— Λένε ὅτι σ' ἀγαπᾶνε τόσο πολὺ, ὥστε ἂν ἐβαζες ὑπονηφιτέτητα γιὰ βουλευτὴς θὰ σὲ ψηφίζανε.

Πρώτα-πρώτα, ἔλια μοῦ ἔρχονται:

— Σὺς, μπέ!

— Ὑστερα θυμωμένο ἔνομαι:

— Αἰ στὸ διάολο!

— Ὑστερα πρᾶμμα μέσα στὸ μυαλὸς μου ἱμ-παίνει, καλὰ-καλὰ τὸ σκέφτομαι, ἰδέα μέσα στὸ μυαλὸς μου κολλημένο ἐνεταί.

— Γιὰ στάσου κοῦζουμ. Βουλευτὴς-μουντε-τῆς δύσκολο πρᾶμμα ἐνεταί; Κόσμο, ἅμα σὲ ἀγαπᾶ, ψηφισμένο νὰ σὲ κᾶν. Ὑστερα ἅμα ψηφισμένος ἐνεταί, μέσα στὸ Βουλὴ πᾶνινης, ἀρίδα σου ἀπλωμένος ἐκάνει, ὕστερα μισθὸ τσιμπιμένο ἐκάνει. Πολὺ ὠραία εἶναι. Για-ἐροῦμ καλὰ λές. Πιοῦμα μελετήμενο νὰ κᾶν...

— Ἰσπίτι μου πᾶνιο ἰδέα μέσα στὸ μυαλὸς μου χοροπηδημένο εἶναι, λὸξά ἐνεταί. Ἀμμα γίτς ντὲν ἡσέρω τί θὰ πούνε τὸ ἄλλο φίλοι. Ὑπονηφιτέτης δοκιμασμένο θέλω νὰ κᾶνω, σὲ ἕνα μαγαζὶ πᾶνιο ἕνα καινουργιο ὠραῖο κα-πέλλο ἀγορασμένο κᾶνω.

Καθιρέφτη κυττάζω, καινουργιο καπέλλο ὠ-ραῖο-ὠραῖο μὲ πᾶνι. Ἀπὸ μαγαζὶ βγαίνω, στὸ δρόμο καπελλαδόρες ἀρνιμισμένο ἐκάνω, πρὸβὰ νὰ ἐνεταί. Χέρι μου σηκώνω, καπέλλο πᾶνω, ὕστερα κάτω-κάτω κατεβάζω:

— Καλημέρα σας, λέω.

— Ὑστερα μούτρα μου γαμογελασμένο κᾶνω, βᾶί-βᾶί-βᾶί, μὰ τὸ Θεός, σᾶς λέω, πολὺ ὠραῖα καταφέρνω. Τὸ κόσμος, ἄλλος χαιρετισμένο ἐκ-άνει ἄλλος γιανὰ γιανὰ, κυτταγμένο ἐκάνει, ἄλ-λος ἐλάει, ἄλλος μούτρας του κατεβασμένο κᾶ-νει, ἅμμα ἐγὼ βιολί μου.

— Καλημέρα σας! λέω.

Χίτς κανένας ντὲν θυμῶνε. Τσὸν ἔῃ. Δρόμο ἀνεβαίνω δρόμο κατεβαίνω, καπελλαδόρα τι-ρα-βᾶω, καλημέρα-καλημέρα λέω, ἄλλοι καλημέρα λένε, ἄλλοι καλησπέρα λένε, ἄλλοι καληνύχτα λένε, ἅμα ὅλοι κᾶνι λένε. Ντουλεῖα καλὰ-καλὰ μαθημένο κᾶνω καὶ τὸ βιολίον ταξέρινα πᾶνιο.

— Καλησπέρα σας, παιντιά λέω, τί κάνετε καλὰ; 'Εγὼ κερνάω. Γιάννης οὐζὰ νὰ φέρον;!

Παιντιά κεφάλια τους σηκωμένο ἐκάνουν, καπέλλο βλεπουν, γαιρετούρες-γαιρετούρες οὐ-ζα-μούζα φελιάν φιστίκ, ἀπορημένο ἔγονται.

— Τί γίνεται, ρὲ Καραμπετιά; Περικεφα-λαία καινουργία βλέπουμε καὶ γαιρετούρα πού πάει καινός! Σούπεσε τὸ λαχείο;

— Καλησπέρα σας, παιντιά λέω, τί κάνετε καλὰ; 'Εγὼ κερνάω. Γιάννης οὐζὰ νὰ φέρον;!

Παιντιά κεφάλια τους σηκωμένο ἐκάνουν, καπέλλο βλεπουν, γαιρετούρες-γαιρετούρες οὐ-ζα-μούζα φελιάν φιστίκ, ἀπορημένο ἔγονται.

— Τί γίνεται, ρὲ Καραμπετιά; Περικεφα-λαία καινουργία βλέπουμε καὶ γαιρετούρα πού πάει καινός! Σούπεσε τὸ λαχείο;

— "Οχι κοῦζουμ.

— "Εμ τότε τί ἔχεις; Β... τὴν περικεφα-λαία σου καὶ κᾶσε νὰ μᾶς τὰ πῆς.

Καπέλλο μου βγαλμένο ἐκάνω, τιραπέζι κα-θισμένο ἔνομαι:

— Παιντιά, λέω, 'Επαμεινώντ' ἕνα ἰδέα μοῦ ἔβαλε ἅμα γίτς ἀσχημὸ ντὲν εἶναι. 'Εφημερί-δες διαβασμένο ἐκάνω καθε μέρα ἐκλὸς - μεκλὸ-ές θὰ γίνω, λένε. Ἀμα ἐκλὸς ἴνουν, γιὰτί νὰ μὴ ἴνουν ὑπονόφορος; 'Ε;

Μάτια τους ὅλοι γουρλωμένα ἐκάνουν.

— Βουλευτῆς;

— Ναί, γιὰγὸ!

— 'Εσύ, ρὲ Καραμπετιά;

— Γιατί γιὰγὸ; Ἄλλοι ὑπονόφοροι καλύτεροι ἔγονται; 'Εμένα κόσμος ἀγοπημένο ἐκάνει!

Βᾶί-βᾶί-βᾶί, τί εἶνε. Πρώτα-πρώτα ἔλια ἐκάνουν, μαγαζὶ πεσμένο ἐνεταί. Ὑστερα φᾶ-πες βαδῶνε, πᾶτ-κιούτ, καινουργιο καπέλλος μου ἴσαμε τὰ αὐτιά γωμένο ἐκάνουν. Πᾶτ-κι-ούτ, πᾶτ-κιούτ, μασκαρὰ μὲ κᾶνουν. Κιοπό-γλου-κιοπέκ 'Επαμεινώντ'!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Βᾶί-βᾶί-βᾶί, τί εἶνε. Πρώτα-πρώτα ἔλια ἐκάνουν, μαγαζὶ πεσμένο ἐνεταί. Ὑστερα φᾶ-πες βαδῶνε, πᾶτ-κιούτ, καινουργιο καπέλλος μου ἴσαμε τὰ αὐτιά γωμένο ἐκάνουν. Πᾶτ-κι-ούτ, πᾶτ-κιούτ, μασκαρὰ μὲ κᾶνουν. Κιοπό-γλου-κιοπέκ 'Επαμεινώντ'!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Βᾶί-βᾶί-βᾶί, τί εἶνε. Πρώτα-πρώτα ἔλια ἐκάνουν, μαγαζὶ πεσμένο ἐνεταί. Ὑστερα φᾶ-πες βαδῶνε, πᾶτ-κιούτ, καινουργιο καπέλλος μου ἴσαμε τὰ αὐτιά γωμένο ἐκάνουν. Πᾶτ-κι-ούτ, πᾶτ-κιούτ, μασκαρὰ μὲ κᾶνουν. Κιοπό-γλου-κιοπέκ 'Επαμεινώντ'!

Οι ιδιοτροπίες τοῦ Πελουπιδά

Ὁ τριζάτος

Γιὰ ἄκουσέ με ἐσύ, κύριε τριζάτε. Νὰ σπεύσης ν' ἀλλάξης τὰ παπούτσια σου καὶ ν' ἀγοράσεις ἕνα ζευγάρι πολι-τισμένα καὶ ἀνθρωπινὰ. Πρὶν λάβω αὐ-στηρὰ μέτρα ἐναντίον σου. Τί μὲ κυτ-τᾶς ἐτσι, σὰν χάχας; 'Εσένα τὸ λέω, βάρβαρε καὶ θορυβοποιὲ τύπε. 'Εσένα πού φορᾶς τὰ τριζάτα παπούτσια καὶ γαλᾶς τὸν κόσμον σὲ κάθε σου βῆμα. Μπαίνεις στὸ γραφεῖο, βγαίνεις, περπα-τᾶς στὸ διάδρομο καὶ τὰ παπούτσια σου, αὐτὰ τὰ ἐλκει-νὰ γοντροπάπουσα, κάνουν ἕνα διαρκὲς κᾶί ἐκνευριστικὸ «γκορζ... γκορζ... γκορζ...» πού μού συγκλονίζει ἐκ θεμε-λιῶν ὀλόκληρο τὸ νευρικό σύστημά.

Γιατί τριζάτα πα-πούτσια κύριε; Διὰ ποῖον λόγον καὶ ποῖον σκοπόν; Πᾶς; Εἶνε δίσολα καὶ τὰ δίσολα συνήθως τριζοῦν. Τότε νὰ μὴν κᾶνεις δίσολα, κύριε. Νὰ πᾶρεις μονόσο-λα, ὅπως ὅλος ὁ καθὼς πρέπει κόσμος. πού σέβεται τὴν ἡσυχία καὶ τὰ νεύρα τῆς κοινίας. Ἀλλὰ ἐγὼ βάζω στοί-χημα τὸ κεφάλι μου, ὅτι ἐπιτήδες τὰ παῖρνει δίσολα καὶ τὰ παραγγέλνει, μάλιστα καὶ τριζάτα, εἰδικῶς.

Πᾶς; Μὲ ρωτᾶς γιατί τὰ παραγγέλ-νεις ἐτσι; Μὰ γιὰ νὰ κᾶνεις θόρυβο περὶ τὸ ἀτομόν σου, γιὰ τί ἄλλο; Σ' ἔχω ψυχολογήσει, μωρὲ, ὅπως καὶ ὅλους τοὺς τριζάτους. 'Επειδὴ εἶσαι ἕνα ὑπο-κείμενο ἀσχημὸ καὶ ἀνάξιον λόγου, ἐ-πειδὴ γνωρίζεις καλῶς ὅτι οὐδεὶς σοῦ δίνει τὴν ἐλάχιστην σημασία, διότι εἶσαι ἕνας τύπος κοινός, κενός καὶ ἀνίκανος δι' ὀδιδόποτε σκέψθηκες, πὼς ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ κᾶνεις ἀισθητὴ τὴν παρου-σία σου, εἶνε νὰ δημιουργήσεις ἕναν ὁ-ποιοῦνδήποτε θόρυβο. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορεῖς νὰ κρεμάσεις κουδούνια, ὅπως κάνουν οἱ πρὸβὰτα καὶ οἱ στοὺς τράγουε βοήκεις ὡς μοναδικὸν μέσον ἐπιδείξεως τὰ τριζάτα παπούτσια.

Μάλιστα. Αὐτὸ εἶνε. Καὶ γι' αὐτὸ ἀ-κοιβῶς δὲν στέκεσαι στιγμὴν, δὲν βιδῶ-νεσαι σὲ μιά καρέκλα, δὲν σταθεροποι-εῖσαι σὲ μιά μόνιμη θέσι. Ἀλλὰ ὅλο ση-κῶνεσαι, ὅλο σὲ κίνησι βοιάσκεσαι πᾶς ἐ-δῶ, πετάνεσαι ἐκεῖ, κάνεις πέντε βῆμα-τα, κάθεται, ξανασηκῶνεσαι, μπαίνεις, βγαίνεις, γιὰτί νὰ ὑπάρῃ κανένας ἄλ-λος λόγος, παρὰ μόνον ὁ θόρυβος. Καὶ δὲν εἶνε μόνον ὅτι τριζᾷ. Εἶνε καὶ τὸ ἀ-ναίδες, καὶ θρασυτάτον ὕφος πού παῖρ-νεις, σὰν νὰ θέλεις νὰ διακηρύξης εἰς πάντα ἀμφιβάλλοντα ὅτι «ἐγὼ εἶμαι πού τριζῶ! Κυττάγτε με!»

Καὶ σὲ κυττάζω, μωρὲ, καὶ σὲ πτύω κατά πρόσωπον. Ποιὸς σοῦ εἶπε ὅτι ἔ-χεις τὸ δικαίωμα νὰ διαταράσσῃς τὴν κοινὴν ἡσυχία μὲ τὰ παλητοειδιστά σου; Αἰ! 'Αν θέλεις νὰ διακηρύξης, φωνή-τισε νὰ κᾶνεις κάτι τὸ ἀξιόλογο. ἐν ἀ-νάγκη παρὲν ἕνα γυαλί καὶ κόψε τὸ λαι-μὸ σου, γιὰ νὰ βγάλεις ὄνομα. Γιατί ἔχουμε νεύρα, κύριε τριζάτε! Γιατί τὰ τριζήματά σου ἔχουν υπερβῇ κάθε ὁριον ἀνοχής, κύριε τριζάτε. Γιατί κάθε τριζι-μο παπουτσιοῦ σου εἶνε κί' ἕνα μαστί-γωμα στὸ εὐπαθὲς νευρικό μου σύστη-μα, κύριε τριζάτε.

Λοιπόν, σοῦ δίνω εἰκοσιτετράωρη προθεσμία νὰ πετάξεις αὐτὰ τὰ θορυβο-ποιὰ παπούτσια καὶ νὰ βάλεις ἕνα ζευ-γάρι πολιτισμένα καὶ μάλιστα μὲ καου-τσούκ, κύριε τριζάτε.

Ἀλλοῦθι θὰ σοῦ ἀρπάξω τὴν κεφαλα στὶς ταναλίες τὼν χειρῶν μου καὶ θὰ τὴν κάνω νὰ τριζῇ σὰν καρπούζι, κύριε τριζάτε. Συναρπῆθήκατε. Γοῦδρά!

ΠΕΛΟΥΠΙΔΑΣ

Η ΤΑΝ ἡ τρίτη μέρα πού ἐξημέρωνε. Ὁ Φρανσουᾶ Γκραφενάου, πού φο-δῶταν τὸ φῶς, ἀναζητήσε ἀμέσως ἕ-να μέρος γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ἔτσι ἔκανε ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἐδρα-πέτευσε ἀπὸ τὴ Γουῖανη. Περπατοῦσε ὁ-λη τὴ νύχτα καὶ τὴν ἡμέρα κωνόταν μὲ-σα σὲ κάποια λόγη καὶ νὰ μωρέσει νὰ κοιμηθῇ μερικὲς ὥρες. Γιατί, βέβαια, θά-ψαχναν γιὰ νὰ τὸν βροῦν. Τὸ φῶς λοιπόν ἦταν ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς του. Ἐνῶ, μὲ-σα στὸ σκοτάδι, ἐνοιώθε πῶς ἀσφαλίσμε-νον τὸν ἑαυτὸ του.

Ἀλλὰ πού πῆγαινε;

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ μεγάλο περιόβολο τῆς φυλακῆς — ἦταν θαῦμα πὼς τὸ δι-καστήριο — εἶχε προνοήσει ὡς ἕνα νηλόμετρο πρὸς τὸ δι-καστήριο εἶχε ἀφήσει στὸ δρόμο ἕνα - δυὸ πράγματα πού ὅλοι ἤξεραν πὼς ἦταν δικά του. Ἐπειτα, εἶχε κᾶνει μιά με-γάλη στροφὴ κί' ἀρτίσινε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ ἀνατολικὸ μέ-ρος. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἔλπιζε πὼς θὰ παραπλανοῦσε ἐκεί-νους πού θάψαχναν γιὰ νὰ τὸν βροῦν.

Κατὰ ἄλλο τὸν ἀπασχολοῦσε τώρα. Τὰ λιγοστά τρόφιμα πού εἶχε καταβροῖ νὰ πᾶση μαζὶ του, φεύγοντας ἀπὸ τὴ φυ-λακή, εἶχαν σωθῇ σκεδόν. Καί, μέσα στὸ πανοῦρι του, βρί-σκονταν μόλις μερικὲς σταγόνες νερό. Ἀπὸ τ' ἄλλο μὲν...

Ἄνθρωπος ὁλόκληρος τὴν περιόχῃ ἐκείνη.

Ὅταν πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ δραπετεῦσῃ εἶχε σπυρίσει ὅλες τὶς ἐλπίδες του στὴν καλὴ του τύχη. Μὰ τώρα ἀνα-μνηστικὸν μὴ εἶχε ἀποκλήθῃ γιὰ λόγον «πράσινη κόλασι». Μποροῦσε νὰ περπατᾷ κανεὶς μέρες καὶ βδομάδες, γι-αὶ νὰ συναντῇ ἕνα κατοικημένο μέρος υποστάσεως του.

Τὸ κυριώτερον, ὅμως, γιὰ τὸν Φρανσουᾶ Γκραφενάου ἦ-ταν τώρα νὰ κρυφθῇ. Βρισκόταν πολὺ κοντὰ στὴν ἀκτὴ. Στὸ μέρος αὐτὸ ὑψώνονταν μικροὶ λόφοι, πού σκεπά-ζονταν ἀπὸ πλούσια βλάστησι. Διάλεξε, λοιπόν, μιά τυ-κὴν λόγη καὶ γάττικε μέσα σ' αὐτὴν σὰν τὸ ἀγριο θη-ρίο. Κινδύνευε, βέβαια, ἀπὸ τὰ φίδια. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ κιν-δυνὸς τοῦ φαίνετο πολὺ μικρότερος ἀπὸ τὸ νὰ τὸν πιά-σουν καὶ νὰ τὸν ξαναπᾶνε στὴ φυλακή. Μέρους καὶ νύχτες θὰ τὸν ἔδερναν ἀλύπτητα, ὥσπου θάδιναι μὲ σπασμέ-να κανένα νεοὶ καὶ κανένα πόδι καὶ ἄδιναι ἀνάπρος γιὰ ὅλη του τὴ ζωὴ. Ἔτσι ἔκαναν πάντα γιὰ ἐκείνους πού δοκίμαζον νὰ δραπετεῦσουν...

Μόλις βοάδουσε, ὁ Φρανσουᾶ Γκραφενάου βῆκε ἀπὸ τὴν κρύπτη του καὶ μὲ ὁδηγὸ τὸ ἐνστικτὸ του, ἀρτίσινε νὰ προχωρῇ καὶ πάλι.

Εἶχε τὴν ἐντύπωσι τώρα πὼς πλησίαζε στὴ θάλασσα. Καί, ἔσφηνικά, διέκρινε σὲ μικρὴ ἀπόστασι μισοστά του ἕνα ἀδύνατο φῶς...

Ὁ Φρανσουᾶ Γκραφενάου ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐ-κεῖ, χωρὶς νὰ ξέρῃ ἂν θάβρισκε τὴ ζωὴ ἢ τὸ θάνατον...

Κί' ἐκεῖνο πού βόηκε, ἦταν μιά ὁμοιοφ νεά μ' ἕνα ἐ-λαφρὸ φορεμα στὸ κορμί καὶ λουλούδια στὰ μαλλιά... Τὸ γόμα τοῦ προσώπου τῆς εἶδεινε πὼς ἔπρεπε νὰ ἦταν νηιάδα...

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα τράβαξε μόλις τὸν εἶδε νὰ πηδᾷ ἀ-πὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο μέσα στὸ σπίτι.

Ἄλλ' ὁ δραπέτης τὴν καθυστάσε.

— Δὲν θέλω τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπὸ λίγο ψωμί καὶ λίγο νερό, τί εἶπε. Ὑστερα θὰ φύγω ἀμέσως...

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα εἶχαν γίνει φίλοι.

Ὁ Φρανσουᾶ τῆς ἀπονήθηκε τὸ δρόμο τῆς ζωῆς του. Τὸν εἶχαν καταδικάσει, τῆς εἶπε, γιὰ ἕνα ἐγκλημα, πού εἶχε κᾶνει κάποιος ἄλλος — πράγμα πού, ἄλλωστε, ἦταν ἀλήθεια — καὶ τώρα σάπιζε μέσα στὸ κἀτερο. Κατά-φερε, ὡστόσο, νὰ δραπετεῦσῃ... Ἀλλὰ δὲν ἤξερε πού νὰ πᾶ...

Ἡ Μαλίνγκα — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τῆς νεαρῆς γυναίκας — κούνησε τὸ κεφάλι τῆς. Τὸ πρόσωπό τῆς εἶχε μιά ἐκφρασι συμμόρφως.

— Ποῦ μπορεῖς νὰ πᾶς, δυστυχισμένη; τοῦ εἶπε. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ μικρὸ συνοικισμό, ὅπου γοῦν καυμιά πενήντα-ριά οἰκογένειες ψαράδων, δὲν ὑπάρχει τίποτε πιά... Τὸ δᾶ-σος ἀπλῶνεται χωρὶς τελειωμό... Ἀν τούλάχιστον ἦταν ἐδῶ ὁ Φελίππε...

Ὁ Φελίππε ἦταν ὁ ἀντρας τῆς. Εἶχε φύγει τώρα μαζὶ μὲ μερικὸν συντρόφον του γιὰ νὰ πᾶνε νὰ ψαρεύουν.

— Ὁ ἀρτίσινε σου νὰ γυρίσουν; ρώτησε ὁ Φρανσουᾶ.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἀνασκήκωσε τοὺς ὡμούς τῆς. Καυμιά φα-ρὰ γυρίσαν γρήγορα. Ἄλλοτε ἀργούσαν. Ὅταν δὲν εὐρίσκαν ψάρια στὶς κοντινὲς θάλασσες, ἀνεβαίναν ὡς τὴν «αἰαδίκη... Πέρασε μιά βδομάδα χωρὶς νὰ φανοῦν. Καὶ στὸ μεταῦ, ὁ Φρανσουᾶ Γκραφενάου εἶχε γίνει ἄλλος ἄνθρωπος. Ξυρίζονταν μὲ τὸ ξυράφι τοῦ Φελίππε καὶ φοροῦσε τώρα ἕνα παλὸ κο-στοῦμι πού τοῦ εἶχε δώσει ἡ Μαλίνγκα.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα τὸν κυττάζε μὲ ἐκπληξὴ στὴν ἀρχὴ, μὲ συμπάθεια κατόπιν. Ἦταν σ' ἀλήθεια ἕνας ὠραίος ἀντρας ὁ Φρανσουᾶ Γκραφενάου. Κί' αὐτὸς ἐπίσης ἐνοιώθε μιά πα-ροδὲν γαργῇ ὑπερστὰ στὴ Μαλίνγκα.

Μιά μέρα, ὡστόσο, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ φύγῃ. Δὲν ἤξε-ρε πού θὰ πῆγαινε. Μὰ δὲν μποροῦσε πιά νὰ μείνῃ.

Ἡ Μαλίνγκα ἔγινε κατακίτρινη, ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λό-για. Καί μ' ὅλο πού θέλησε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, καυμιά λέει...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

στὴν Τρινταντ τοὺς καλοπληρώσαν...

Ὁ Φελίππε ἔσφηνε στὸ γέρι του ἕνα κολλίε ἀπὸ κοράλ-λια, πού εἶχε ἀγοράσει γιὰ τὴ Μαλίνγκα. Εἶχε ὑπὲρ τώρα στὸ σπῆτι του ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα τῆς κουζίνας καὶ προνόρησε στὴν κρεβατοκάμαρα... Τὸ βουητὸ τῆς βροχῆς πού ἔφευτε πάνω στοὺς τσίγκους τῆς στέγης σκέπαζε τὸ θόρυβο τῶν βημάτων του...

Ἀλλὰ ἔσφηνικά ἀνατοίνασε.

ΤΟ ΑΛΑΤΙ κόβει τή δίψα

Ο ρόλος του στον οργανισμό μας

Στα λεητοστάσια των συγχρόνων μεγάλων ατμοπλοίων υπάρχουν αυτόματες συσκευές, από τις οποίες, μόλις πιέσει κανείς ένα κουμπάκι, βγαίνουν μικρά χαπάκια με αλάτι. Οι θερμαστές και οι μηχανικοί, που είναι διαρκώς μουσκεμένοι στον ιδρώτα, καταπίνουν κάθε τόσο ένα απ' αυτά τα χαπάκια, μαζί με μία γουλιά νερό. Έτσι, καταπολεμούν την εξάντληση, που τους φέρνει η συνεχής εφίδρωση και διατηρούν ακμαίες τις δυνάμεις των. Από τ' άλλο μέρος, δεν αισθάνονται την ανάγκη ν' αδειάζουν διαρκώς μέσα στο στομάχι τους ποτήρια με νερό, πράγμα που θα ήταν καταστροφικό για την υγεία τους.

Ο οργανισμός μας δεν διαθέτει κανένα σχεδόν άμυντικό μέσον έναντι της δίψας. Κατά κανόνα, δοκιμάζουμε το αισθήμα της πείνας μόνον όταν στερηθούμε απότομα την τροφή. Αν, όμως, την ελαττώσουμε βαθμιαία, τα αποτελέσματα αυτής της στερήσεως θ' αργήσουν να εκδηλωθούν. Το αντίθετο συμβαίνει με τη δίψα. Όταν στερηθούμε το νερό, η επιθυμία να βάλουμε κάποιο υγρό μέσα στον οργανισμό μας παίρνει δραματικό χαρακτήρα. Ο άνθρωπος φέρνει τότε στο στόμα του οποιοδήποτε υγρό βρή μπροστά του, όσο κι' αν είναι άποκροστικό. Αναφέρονται παραδείγματα εξερευνητών, που είχαν παραπλανηθεί και που δεν διέσταναν να πιούν το ίδιο το ούρος τους για να σβύσουν τη δίψα τους. Ο άνθρωπος που διψάει έχει την εντύπωση ότι αισθάνεται δυνατούς πόνους στις κνήμες. Αν δεν πih κανένα υγρό, πεθαίνει έπειτα από τρεις ή τέσσερες ημέρες. Ενώ μπορεί να διατηρηθεί πολλές εβδομάδες στη ζωή χωρίς τροφή.

Το σώμα ενός ενήλικος περιέχει 6—8½ κιλά νερό, που αντιπροσωπεύουν 6—8% περίπου του βάρους του. Αρκεί να χάσωμε λοιπόν, ένα μέρος απ' αυτό το νερό, για να επέλθi ο θάνατος από δίψα. Ενώ, για να πεθάνωμε από πείνα, πρέπει να χάσωμε το μισό τουλάχιστον από το κανονικό βάρος μας.

Ο άνθρωπος, ωστόσο, ακόμη κι' όταν δεν πίνει τίποτε, διαθέτει επαρκή αποθέματα νερού. Αλλά δεν μπορεί να τα χρησιμοποιήσει, γιατί είναι φυλακισμένα μέσα στα κύτταρα των ιστών. Το «έλευθερο» νερό, που μετακινείται μέσα στο σώμα μας, είναι ελάχιστο. Μία μικρή ποσότης απ' αυτό αν μας λείπει, αισθανόμαστε άμεσως δίψα.

Ο άνθρωπος έχει ανάγκη από δύο περίπου κιλά νερού την ημέρα. Αν στερηθώ απ' αυτή την ποσότητα επί 3—4 ημέρες, θα πεθάνω αναπόφευκτα. Είμαστε δεμένοι με το νερό στη ζωή και στο θάνατο. Δεν μπορούμε να κάμωμε χωρίς αυτό. Κι' ο θάνατος από δίψα είναι ο χειρότερος από όλους.

Αλλά και η μεγάλη εφίδρωση προκαλεί συμπτώματα όμοια με κείνα που παρατηρούνται σ' έναν άνθρωπο που έχει να πih από μέρες νερό. Οι ανθρακωρύχοι, οι θερμαστές κτλ., που χάνουν ημερησίως 6—10 κιλά νερού με τη μορφή ιδρώτος, παθαίνουν «κράμπ» στα πόδια, δοκιμάζουν ένα αίσθημα πνιγμού στο λαιμό κτλ. Γιατί, μαζί μ' αυτό το νερό, χάνουν και περί τα 40 γραμμάρια από το αλάτι που περιέχεται στον οργανισμό τους. Το αλάτι αυτό πρέπει ν' αναπληρωθεί άμεσα, γιατί, διαφορετικά, οι δυνάμεις των καταπίπτουν και είναι ανίκανοι πια να εργασθούν. Δεν τους χρειάζεται μόνον απλό νερό, άλλ' αλατισμένο νερό, για ν' αναπληρώση το αλάτι που βγαίνει μαζί με τον ιδρώτα. Να γιατί οι μικρές παστίλλες από αλάτι αποδοτικνύονται σωτήριες σ' αυτές τις περιπτώσεις. Το γεγονός αυτό εξηγεί επίσης γιατί, έπειτα από μία κοπιαστική εργασία, που μας έκαμε να ιδρώσωμε πολύ, προτιμούμε τα αλατισμένα φαγητά από τα άμυλούχα και τα γλυκά.

Η ΟΞΥΤΗΣ του δέρματος

Ο ρόλος της στην προέλευση των δερματοπαθειών

Ξέρετε τί είναι το «pH»; Με τα δύο αυτά γράμματα, οι ειδικοί υποδηλώνουν τη σχέση μεταξύ των οξέων και των αλκαλικών στοιχείων του οργανισμού μας. Όταν η ισορροπία που υπάρχει μεταξύ αυτών των δύο στοιχείων, κλονιστή, παρουσιάζονται παντός είδους ασθένειες.

Κάθε όργανο, κάθε υγρό (αίμα, ούρα κλπ.), κάθε μέρος του σώματός μας, έχει ένα ιδιαίτερο «pH», δηλαδή, μ' απλούστερα λόγια, μία ώριση αναλογία μεταξύ των οξέων και αλκαλικών στοιχείων που βρίσκονται σ' αυτό. Το «pH» μετριέται με μία κλίμακα, που αρχίζει από το 1 και τελειώνει στο 14. Το 1 αντιστοιχεί στο μέγιστο βαθμό οξύτητας και το 14 στο μέγιστο βαθμό αλκαλικότητας. Το «ουδέτερο σημείο», εκεί δηλαδή όπου η οξύτης κι' η αλκαλικότης αντισταθμίζονται αμοιβαία, είναι το «pH» 7.

Το ανθρώπινο αίμα έχει «pH» 7,35 (είνε, δηλαδή, ελαφρώς αλκαλικό), το σάλιο 6,8—7,2, τα έντερα υγρά 7,7, τα ούρα 6,8—8,5. Το πιο όξινο περιβάλλον του οργανισμού μας, είναι τα γαστρικά υγρά, που έχουν «pH» 1,3.

Ός χτες ακόμη, εξετάζονταν η οξύτης ή η αλκαλικότης μόνο των διαφόρων υγρών του οργανισμού. Ένας Ιταλός επιστήμονας, όμως, ο καθηγητής της δερματολογίας Μαρκκινόνι, απέδειξε τελευταία, έπειτα από μακρές παρατηρήσεις και πειράματα, ότι, στην εμφάνιση πλειστών δερματοπαθειών, παίζει σημαντικότατο ρόλο ο βαθμός της οξύτητας του δέρματος.

Κατά τον Ιταλό επιστήμονα, το δέρμα στη φυσιολογική του κατάσταση, είναι εξαιρετικά όξυ. Το «pH» ποικίλλει ανάλογα με τα μέρη του σώματος μεταξύ 3,2 και 5,5, με μέσον όρο 4,5. Αυτή η οξύτης προστατεύει το δέρμα από τις επιβλαβείς διαφόρων μικροοργανισμών και σχηματίζει ένα είδος προστατευτικού θώρακος, που ο καθηγητής Μαρκκινόνι απέκάλυψε «όξινον μανδύα του δέρματος».

Αλλ' όπως κάθε θώρακας, και ο «όξινος μανδύας», έχει τα ισχυρά και τα ασθενή σημεία του. Η οξύτης του δέρματος διατηρείται στο απαιτούμενο επίπεδο, χωρίς στο στοιχείο που εκκρίνεται από τους ιδρωτοποιούς αδένες, μαζί με τον ιδρώτα. Ός γνωστόν, όμως, η έκκρισις του ιδρώτος δεν είναι η ίδια σ' όλα τα μέρη του σώματος. Το δέρμα παρουσιάζει τη μέγιστη οξύτητα του («pH» 3—4,5) στη ράχι, το μέτωπο και την εξωτερική όψη των άνω και των κάτω άκρων. Αυτά τα μέρη είναι εκτεθειμένα στον ελεύθερον αέρα και γι' αυτό ο ιδρώς που εκκρίνουν οι ιδρωτοποιοί αδένες, εξατμίζεται γρήγορα. Αλλά κείνο που εξατμίζεται, είναι το νερό. Τα όξια, όμως, που εκκρίνονται μαζί υ αυτό, μένουν και διατηρούν στο δέρμα τον επιθυμητό βαθμό οξύτητας.

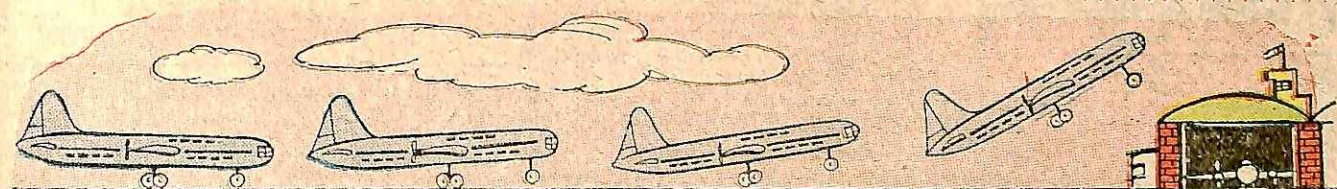
Στα «εσωτερικά» μέρη του σώματος, αντίθετα, η έκκρισις ιδρώτος είναι βεβαία μεγάλη (μπαζάλη, πτυχές των μωρών κλπ.), άλλ' η εξαίσις ελάχιστη. Έτσι, τα όξινα στοιχεία που περιέχονται στον ιδρώτα, βρίσκονται σε άραη διάλυσι και δεν μπορούν να επιδράσουν ενόχλια στο δέρμα, που καθίσταται τότε ουδέτερο ή αλκαλικό.

Αλλ' έχει αποδειχθεί, ότι τα περισσότερα μικρόβια αρέσκονται στο αλκαλικό περιβάλλον, ενώ, αντίθετα, το όξινο περιβάλλον δεν ευνοεί την ανάπτυξή τους. Οι δύο μεγαλύτεροι εχθροί του δέρματος π. χ., ο σταφυλοκόκκος και ο στρεπτόκοκκος (που είναι οι αιτίες της ακμής, του έρυνιπέλατος και πολλών δερματοπαθειών) γίνονται εξαιρετικά τοξικοί, όταν βρεθούν σε «pH» 7—8, δηλαδή σε αλκαλικό περιβάλλον.

Το γεγονός αυτό εξηγεί γιατί πλείστες δερματοπάθειες εμφανίζονται σε μέρη όπου το δέρμα σχηματίζει πτυχές κι' όπου, συνεπώς, η εξαίσις του ιδρώτος είναι ελάχιστη. Το ίδιο συμβαίνει επίσης και στα μέρη που είναι «σκαμμένα»: μασχάλες, το κάτω από τους μαστούς μέρος του στήθους στις γυναίκες κλπ.

Αλλά και γενικότερα, η εμφάνισις μιάς δερματοπάθειας σ' οποιοδήποτε άλλο μέρος του σώματος, συμπίπτει πάντα με μία εξασθένησι του «όξινου μανδύου» του δέρματος. Αυτό συμβαίνει π. χ. στην ακμή, στους δερβήνες, σε διάφορες μορφές εκέματος κλπ.

Οι παρατηρήσεις του δόκτορος Μαρκκινόνι έχουν ιδιαίτερη σημασία για τις γυναίκες, που κάνουν, ως γνωστόν, μεγάλη χρήση καλλυντικών. Οι διάφορες κρέμες, τα «φον υτέ τεν» κλπ., εμποδίζουν την εξαίσις του ιδρώτος και έτσι κάνουν το δέοια ουδέτερο ή αλκαλικό ή οπωσδήποτε εξασθενίζουν το βαθμό της οξύτητός του.

Οι κίνδυνοι των εναερίων ταξιδίων

Αυξάνουν όσο τελειοποιούνται τ' αεροπλάνα

ΤΑ πρόσφατα αεροπορικά δυστυχήματα προκάλεσαν σ' όλο τον κόσμο εξαιρετική συγκίνηση. Η αγγλική επιθεώρησης «Το αεροπλάνον», εξάφορμης του βορβού, που δημιουργήθηκε, δημοσίευσε μερικά πολύ ενδιαφέροντα πληροφωρικά, που εμφανίζουν το ζήτημα των κινδύνων των εναερίων ταξιδίων με μία καινούργια όψη.

Καί, πρώτα απ' όλα να μερικοί αριθμοί: Κατά το τελευταίο έξιμηνο, συνέβησαν 15 «μεγάλα» αεροπορικά δυστυχήματα, που έστοίχισαν τη ζωή σε 363 άτομα. Σ' αυτά πρέπει να προσθέσωμε άλλα 82 θύματα, που βρήκαν το θάνατο σε αεροπορικά δυστυχήματα μικρότερας εκτάσεως (ιδιωτικά αεροπλάνα κλπ.). Στους ανωτέρω αριθμούς δεν περιλαμβάνονται, όπως είναι εύλογο, τα δυστυχήματα της στρατιωτικής αεροπορίας των διαφόρων κρατών.

Η πιο άφοβος ημέρα του τελευταίου εξαμήνου ήταν η 3η Δεκεμβρίου 1951. Την ημέρα αυτή συνέβησαν σ' όλο τον κόσμο 7 αεροπορικά δυστυχήματα, με 25 νεκρούς και 10 τραυματίες.

Αλλά πώς συνέβησαν αυτά τα δυστυχήματα;

Η αγγλική επιθεώρησης υάς πληροφωρεί ότι οι εταιρείες εναερίων συγκοινωνιών διατρέχουν σ' όλο τον κόσμο, εξαιρετικές της Σοβιετικής Ρωσίας και των δορυφόρων της 2.580 δικινητήρια αεροπλάνα και 1.175 πολυκινητήρια (κυρίως τετακινητήρια, γιατί τα τρικινητήρια είναι ελάττωμα).

Το λογικότερο θα ήταν να συνέβαιναν τα περισσότερα δυστυχήματα με τα δικινητήρια, που είναι παλαιότερα και ατελέστερα και που, επί πλέον, είναι υποκαρμένα να κάνουν πολλούς σταθμούς, για ν' ανανεώσουν την καύσιμη ύλη τους (κίνδυνοι κατά την προσγείωσι και την απογείωσι).

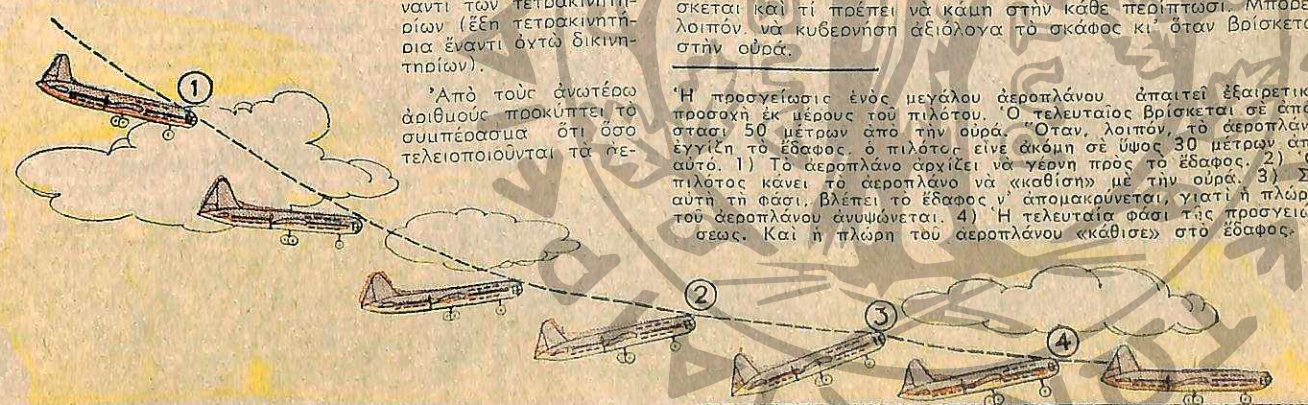
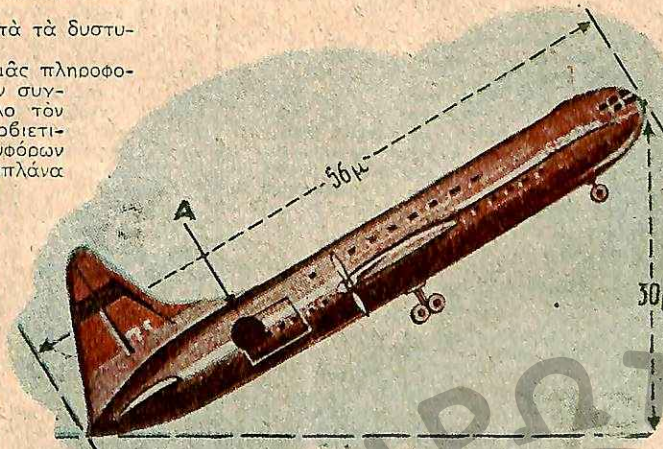
Αλλ' η πραγματικότητα παρουσιάζεται εντελώς διαφορετική.

Τα δυστυχήματα κατά την προσγείωσι αντιπροσωπεύουν ποσοστό 32,5% επί του συνόλου. Σ' αυτή την περίπτωση τα δυστυχήματα των τετακινητήριων είναι διπλάσια από εκείνα των δικινητήριων.

Τα δυστυχήματα κατά την απογείωσι, αντιπροσωπεύουν ποσοστό 9,7%. Και εδώ λοιπόν τα δυστυχήματα των τετακινητήριων είναι περισσότερα από των δικινητήριων, αλλά με μικρή υπεροχή.

Τα δυστυχήματα, τέλος, κατά την διαδρομή αντιπροσωπεύουν ποσοστό 55,1%. Κατά την περίπτωση αυτή τα δυστυχήματα των δικινητήριων παρουσιάζουν ελαφρά υπεροχή έναντι των τετακινητήριων (εξ η τετακινητήρια είναι ογτώ δικινητήριων).

Η φάσις της προσγείωσεως ενός Κόνβαϊ C 99, που έχει μήκος 56 μέτρων. Ενώ η ουρά ακουμπάει στο έδαφος, ο πιλότος βρίσκεται σε ύψος 30 περίπου μέτρων. Για ν' αντιμετωπισθή αυτό το μειονέκτημα, μελετάται η μεταφορά του θαλάμου διακυβερνήσεως στο σημείο που δείχνει το βέλος Α, δηλαδή στην ουρά.

Από τους ανωτέρω αριθμούς προκύπτει το συμπέρασμα ότι όσο τελειοποιούνται τα αεροπλάνα, τόσο αυξάνονται οι κίνδυνοι.

Το πηδαιουργούμενο αερόστατο με τη διαφορά ότι δεν αναπτύσσει μεγάλη ταχύτητα, αλλά περιορίζει στο ελάχιστο τα δυστυχήματα.

Το πηδαιουργούμενο όμως αερόστατο είναι ακατάλληλο για πολεμικούς σκοπούς. Μία άλλη λύσις που προτείνουν οι ειδικοί είναι η μεταφορά στα μεγάλα τετακινητήρια του θαλάμου διακυβερνήσεως στην ουρά του σκάφους. Το να βρίσκεται ο πιλότος μπροστά, παρατηρούν, δεν χρησιμεύει σε τίποτε. Κι' αυτό γιατί δεν κυβερνά το αεροπλάνο του κυττάζοντας μπροστά του, αλλά πάνω στα ταμπλά του. Αυτά του δείχνουν που βρίσκεται και τί πρέπει να κάνει στην κάθε περίπτωση. Μπορεί λοιπόν, να κυβερνησθαι ολόκληρο το σκάφος κι' όταν βρίσκεται στην ουρά.

Η προσγείωσις ενός μεγάλου αεροπλάνου, απαιτεί εξαιρετική προσοχή εκ μέρους του πιλότου. Ο τελευταίος βρίσκεται σε απόσταση 50 μέτρων από την ουρά. Όταν, λοιπόν, το αεροπλάνο εγγίζει το έδαφος, ο πιλότος είναι ακόμη σε ύψος 30 μέτρων απ' αυτό. 1) Το αεροπλάνο αρχίζει να γερν προς το έδαφος. 2) Ο πιλότος κάνει το αεροπλάνο να «καθίσθαι» με την ουρά. 3) Αυτή τη φάσι, βλέπει το έδαφος ν' απομακρύνεται, γιατί η πλώρη του αεροπλάνου ανυψώνεται. 4) Η τελευταία φάσι της προσγείωσεως. Και η πλώρη του αεροπλάνου «καθίσθαι» στο έδαφος.

Κατά την απογείωσι, μόλις το αεροπλάνο γερν λίγο προς τα κάτω την ουρά, ο πιλότος βρίσκεται κιάλας στο ύψος του πυργίσκου του «Φλάου-κοντρόλ».

ροπλάνα, τόσο μεγαλύτεροι γίνονται και οι κίνδυνοι των δυστυχημάτων.

Αλλ' αυτό δεν αποτελεί παραλογισμό: Όχι, απαντούν οι ειδικοί. Νά τί ακριβώς συμβαίνει. Τα όργανα καθοδηγήσεως των συγχρόνων τετακινητήριων αποτελούν θαύματα λεπτότητας ακριβείας και τελειότητας. Κι' εδώ ακριβώς βρίσκεται ο κίνδυνος. Γιατί μόνον ένας άνθρωπος με αντίστοιχες ικανότητες μπορεί να τα κυβερνήσει. Το πλν σ' αυτή είνε ζήτημα χιλιοστών του δευτερολέπτου, όταν ληφθή υπ' όψη η μεγάλη ταχύτης τους. Η παραμικρή, λοιπόν, απροσεξία μπορεί ν' αποβή μοιραία.

Ένα άλλο σοβαρό μειονέκτημα, που γίνεται περισσότερο αισθητό κατά την προσγείωσι, είναι το μεγάλο μήκος τους. Ο πιλότος βρίσκεται 50 και πλέον μέτρα μπροστά από την ουρά του αεροπλάνου. Κατά την προσγείωσι, λοιπόν, δεν έρει στην κυριολεξία τί γίνεται πίσω του.

Τα αεροπλάνα που χρησιμοποιεί η πολιτική αεροπορία, παρατηρούν οι ειδικοί, είναι στανγμένα κατά το πρότυπο των πολεμικών. Μ' άλλα λόγια, το πολεμικό πνεύμα, που, δυστυχώς, δεν εξαφανίσθηκε στην εποχή μας, έχει επηρεάσει και την πολιτική αεροπορία. Γιατί, αν αύριο κηρυχθή πόλεμος, όλα τα αεροπλάνα που χρησιμοποιούνται σήμερα για εναερία ταξείδια μπορούν να μετατραπούν σε πολεμικά.

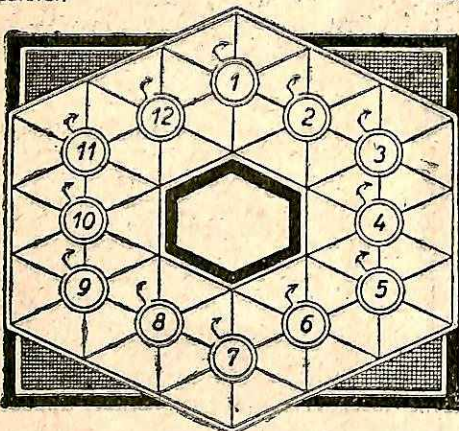
Υπάρχει, λοιπόν, ένας τύπος αεροσκάφους, που να φέρει μεγαλύτερη ασφάλεια και που να ενδύνκνται για τις εναερίες συγκοινωνίες.

Το σκάφος αυτό υπάρχει, απαντούν οι ειδικοί και είναι

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΡΟΜΒΟΛΕΞΟ

Γύρω από τον κάθε άξονα του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των 6 γραμμάτων, αρχίζοντας από το τρίγωνο που περιέχει το μικρό βέλος και ακολουθώντας την κατεύθυνση που δείχνει.

Ίδου τώρα η σημασία των ζητούμενων λέξεων:

- 1) Λουλούδι.
- 2) Πόλις της Ρουμανίας.
- 3) Το φέρουν τα υποζύγια.
- 4) Εύκολος (αρχ.).
- 5) Πρήζιο (καθ.).
- 6) Έκτασις γης χωρίς έδαφικές α-νομαλίες.
- 7) Βασιλεύς των Ίνδιων κατά τον Γ' π.Χ. αιώνα.
- 8) Βασιλεύς της Αιγύπτου κατά την άνοητοσύνη.
- 9) Αίσθησις.
- 10) Άρχαίος ποιητής.
- 11) Άνέλιος λόγος.
- 12) Ένα από τα συνθήματα της Γαλλικής Έπαναστάσεως.

Γ. Ε. ΣΠΑΝΟΣ

Δημιώδες αίνιγμα

Από πάνω είνε πετσι
κι' από κάτω είνε πετσι
κι' από μέσα απ' το πετσι.
Έχει μέλι και κεκοί.

Αναγραμματισμός

Ζώο τετραπόδο. κυνήγι,
μά στη γλώσσα την κοινή.
αν το αναγραμματίσες
γίνεται έξαφνα πουλί!

Ποιός;

- 1) Ποιός είνε μεγαλύτερος στ'α γούνα, ο Τασότασι ή ο Στάλιν;
- 2) Ποιός Γάλλος πολιτικός επωνομάσθηκε «Τίγρις»; ο Ντε Γκώλ, ο Κλεμανσώ ή ο Λαβάλ;
- 3) Ποιός καλλιτέχνης ζωγράφισε το περίφημο πορτραίτο της Μόνας Λίζας; ο ντ' Βίντσι, ο Ρομπινσόν, ο Ρέμπραντ ή ο Ραφαήλ;

Γεωγραφικές ερωτήσεις

- 1) Ποιά απ' τα παρακάτω ευρωπαϊκά κράτη έχουν εδάφη στην Άφρική; Πορτογαλία, Γαλλία, Δανία, Ίσπανία, Νορβηγία.
- 2) Η Βρετανική Κοινοπολιτεία έχει ακόμη μέλη της σ' όλες τις ηπείρους του κόσμου;
- 3) Ξινγκού είνε το όνομα ενός ποταμού της Βραζιλίας, μιας πόλεως του Θιβέτ ή ενός βουνού της Νέας Ζηλανδίας;

Το βάρος της Χοντρής

— Πόσο υπολογίζετε πως ζυγίζει η Χοντρή του «Θησαυρού»; ρωτούσαν

ναν καθηγητή της Δοιθυτικής.
Κι' εκείνος απάντησε μ' ένα μικρό μαθηματικό πρόβλημα:

— Έκατον πενήντα κιλά παραπάνω απ' το μισό βάρος της.

Πόσα κιλά δηλαδή εν όλω έννοουσε; Απάντησε σε 10 δευτερόλεπτα.

Διαγωνισμός καλλονής

Πέντε κοπέλλες, η Άννα, η Βέτα, η Κλάρα, η Ντίνα και η Ευσυνία λαμβάνουν μέρος σ' ένα διαγωνισμό καλλονής. Η επιτροπή που θα τις κρίνει, αποτελείται από πέντε μέλη. Κάθε μέλος της κατατάσσει τις πέντε υποψήφιες κατά τη σειρά της άποψής της προτιμήσεώς του. Βαθμολογώντας τις με τους βαθμούς 1, 2, 3, 4 και 5. Φυσικά, υποχρεούται να δώσει διαφορετικό βαθμό σε καθεμία. Ο μικρότερος βαθμός δίδεται στην ωραιότερη κι' ο μεγαλύτερος στην λιγώτερο ωραία. Νικήτρια ανακηρύσσεται, βεβαίως, εκείνη που έχει το μικρότερο άθροισμα βαθμών. Καμιά απ' όλες δεν έχει 1-διο άθροισμα με άλλη. Η Βέτα που έφτασε πέμπτη, έχει συνολική βαθμολογία 17. Πρώτη έφτασε η Ντίνα. Καμένα μέλος της επιτροπής δεν την βαθμολόγησε περισσότερο από 3, και κανένα δεν της έδωσε βαθμό 2. Πόσα μέλη τη βαθμολόγησαν με 1;

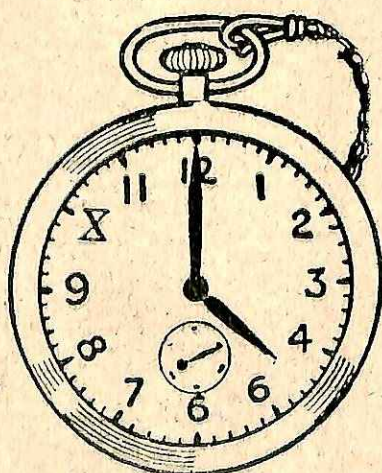
Το ανάποδο ρολόι

Υποθέστε ότι έχετε ένα ρολόι, που οι δείκτες του περιστρέφονται ανάποδα από τη συνηθισμένη κατεύθυνση, δηλαδή από δεξιά προς τ' αριστερά. Ξεκινούν κι' οι δυο από τις 12 ακριβώς. Όταν φθάσουν σε τέτοιες θέσεις που θα σημειώνουν για ένα κανονικό ρολόι 8 και 20, ποιά είνε η πραγματική ώρα; Ποιά είνε επίσης η πραγματική ώρα, όταν δείχνουν 9 ακριβώς, 10 και 10, 10 και 45, 11 και 30, και 11 και 50;

Στοιχειώδης και αναγραμματισμός

Για διασκεδάσι με παίζουν και σοφοί κι' αμαθείς.
Μα συγγνώμη μ' εξετάζουν γεωμέτρους έμβοις.
Αν το ποτό μου άσπασε
κάποιος ράνες θα έβγαλναι
κι' αν εν' άλλο μεταβέση,
το γραφί σου θα όρνων.

Το κυνήγι των σφαλμάτων

Ο σκιτισονόφος που σνεδίασε αυτό το ρολόι, έκαμε έξη λάθη. Μπορείτε να τα βρείτε μέσα σε 2 λεπτά της ώρας το πολύ;

Λεξιγραφος

Κάτι που λάμπει, πάει κοντά σε κάτι που συντοίβει
και τ' όλο αδιάκοπα ντυπά,
σαν πέφτη έφωσαν από ψηλά,
παλάτι και καλύβι

Οι λύσεις στη σελ. 62

Η θαυματουργός «πυραμίς»

Ραδιενεργό νερό και άφθαρτα ξυραφάκια

Πόσα ξυραφάκια χρησιμοποιείτε κάθε εβδομάδα για το ξυρίσμα σας; Τρία; Τέσσερα; Ήθελε, μ' άλλα λόγια, 150—200 ξυραφάκια το χρόνο. Έ, λοιπόν, με δύο ή τρία μόνον μπορείτε να κάμνετε θαυμάσια τη δουλειά σας. Αρκεί γι' αυτά να διαθέτετε μια πυραμίδα...

Σε προηγούμενο τεύχος μας κάναμε λόγο για μερικά άτομα που έχουν την ικανότητα να εμποδίζουν την αποσύνθεσι διαφόρων τροφίμων, π. χ. του κρέατος, των ψαριών, των φρούτων, κλπ.

Αλλά άτομα διατηρούν επί εβδομάδες και μήνες νωπά τα άνηθ που βρίσκονται μέσα στα βάζα, μόνο και μόνο αγγίζοντάς τα με τα χέρια τους.

Στις περιπτώσεις αυτές, η εργασία της αποσύνθεσως σταματάει και το κρέας, το ψάρι ή το άνηθος παραμένουν νωπά για μικρό χρονικό διάστημα. Παρόμοιες ιδιότητες έχει, μάς βεβαιώνει η έβδομα-διαία γαλλική εφημερίς «Ισι Παρι» στο τελευταίο φύλλο της, και η πυραμίδα (όχι του Χέοπς, αλλά μια απλή πυραμίδα, που μπορείτε να φτιάξετε μόνοι σας, όπως θα σας εξηγήσαμε πιο κάτω).

Χρησιμοποιώντας μια τέτοια πυραμίδα, ο Γάλλος μηχανικός Βελσεμπάχ, καθάρωσε να «μουμιοποιήση» έναν τυφλοπόντικα, που είχε φοβήσει από δυο μέρες και που βρισκόταν σε κατάσταση αποσύνθεσως. Τα μικρά σκουληκάκια, που είχαν αναπτυχθεί στο σώμα του, έπεσαν ψόφια στη βάση της πυραμίδας, η δυσώδης όσμη εξαφανίστηκε και ο ψόφιος τυφλοπόντικας πήρε τη μορφή μούμιας.

Άλλοι πειραματίσται επέτυχαν να «μουμιοποιήσουν» κρέας, ψάρια, φρούτα κτλ.

Αλλ' ως ξαναγυρίσαμε στα ξυραφάκια.

Όταν βάλωμε τα μεταχειρισμένα ξυραφάκια μέσα σε μια πυραμίδα επί μερικές ημέρες, γίνονται και πάλι κοφτερά και δεν διαφέρουν από εκείνα που χρησιμοποιούμε για πρώτη φορά. Ένας πειραματιστής καθάρωσε, με τη μέθοδο της πυραμίδας, να χρησιμοποιήση τα ίδια ξυραφάκια 50—165 φορές. Σύμφωνα με τα πειράματα που έγιναν, φαίνεται ότι η καλύτερη μέθοδος για την διατήρησι των ξυραφιών είναι να βάλωμε μέσα στην πυραμίδα 10 ή 12 το ένα πάνω στο άλλο, παρεμβάλλοντάς, όμως, μεταξύ των μια μοναχική ουσία, π. χ. λεπτά κομματάκια φελλού. Οι κόψεις των β' ακολουθούν τη διεύθυνσι βορράς — νότος, που πρέπει να ελέγχωμε με μια πυξίδα. Αφού χρησιμοποιήσωμε το πρώτο, το βάζωμε τελευταίο στο σωρό, έπειτα παίρνω το δεύτερο κ.ο.κ. Μ' αυτό τον τρόπο, κάθε ξυραφάκι μένει στην πυραμίδα 10—12 ημέρες.

Αλλά πώς εξηγούνται όλ' αυτά;

Κατά τη γνώμη μερικών επιστημόνων, η πυραμίδα, λόγω του σχήματός της, εκπέμπει κύματα ή ακτινοβολίες δυο ειδών. Τα πρώτα γεννώνται από τις εξωτερικές επιφάνειες της και τα δεύτερα από τη βάση της. Και τα δύο αυτά είδη κυμάτων διευθύνονται προς τα πάνω και διασέχουν από την κορυφή. Δεν είναι άπιαστο, παρατηρούν, να πρόκειται για κοσμικές ακτινοβολίες, που αντανακλώνται πάνω στις πλευρές της πυραμίδας και που συνδυάζονται με άλλες προερχόμενες από τη γη. Είναι αξιοσημείωτο, πάντως, ότι οι περίεργες ιδιότητες της πυραμίδας παρουσιάζουν μεγάλη ομοιότητα με το γήινο μαγνητισμό.

Σύμφωνα με άλλους επιστήμονες, οι νωνίες της πυραμίδας απορροφούν κοσμικές ακτίνες, που διαφεύγουν κατόπιν από την κορυφή, με τη μορφή απειροελαχίστων ηλεκτρικών μορίων.

Μια άλλη περίεργη ιδιότης της πυραμίδας είναι ότι κάνει ραδιενεργό το νερό που βάζωμε μέσα σ' αυτήν. Ο καφές, παίρνει ένα ξεχωριστό άρωμα.

Αλλά πώς μπορείτε να φτιάξετε μια τέτοια «θαυματουργή» πυραμίδα; Με δυο τρόπους:

Υπόδειγμα 1ο.— Η πυραμίδα αυτή γίνεται από χαρτόνι. Η κάθε πλευρά του τετραγώνου της βάσεως θα έχη μήκος 23,2 εκατοστά. Το ίδιο ύψος θα έχουν και οι βάσεις των τεσσάρων τριγώνων. Το ύψος των πλευρών των τριγώνων θα είναι 23,1 εκατοστά.

Υπόδειγμα 2ον.— Το τετράγωνο της βάσεως θα είναι 46,5 εκατοστά Χ 46,5. Οι δε πλευρές των τριγώνων 44,3 εκατοστά. Θα κολλήσετε τις πλευρές με «παπιέ γκοιό». Στη βάση της πυραμίδας θα αφήσετε μια όπη για να μπορείτε να βάξετε απ' αυτή τις εξοριστικές λάμπες ή οποιοδήποτε άλλο αντικείμενο θέλετε. Στο ένα τρίτο του ύψους της πυραμίδας θα φτιάξετε ένα μικρό ράφι όπου θα βάξετε τα αντικείμενα που θέλετε. Είναι προτιμώτερο όμως να κρεμάσετε με λεπτό σπάγγο από την κορυφή ένα δίσκο από γατόνι.

Και τώρα δεν έχετε παρά να δοκιμάσετε. Σας ευχόμεθα να επιτύχετε.

Οι δώδεκα βασιλοπούλες

Το παραμυθάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό, ζούσε ένας βασιλιάς που είχε δώδεκα θυγατέρες, που κοιμόντουσαν μαζί στη σειρά σ' ένα δωμάτιο. Κάθε βράδυ, όταν έφεταν στο κρεβάτι, ο βασιλιάς κλείδωνε πρώτα την πόρτα τους και ύστερα ανέβαινε στο δικό του διαμέρισμα.

Ένα πρωί όμως που άνοιξε την πόρτα τους, είδε ότι τα παπούτσια τους ήταν σκισμένα, λες και γύρευαν όλη τη νύχτα. Κάποις άστος δεν μπορούσε ν' ανακαλύψει πώς γινόταν αυτό και που πήγαιναν τη νύχτα οι βασιλοπούλες.

Αυτό το μυστήριο είχε θυμώσει πολύ το βασιλιά. Έβγαλε, λοιπόν, για το λαό του την παρακάτω διαταγή:

«Όποιος αναλάβει ν' ανακαλύψει που πάνε οι θυγατέρες μου και χορεύουν τη νύχτα, θα του δώσω γυναίκα εκείνη που θα του άρεση περισσότερο κι' ύστερ' από το θάνατό μου, θα γίνη αυτός βασιλιάς. Αν όμως σε τρεις μέρες και τρεις νύχτες δεν μάθω την αλήθεια, θα του κόψω το κεφάλι».

Ο πρώτος που ανέλαβε, ήταν ένα βασιλόπουλο. Μά δεν μπόρεσε να μάθη την αλήθεια κι' ο βασιλιάς πρόσταξε και του έκοψαν το κεφάλι.

Το ίδιο συνέβη και με πολλούς άλλους που ζήτησαν να λύσουν αυτό το μυστήριο. Μία μέρα άστος, πέρασε από εκείνη τη γύρα, ένας στρατιώτης. Στο δάσος συνάντησε μια γριά που τον ρώτησε που πάει:

— Πάω να δοκιμάσω την τύχη μου! τις απάντησε. Θέλω να μάθω που πηγαίνουν κάθε βράδυ οι θυγατέρες τού βασιλιά. Έγινε να μου δώσης καμιά καλή συμβουλή...

— Θάρρ' πώς μπορώ να σε βοηθήσω, του απάντησε η γριά.

Και πρόσθεσε:

— Πρόσεξε να μην πιής το κρασί που θα σου φέρουν το βράδυ στο δωμάτιο. Κάνε μόνο πώς το πίνεις και πώς κοιμάσαι...

Υστερα τούδωσ' μια υπέρτα και του είπε:

— Όσο την έχεις ριγμένη στους ώμους σου, είσαι άστος. Έτσι μπορείς να παρακολουθήσεις τις βασιλοπούλες που θα πάνε, χωρίς αυτές να σε βλέπουν...

Ο τυχερός στρατιώτης έπιασε σε λίγο στο παλάτι. Εκεί είχε τί ήθελε και άμείσως τον καλοδέχτηκαν. Τον έντυσαν σαν βασιλόπουλο και τον έβαλαν να κοιμηθή στο ίδιο δωμάτιο. Σε λίγο, του πήγε η πιο μεγάλη βασιλοπούλα μια κούπα κρασί.

Ο στρατιώτης έκανε πώς το ήπια κι' ύστερα πάλι έκανε πώς άποκοιμήθηκε.

Τότε οι δώδεκα βασιλοπούλες γέλασαν και η μεγαλύτερη είπε:

— Τον καμένο! Θα χάση κι' αυτός το κεφάλι του!

Υστερα άνοιξαν τις κασέλες τους και τούθηκαν: Φόρεσαν τα μεταξωτά τους, και τα παπούτσια τους.

Τότε η πιο μεγάλη βασιλοπούλα ανέθηκε στο κρεβάτι της και το χτύπησε με το χέρι της. Άμέσως το κρεβάτι βούλιαξε μέσα στο πάτωμα και άνοιξε μια πόρτα. Ο στρατιώτης είδε τις πριγκίπισσες να κατεβαίνουν στην καταπακτή από μια σκάλα.

Σε λίγο βρέθηκαν σ' ένα ωραίο δάσος, όπου τα δέντρα είχαν φύλλα άσπρινα. Για να θυμάται τη διαδρομή, ο στρατιώτης έκοψε ένα κλαδί.

Έπειτα, έφτασαν σ' ένα άλλο δάσος, όπου τα φύλλα ήταν χρυσαφένια. Έδώ ο στρατιώτης έκοψε ένα δεύτερο κλαδί.

Σε λίγο, έφτασαν σε μια μεγάλη λίμνη. Στην όχθη της περιέμεναν δώδεκα μικρές βάρκες μ' ένα ωραίο πριγκιπόπουλο στην κάθε μία.

Οι βασιλοπούλες τότε, μπήκαν άμέσως στις βάρκες. Ο στρατιώτης τώρα δεν ήξερε τι να κάνει. Σε ποιά βάρκα να μπη; Το βάρος του θα πρόδινε την παρουσία του. Μά και πώς να μείνη πίσω;

Πήρε, λοιπόν, την απόφασι και μπήκε στη βάρκα της μικρής. Έφτασαν έτσι στην αντίπερα όχθη, όπου ύψωνόταν ένας

Ιο παιδάκι στην κοίτα

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Γέννα, γέννα θρονιά μας,
να πληθύνη τα αυγά μας.
Πέντε - δέκα να τα βάρω
και το Πάσχα να τα χάσω.

Κι' άλλα δέκα να τα βάλω
ένα κολλητά στο άλλο.
Κάθισε να τα ξεστάνης,
θρονιόπουλα να κάνης.

το καθένα να σου πη
πύ, πύ, πύ, πύ, πύ, πύ.
Να γερμίζω το γεράκι,
να τους δίνω κριθαράκι!...

ΧΡ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ

σμένος πύργος. Εκεί μπήκαν όλα τα ζευγάρια και το κάθε πριγκιπόπουλο άρχισε να χορεύη με τη ντόμα του. Ο στρατιώτης, που ήταν πάντα εχθρός, έστεκε και περιέμενε σε μια γωνία.

Μά κάθε φορά που σερβιριζόταν μια κούπα κρασί για τα βασιλόπουλα, ο στρατιώτης άπλωνε το άστος χέρι του, την έπαιρνε κι' έπινε το κρασί.

Τα βασιλόπουλα, ξετρελλαμένα όπως ήταν από το χορό, δεν καταλάβαιναν τίποτα. Η μικρή βασιλοπούλα, άστος, κάτι μυρίστηκε κι' είπε πάλι τους φόβους της στη μεγάλη. Μά εκείνη πάλι την ήσυχασε.

Χόρευαν έτσι ως τις τρεις το πρωί, στήθηκαν τα παπούτσια τους. Σταμάτησαν τότε το χορό και τα πριγκιπόπουλα πήραν τις βασιλοπούλες, και τις πέρασαν ξανά από τη λίμνη.

Ο στρατιώτης πήρε θέση στη βάρκα της μικρής βασιλοπούλας. Στην αντίκρουση όσθη, οι βασιλοπούλες άποκαίρε-τησαν τους καλούς τους και τους υποσχέθηκαν, ότι θα ξαναρχόνταν την άλλη νύχτα.

Όταν έφτασαν στην υπόγεια σκάλα, που ώδηγούσε στο δωμάτιό τους, ο άστος στρατιώτης έπρεξε πρώτος στο δωμάτιό του κι' έκανε πως κοιμόταν. Κι' όταν οι βασιλοπούλες πλησίασαν στο κρεβάτι και τον είδαν, γιατί είχε βγάλει τη μαγική υπέρτα, πούχασαν και είπαν:

— Κανείς δεν έβλεπε το μυστήριό μας!... Ο στρατιώτης κοιμάται ακόμα...

Έβγαλαν έπειτα, τα μεταξωτά τους και κοιμήθηκαν κι' αυτές.

Το πρωί ο στρατιώτης δεν είχε τίποτε για ό,τι είχε συμβεί, γιατί ήθελε να ξαναδεί εκείνον τον άστος πυργο. Έτσι πήγε μαζί τους, με τον ίδιο τρόπο, και τη δεύτερη καθώς και την τρίτη νύχτα, όπου έγιναν πάλι εκεί τα ίδια πράγματα. Την τρίτη νύχτα, όμως, ο στρατιώτης πήρε μαζί του από τον πυργο μια από τις χρυσές κούπες, που μ' αυτές έπιναν κρασί τα βασιλόπουλα.

Το πρωί της τέταρτης ημέρας, ο στρατιώτης διατάχθηκε να παρουσιάσται στο βασιλιά. Μαζί του πήρε τότε τα τρία κλαδιά και τη γουστή κούπα.

— Πού πάνε, λοιπόν, και χορεύουν οι κόρες μου τη νύχτα; τον ρώτησε ο βασιλιάς.

Εκείνος του διηγήθηκε ό,τι είχε γίνει και του έδειξε τα τρία κλαδιά και τη χρυσή κούπα.

Τότε ο βασιλιάς φώναξε τις κόρες του και τις ρώτησε αν ό,τι είχε πει ο στρατιώτης, ήταν αλήθεια.

— Ναί, παραδέχτηκαν εκείνες. Είνε αλήθεια!...

Τότε ο βασιλιάς ρώτησε τον στρατιώτη ποιαν απ' όλες ήθελε για γυναίκα του κι' εκείνος διάλεξε τη μεγαλύτερη βασιλοπούλα.

Παντρεύτηκαν, λοιπόν, την ίδια ημέρα. Κι' έπειτα από λίγα χρόνια, ο στρατιώτης έγινε ο βασιλιάς. Κι' ύστερα, παντρεύτηκαν κι' οι άλλες έντεκα βασιλοπούλες με τα βασιλόπουλα κι' έζησαν όλοι ευτυχισμένοι.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Το γατάκι

Η ιστοριούλα σας

Η μικρή Άνθουλα, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι τεσσάρων χρονών, διαβάει το παραμυθάκι του «Θησαυρού». Συγγνώμη όμως προσέχει και το γατάκι της, που είνε ξαπλωμένο κοντά στο τζάκι κι' ετοιμάζεται να κοιμηθή.

Σε λίγο το γατάκι έχει πάρει τον πρώτο και άρχίζει να ρουθουνίζει.

Μόλις η μικρή Άνθουλα ακούει το ρουθουνισμό του, σταματάει άμέσως το διάβασμα, τρέχει κοντά του το παίρνει και το φέρονε στον καναπέ, όπου καθόταν.

— Γιατί τόβγαλες από εκεί το γατάκι; τη ρωτάει με άπορία η υπέρτα της.

— Δεν άκουσες, μαμά; απαντάει η Άνθουλα. Το καμένο είχε άρχισει να... θάβει!

MIKY—MAOYΣ

Χιούμορ

Η θεία: Τί κάνεις εκεί Τοτό;

Ο Τοτός: Γράφω ένα νοήμα στη μικρή μου αδελφή.

Η θεία: Μά καλά, εσύ δεν ξέρεις να γράφεις!...

Ο Τοτός: Καί τί μ' αυτό; Μάπως η αδελφή μου ξέρει να διαβάει!...

Η μητέρα: Πηγαίνεις τρία νοήματα τώρα σ'α σχολείο κι' ακόμα μόνο ως το δέκα ξέρεις να μετρήσεις! Τί θα γίνη με το νάλι σου; Τί δουλειά θα μπορέσης να κάνης στη ζωή σου!...

Ο Τοτός: Το βόλκα, μαμά! Θα γίνω διαίτητης σε πυγμαίους άγώνες!...

Μαμά, εγώ ξέρω να μετρώ στα δάντυλά μου ως τα δέκα...

Κι' εγώ ξέρω ένα παιδί στην ηλικία σου που μετράει ως τα τριάντα!...

— Πά, πά! Και πού τα βρίσκει τόσα δάντυλα;

Όταν έφτασαν στην υπόγεια σκάλα, που ώδηγούσε στο δωμάτιό τους, ο άστος στρατιώτης έπρεξε πρώτος στο δωμάτιό του κι' έκανε πως κοιμόταν. Κι' όταν οι βασιλοπούλες πλησίασαν στο κρεβάτι και τον είδαν, γιατί είχε βγάλει τη μαγική υπέρτα, πούχασαν και είπαν:

— Κανείς δεν έβλεπε το μυστήριό μας!... Ο στρατιώτης κοιμάται ακόμα...

Έβγαλαν έπειτα, τα μεταξωτά τους και κοιμήθηκαν κι' αυτές.

Το πρωί ο στρατιώτης δεν είχε τίποτε για ό,τι είχε συμβεί, γιατί ήθελε να ξαναδεί εκείνον τον άστος πυργο. Έτσι πήγε μαζί τους, με τον ίδιο τρόπο, και τη δεύτερη καθώς και την τρίτη νύχτα, όπου έγιναν πάλι εκεί τα ίδια πράγματα. Την τρίτη νύχτα, όμως, ο στρατιώτης πήρε μαζί του από τον πυργο μια από τις χρυσές κούπες, που μ' αυτές έπιναν κρασί τα βασιλόπουλα.

Το πρωί της τέταρτης ημέρας, ο στρατιώτης διατάχθηκε να παρουσιάσται στο βασιλιά. Μαζί του πήρε τότε τα τρία κλαδιά και τη γουστή κούπα.

— Πού πάνε, λοιπόν, και χορεύουν οι κόρες μου τη νύχτα; τον ρώτησε ο βασιλιάς.

Εκείνος του διηγήθηκε ό,τι είχε γίνει και του έδειξε τα τρία κλαδιά και τη χρυσή κούπα.

Τότε ο βασιλιάς φώναξε τις κόρες του και τις ρώτησε αν ό,τι είχε πει ο στρατιώτης, ήταν αλήθεια.

— Ναί, παραδέχτηκαν εκείνες. Είνε αλήθεια!...

Τότε ο βασιλιάς ρώτησε τον στρατιώτη ποιαν απ' όλες ήθελε για γυναίκα του κι' εκείνος διάλεξε τη μεγαλύτερη βασιλοπούλα.

Παντρεύτηκαν, λοιπόν, την ίδια ημέρα. Κι' έπειτα από λίγα χρόνια, ο στρατιώτης έγινε ο βασιλιάς. Κι' ύστερα, παντρεύτηκαν κι' οι άλλες έντεκα βασιλοπούλες με τα βασιλόπουλα κι' έζησαν όλοι ευτυχισμένοι.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Πες πρώτα καλημέρα της γιαγιάς, Τοτό!...

Όταν έφτασαν στην υπόγεια σκάλα, που ώδηγούσε στο δωμάτιό τους, ο άστος στρατιώτης έπρεξε πρώτος στο δωμάτιό του κι' έκανε πως κοιμόταν. Κι' όταν οι βασιλοπούλες πλησίασαν στο κρεβάτι και τον είδαν, γιατί είχε βγάλει τη μαγική υπέρτα, πούχασαν και είπαν:

— Κανείς δεν έβλεπε το μυστήριό μας!... Ο στρατιώτης κοιμάται ακόμα...

Έβγαλαν έπειτα, τα μεταξωτά τους και κοιμήθηκαν κι' αυτές.

Το πρωί ο στρατιώτης δεν είχε τίποτε για ό,τι είχε συμβεί, γιατί ήθελε να ξαναδεί εκείνον τον άστος πυργο. Έτσι πήγε μαζί τους, με τον ίδιο τρόπο, και τη δεύτερη καθώς και την τρίτη νύχτα, όπου έγιναν πάλι εκεί τα ίδια πράγματα. Την τρίτη νύχτα, όμως, ο στρατιώτης πήρε μαζί του από τον πυργο μια από τις χρυσές κούπες, που μ' αυτές έπιναν κρασί τα βασιλόπουλα.

Το πρωί της τέταρτης ημέρας, ο στρατιώτης διατάχθηκε να παρουσιάσται στο βασιλιά. Μαζί του πήρε τότε τα τρία κλαδιά και τη γουστή κούπα.

— Πού πάνε, λοιπόν, και χορεύουν οι κόρες μου τη νύχτα; τον ρώτησε ο βασιλιάς.

Εκείνος του διηγήθηκε ό,τι είχε γίνει και του έδειξε τα τρία κλαδιά και τη χρυσή κούπα.

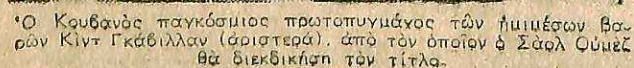
Τότε ο βασιλιάς φώναξε τις κόρες του και τις ρώτησε αν ό,τι είχε πει ο στρατιώτης, ήταν αλήθεια.

Ὁ ἀντάξιος διάδοχος τοῦ
Γάλλου πρωτοπυγμαχου
Μαρσέλ Σερντάν

★

Ο Σαρλ Ουμέζ κέρδισε
φίλη και δόξα στις Ήνωμέ-
νες Πολιτείες της Αμερικής,
το 1948, όταν νίκησε στους

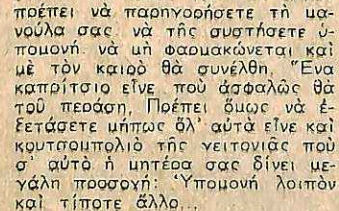

Γεννημένος πυγμαχός, έχει
πολύ γερά και τὰ δύο χέρια
και γερή επίσης καρδιά. Οἱ

“Ετσι, λοιπόν, ο Ουμάρ, διάδοχος πιά του Σερνταν, βαδίζει με μεγάλες ελπίδες για την κατάκτηση του παγκοσμίου πρωταθλήματος ήμι- μέσων. Θα τὸ κατορθώσει; Ο χρόνος θα τὸ δείξει.

T. F. ZAKELMANIOTI

1) ΤΕΧΝΑΣΜΑ — ΕΝΑΡΘΡΟΣ, 2) ΑΝΑ — ΝΤΑΝ — ΠΕΤΟ — ΩΡΑ, 3) ΡΑ — ΚΤΗΝΟΔΙΑΙ — ΑΜΑΡ, 4) ΤΡΑΝΟΣ — ΤΙ — ΑΠΑΤΟ, 5) ΧΑΜΑΙ — ΝΙΚΗ — ΩΡΑΙΟΝ, 6) ΟΙΟΝΟΣ — ΡΕ — ΕΛΟΣ, 7) ΠΟΛΟΣ — ΠΗΝΕΙΟΣ, 8) ΟΛΟΣ — ΩΡΑ — ΣΙΤΟΣ — ΓΚ, 9) ΙΟΣ — ΤΡΩΚΤΙΚΟΣ — ΔΥΟ, 10) ΟΣ — ΠΡΩΤΗ — ΣΟΣ — ΝΑΝΙ, 11) ΦΑΙΝΟΛΗ — ΠΑΣΑΝ, 12) ΠΙΝΟ — ΣΙ — ΣΗΜΕΙΩ, 13) ΚΕΝΤΡΑ — ΔΕΚΑ — ΓΑΙΗΝ, 14) ΑΡΤΙΑ — ΑΩ — ΑΣΜΑΤΑ, 15) ΡΑΙΤ — ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ — ΕΤ, 16) ΑΙΑ — ΒΕΤΟ — ΠΟΤΑ — ΑΠΟ, 17) ΣΩΣΙΒΙΟΝ — ΑΝΑΙΔΕΙΣ.

Λυδία Πουλιέζου - Δούκα
 Ίατρος - Δερματολόγος
 Τηλ 54-203 - Στουναρά 30

Τέσσερα χρόνια μετά τους ε-
ταίο φίλο που γυρίσε ποστο-
Ρίτα Χάινγουοθ γυρίζει στ
νέα ταινία με την οποία θ
στον κινηματογράφο. Στ φί
πρόθεσι στην Τριντάντο ή
Γκλεν Φοντ που έχει παίξει
επιτυχίες της. Στ φωτογραφ
ατούντιο, κατά την διάρκεια ι

Τέσσερα χρόνια μετά τους «Εσώτερους Κάμεν», το τελευταίο φιλμ που γύρισε ποτού παντρευτή τον Άλφ Χάν, Ρίτα Χάινγουοθ γυρίζει στα στούντιο της Κολομβία μία νέα ταινία με την οποία θα πανηγυρίσει η επανόδοσ της στον κινηματογράφο. Στο φιλμ αυτό που τιτλοφορείται «Υπόθεσις στην Γριντάντ» η Ρίτα έχει για πρωταγόνιο τον Γκλέν Φόρντ, που έχει παίξει μαζί της και σε πολλές παλαιές επιτυχίες της. Στο φωτογραφία μας η Ρίτα και ο Γκλέν στο στούντιο, κατά την διάρκεια μιας διακοπής της δουλειάς τους.

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

«Ο άντρας μου κι' όλοι γύρω μου πιστεύουν πως σκότωσα το Ζέμπο για να υπερσπασθώ την τιμή μου και δεν υπάσκει κανείς που να μη βρῆκε την πράξη μου αυτή σωστή και δίκαιη.

«Η αλήθεια, όμως, είναι όλο το διαφανές. Τη στιγμή που πίεσα τη σκανδάλη, δεν είχα πιά να προστατεύσω τίποτα... Γιατί είχα δώσει τα πάντα... Τα πάντα!... Και τα είχα δώσει με τη θέλησή μου...»

Το σωστό, λοιπόν, θα ήταν να γυρίσω την κάννη του όπλου μου πάνω στον ίδιο έαυτό μου! Μά είχα τη μικρότητα να ξεπλύνω την ατιμία μου με το αίμα ενός άλλου.

«Η τραγική εκείνη νύχτα μου φαίνεται σαν όνειρο, κάθε φορά που ή σκέψι μου ξαναγυρίζει σ' αυτήν.

«Ο άντρας μου έλειπε από μερικές ημέρες στο Μουνγκάλα και δεν θα γύριζε πάλι από μια βδομάδα.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που έμενα μόνη, ανάμεσα στους ιδιαιτεμένους υπαρέτες μας. Μ' άναψαν όλοι και με σέβονταν. Δεν είχα, λοιπόν, τίποτα να φοβηθώ. Κι' άλλωστε, δεν αποχωριζόμουν ποτέ ούτε το μαστίγιο, ούτε το περιστόφο μου.

«Εκείνο το βράδυ, άφου ξεφύλλισα μερικά περιοδικά που μου είχαν στείλει από την Άγγλία, πήρα ένα λουτρό κι' έπεσα για να κοιμηθώ.

«Αλλά, σε λίγο, άκουσα έναν ασυνήθιστο θόρυβο μέσα στο δωμάτιό μου. Απλώσα τότε το χέρι μου κι' άναψα το φως.

Μπροστά μου, σε απόσταση ενός περσίου μέτρου από το κρεβάτι μου, στεκόταν ο Ζέμπο.

«Ήταν ένας μινιάς, που ο άντρας μου τον συμπαρούσε

πολύ. Ήταν έξυπνος, πρόθυμος και άφοβος.

— Τί θέλεις εδώ, Ζέμπο; Είχα προσέξει πολλές φορές ως τότε ότι το βλέμμα του στρεφόταν με μια παράξενη επιμονή πάνω μου. Αλλά δεν είχα δώσει καμιά σημασία σ' αυτό το πράγμα.

Χρειάστηκε να του κάμω δυο ή τρεις φορές την ίδια ερώτηση για ν' αποφασίσω ν' ανοίξω το στόμα μου.

— «Ήθα για σένα, κυρία, μου άπάντησε.

— Για μένα;... «Εγείς να μου πῆς τίποτε, Ζέμπο;»

— Ναι.

— Μίλησε...

Είδα τα χέρια του που απλώνονταν προς το μέρος μου. Αλλά πρόφτασα και πήρα το μαστίγιο μου, που το κρεμούσα πάντα στον τοίχο πάνω από το κεφάλι μου και τον γύρισα με τόση δύναμη, που για μια στιγμή, έχασε την ισορροπία του και λίγο έλειψε να σωριαστεί στο πάτωμα.

— Φύγε! του φώναξα.

«Αλλ' ο Ζέμπο δεν κινήθηκε από τη θέση του.

Μείναμε έτσι για μερικές στιγμές, κυττάζοντας ο ένας τον άλλον.

Και, ξαφνικά, ο νεαρός μινιάς βρέθηκε πλάι μου. Τα χέρια του έσφιγγαν σαν δύο σιδερένιες ντανάδες τα δικά μου. Αλλ' η φωνή του ήταν πολύ ήρεμη... Κάτι περισσότερο: τρυφερή.

Μου μιλούσε για την αγάπη που με λόγια που δεν θα φανταζόμουν ποτέ πως μπορούσαν να βγούν από το στόμα του... Μ' άναψαν, έλεγε, από καιρό, από την εποχή που πρωτοήλθε στο σπίτι μας... Κι' η αγάπη του ήταν μεγάλη κι' άγνή... Δεν είχε έρθει για να μου κάνει κακό. Ήθελε μόνο να μου μιλήσει γι' αυτή την αγάπη που πλημμύριζε το

σπίθος του... Γιατί είχα φοβηθεί: Άκούσε να πῶ μια μόνο λέξη, για να φύγει άμέσως και να μην παρουσιάσει ποτέ πια μπροστά μου!

Τα χέρια του δεν έσφιγγαν πια τα δικά μου όπως πριν... Με γάιδευαν τώρα απαλά...

«Εξακολούθησε να μιλάει άρκετά ώρα ακόμη... Το μαστίγιο είχε ξεφύγει τώρα από τα χέρια μου και τον κύτταζα σαν υπνωτισμένη...

«Ο Ζέμπο ήταν, στ' αλήθεια, ένας πολύ ώριμος νέος. Το έβρινα κομψό του γυάλιζε κάτω από το φως της λάμπας και το βλέμμα του είχε μια βελουδένια απαλότητα... Είχα την εντύπωση πως αυτό το βλέμμα, όπως έφευγε πάνω μου, μου γάιδευε τα νύχια, το στήθος, τα πόδια κι' ένοιωθα μια περίεργη ανατριχίλα σ' όλο μου το κορμί...

— Να φύγω, κυρία; με ρώτησε ο Ζέμπο σε μια στιγμή.

«Από τα βάθη της ψυχής μου ανέβηκε μια φωνή: «Ναι!... Αλλ' η λέξη που είπα τον κρεμούσα πάντα στον τοίχο πάνω από το κεφάλι μου και τον γύρισα με τόση δύναμη, που για μια στιγμή, έχασε την ισορροπία του και λίγο έλειψε να σωριαστεί στο πάτωμα.

— Φύγε! του φώναξα.

«Αλλ' ο Ζέμπο δεν κινήθηκε από τη θέση του.

Μείναμε έτσι για μερικές στιγμές, κυττάζοντας ο ένας τον άλλον.

Και, ξαφνικά, ο νεαρός μινιάς βρέθηκε πλάι μου. Τα χέρια του έσφιγγαν σαν δύο σιδερένιες ντανάδες τα δικά μου. Αλλ' η φωνή του ήταν πολύ ήρεμη... Κάτι περισσότερο: τρυφερή.

Μου μιλούσε για την αγάπη που με λόγια που δεν θα φανταζόμουν ποτέ πως μπορούσαν να βγούν από το στόμα του... Μ' άναψαν, έλεγε, από καιρό, από την εποχή που πρωτοήλθε στο σπίτι μας... Κι' η αγάπη του ήταν μεγάλη κι' άγνή... Δεν είχε έρθει για να μου κάνει κακό. Ήθελε μόνο να μου μιλήσει γι' αυτή την αγάπη που πλημμύριζε το

σπίθος του... Γιατί είχα φοβηθεί: Άκούσε να πῶ μια μόνο λέξη, για να φύγει άμέσως και να μην παρουσιάσει ποτέ πια μπροστά μου!

Τα χέρια του δεν έσφιγγαν πια τα δικά μου όπως πριν... Με γάιδευαν τώρα απαλά...

«Εξακολούθησε να μιλάει άρκετά ώρα ακόμη... Το μαστίγιο είχε ξεφύγει τώρα από τα χέρια μου και τον κύτταζα σαν υπνωτισμένη...

«Ο Ζέμπο ήταν, στ' αλήθεια, ένας πολύ ώριμος νέος. Το έβρινα κομψό του γυάλιζε κάτω από το φως της λάμπας και το βλέμμα του είχε μια βελουδένια απαλότητα... Είχα την εντύπωση πως αυτό το βλέμμα, όπως έφευγε πάνω μου, μου γάιδευε τα νύχια, το στήθος, τα πόδια κι' ένοιωθα μια περίεργη ανατριχίλα σ' όλο μου το κορμί...

— Να φύγω, κυρία; με ρώτησε ο Ζέμπο σε μια στιγμή.

«Από τα βάθη της ψυχής μου ανέβηκε μια φωνή: «Ναι!... Αλλ' η λέξη που είπα τον κρεμούσα πάντα στον τοίχο πάνω από το κεφάλι μου και τον γύρισα με τόση δύναμη, που για μια στιγμή, έχασε την ισορροπία του και λίγο έλειψε να σωριαστεί στο πάτωμα.

— Φύγε! του φώναξα.

«Αλλ' ο Ζέμπο δεν κινήθηκε από τη θέση του.

Μείναμε έτσι για μερικές στιγμές, κυττάζοντας ο ένας τον άλλον.

Και, ξαφνικά, ο νεαρός μινιάς βρέθηκε πλάι μου. Τα χέρια του έσφιγγαν σαν δύο σιδερένιες ντανάδες τα δικά μου. Αλλ' η φωνή του ήταν πολύ ήρεμη... Κάτι περισσότερο: τρυφερή.

Μου μιλούσε για την αγάπη που με λόγια που δεν θα φανταζόμουν ποτέ πως μπορούσαν να βγούν από το στόμα του... Μ' άναψαν, έλεγε, από καιρό, από την εποχή που πρωτοήλθε στο σπίτι μας... Κι' η αγάπη του ήταν μεγάλη κι' άγνή... Δεν είχε έρθει για να μου κάνει κακό. Ήθελε μόνο να μου μιλήσει γι' αυτή την αγάπη που πλημμύριζε το

σπίθος του... Γιατί είχα φοβηθεί: Άκούσε να πῶ μια μόνο λέξη, για να φύγει άμέσως και να μην παρουσιάσει ποτέ πια μπροστά μου!

Τα χέρια του δεν έσφιγγαν πια τα δικά μου όπως πριν... Με γάιδευαν τώρα απαλά...

«Εξακολούθησε να μιλάει άρκετά ώρα ακόμη... Το μαστίγιο είχε ξεφύγει τώρα από τα χέρια μου και τον κύτταζα σαν υπνωτισμένη...

«Ο Ζέμπο ήταν, στ' αλήθεια, ένας πολύ ώριμος νέος. Το έβρινα κομψό του γυάλιζε κάτω από το φως της λάμπας και το βλέμμα του είχε μια βελουδένια απαλότητα... Είχα την εντύπωση πως αυτό το βλέμμα, όπως έφευγε πάνω μου, μου γάιδευε τα νύχια, το στήθος, τα πόδια κι' ένοιωθα μια περίεργη ανατριχίλα σ' όλο μου το κορμί...

— Να φύγω, κυρία; με ρώτησε ο Ζέμπο σε μια στιγμή.

«Από τα βάθη της ψυχής μου ανέβηκε μια φωνή: «Ναι!... Αλλ' η λέξη που είπα τον κρεμούσα πάντα στον τοίχο πάνω από το κεφάλι μου και τον γύρισα με τόση δύναμη, που για μια στιγμή, έχασε την ισορροπία του και λίγο έλειψε να σωριαστεί στο πάτωμα.

— Φύγε! του φώναξα.

«Αλλ' ο Ζέμπο δεν κινήθηκε από τη θέση του.

Μείναμε έτσι για μερικές στιγμές, κυττάζοντας ο ένας τον άλλον.

Και, ξαφνικά, ο νεαρός μινιάς βρέθηκε πλάι μου. Τα χέρια του έσφιγγαν σαν δύο σιδερένιες ντανάδες τα δικά μου. Αλλ' η φωνή του ήταν πολύ ήρεμη... Κάτι περισσότερο: τρυφερή.

Μου μιλούσε για την αγάπη που με λόγια που δεν θα φανταζόμουν ποτέ πως μπορούσαν να βγούν από το στόμα του... Μ' άναψαν, έλεγε, από καιρό, από την εποχή που πρωτοήλθε στο σπίτι μας... Κι' η αγάπη του ήταν μεγάλη κι' άγνή... Δεν είχε έρθει για να μου κάνει κακό. Ήθελε μόνο να μου μιλήσει γι' αυτή την αγάπη που πλημμύριζε το

Η κληρονομιά του γαϊδάρου

Μια μέρα, παρουσιάστηκε στον κατή της Προύσας ένας βοσκός.

— Κατή μου, του είπε, ήρθα να σου λύσω μια άπορία...

— Λέγε... του άπάντησε ο κατή με σοβαρό ύφος. Έδω είμαι εγώ για να κρίνω τους ανθρώπους, σύμφωνα με το Κοράνι...

— Είχα, λοιπόν, κατή μου, ένα γαϊδάρη, που ακολουθούσε το κοπάδι μου όλη τη μέρα, και το βράδυ γύριζε φορτωμένος ζύλα στο μαντρί... Χρόνια του είχα και για τους κόπους του γάρισα μια χρονιά ένα άρνι...

— Άρνι; άπάντησε ο κατή. Για λέγε παρακάτω...

— Εκείνο, λοιπόν, το άρνι που χάρισα στο γαϊδάρη μου μεγάλωσε, έγινε προβάτινο, γέννησε, τα νέα άρνια μεγάλωσαν, γέννησαν κι' αυτά κι' έφτασε, σε μερικά χρόνια, να έχω ο γαϊδάρης όγδοντα πρόβατα...

— Και τί τα κάνει τώρα ο γαϊδάρης σου τα όγδοντα πρόβατα; ρώτησε ο κατή με ενδιαφέρον, γιατί μυστήθηκε καλό μεζέ...

— Ο γαϊδάρης μου, κατή μου, φάθηκε. Ήθα, λοιπόν, να μου πῆς σε ποιόν θα δώσω την κληρονομιά του...

— Έκανες πολύ καλά, του είπε ο κατής δίνοντας. Τώρα βάλ' δώ το Κοράνι και θα σου απαντήσω...

«Ο κατής άνοιξε το Κοράνι και έκανε τάχα πως έψαχνε. Ύστερα από λίγο, σταμάτησε σε μια σελίδα και είπε επίσημα:

— Το Κοράνι, άνθρωπε του Θεού, λέει, ότι τα όγδοντα πρόβατα του γαϊδάρου σου τα παίρνει ο κατή... Πάμηνε, τώρα να μου τα φερεις...

«Ο βοσκός όμως κοινοστάθηκε άναποφασιστός.

— Γιατί δεν πάς; του φώναξε άσπλην ο κατή.

— Θέλω να σε ρωτήσω ακόμη κατή... του είπε ο βοσκός. Τί συγγένεια έχεις, κατή μου, με το γαϊδάρη μου;

— Ο κατής δεν τάνασε:

— Για να μάθεις τί σχέσι έχω, του είπε, να πάς να ρωτήσεις το Ναστραδίν Χότζα, που ζερεί όλων μας τις συγγένειες...

«Ο βοσκός, περίεργος, τράβηξε για το σπίτι του Χότζα. Ο κατή, όμως, έπεισε γρήγορα έναν άνθρωπο να εισηγηθεί το Χότζα για την απάντησή που έπρεπε να δώσει, τάχυντάς του δέκα πρόβατα.

«Όταν, λοιπόν, ο βοσκός ρώτησε το Χότζα, ο Ναστραδίν του άπάντησε:

— Άνθρωπε του Θεού, μάθε πως ο κατή της Προύσας έχει βγάλει τρεις άδικες δικαστικές αποφάσεις, που ο λειτουργικός σουλάτanos μας δεν άνακηρύζει πρώτο γαϊδάρη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας!

Χαϊδύοντας δε τα γένεια του, συνέχισε:

— Άειντε, λοιπόν, να του πῆς τα πρόβατα, γιατί αυτός κληρονομάει όλους τους γαϊδάρους...

Και, μόλις γύρισε την πλάτη του για να φύγει ο ήλιος βοσκός, ο Χότζας πρόσθεσε σιγανά:

— ...σαν κι' εμένα...

«Απαγορεύεται η αναδημοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδείας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7 τῷ Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βαρσαβίου αρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, δόξ Δύσεως, Ν. Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἔτησίᾳ Δρχ. 200.000

» Ἐξαμηνίᾳ » 100.000

» Τρίμηνῳ » 60.000

Ἐμβόματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐσωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς ταύτης πρὸς τὸν κ. Ἰωάννη Παπαγεωργίου.

Πιστώμε με!...

Ο νυχτερινός ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Παράξενο διήγημα

—Πότε, μπαμπά, θα γυρίσει η μαμά; ρώτησε μια παιδική φωνίτσα μέσα στο μισοσκόταδο του δωματίου.

«Ο Τζών Μπίρλεϋ στάθηκε μια στιγμή στο κατώφλι.

—Δεν ξέρω, παιδάκι μου! Κοιμήσου... άπάντησε, κλείνοντας την πόρτα.

«Όστόσο ήξερε πως δεν θα γύριζε ποτέ η γυναίκα του, η Έλεν. Ο υπερήφανος κι' αλυστηρός χαρακτήρας του δεν θα τη συγχωρούσε ποτέ, που τον είχε εγκαταλείψει για ν' ακολουθήσει έναν άλλον, ποδοπατώντας την καρδιά του και την ευτυχία του!

Είχαν περάσει δυο μήνες άφ' έπου ο στενός φίλος του Πέτζε Κόντ, την παραμονή που θάφευγε για τίς Ἰνδίες, είχε πείσει την Έλεν να τον ακολουθήσει. Σ' αυτό το διάστημα, ο Τζών άλλοτε διψούσε τα χόδια της άπιστης κι' άλλοτε λυσούσε με τον έαυτο του, για την τόση άδυναμία του. Θάχε τρελλαθεί ίσως, αν δεν είχε κοντά του το παιδί του...

—Καταραμένε Κόντ, μουρμούρισε υπαινιγντας στην κάμαρά του. «Αν σε βωδ' ποτέ μπροστά μου, θα σε σκοτώσω σαν σκυλί... Θά σου φτέμω μια σφαίρα στην καρδιά!

«Έβγαλε άπόνα συρτάρι: το ρεβόλβερ του κι' έσφιξε σπασμωδικά τη λαβή του... Τ' άφισε ύστερα πάλι στην έβση του κι' άδειασε δυο ποτήρια ούτοκο, μονορρούσι. Το άλκοολ τον ζάλιζε και τον βοηθούσε να ξεγνάψει...

«Ενώ άναβε ένα τσιγάρο, κύτταξε τυχαία το ρολόι. Ήταν 9 και 20'. Την ίδια στιγμή, άκουσε ένα έλαφοό χτύπημα στην πόρτα. Θάταν ίσως η καμαρούέρα που έρχόταν να τον ρωτήσει αν ήθελε τίποτε, για να πάν να κοιμηθώ.

—Εμπρός! φώναξε.

«Η πόρτα άνοιξε και φάνηκε στο κατώφλι ένας άντρας. Σταμάτησε, κυττάζοντας το Τζών, άμυλητος και σοβαρός.

—Πέτζε Κόντ! Έδώ είσαι λοιμουνόγος εκείνος.

«Έτρεξε, πῆρε το ρεβόλβερ του και τον σπάζαψε.

—Έχεις να πῆς τίποτε, πρὶν σε σκοτώσω; του φώνησε.

—Περίμενε μια στιγμή... του είπε ο επισκέπτης με σιγανή φωνή. «Ανακηρύζει πρώτο γαϊδάρη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας!

Χαϊδύοντας δε τα γένεια του, συνέχισε:

—Άειντε, λοιπόν, να του πῆς τα πρόβατα, γιατί αυτός κληρονομάει όλους τους γαϊδάρους...

Και, μόλις γύρισε την πλάτη του για να φύγει ο ήλιος βοσκός, ο Χότζας πρόσθεσε σιγανά:

— ...σαν κι' εμένα...

«Απαγορεύεται η αναδημοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδείας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7 τῷ Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βαρσαβίου αρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, δόξ Δύσεως, Ν. Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἔτησίᾳ Δρχ. 200.000

» Ἐξαμηνίᾳ » 100.000

» Τρίμηνῳ » 60.000

Ἐμβόματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐσωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς ταύτης πρὸς τὸν κ. Ἰωάννη Παπαγεωργίου.

Πιστώμε με!...

—Θάναι τα τελευταία σου λόγια, καταραμένε... Έχεις δέκα δηνάρια να σου δώσω...

—Πρέπει να ξαναπάσεις κοντά σου την Έλεν, Τζών. Ήταν ένα λάθος... Η γυναίκα σου είναι άτρεμαν, για να βρῆ τον άσπιδό του σύγκοιτη, άγνή, πιστή σ' εμένα...

—Θάναι τα τελευταία σου λόγια, καταραμένε... Έχεις δέκα δηνάρια να σου δώσω...

—Πρέπει να ξαναπάσεις κοντά σου την Έλεν, Τζών. Ήταν ένα λάθος... Η γυναίκα σου είναι άτρεμαν, για να βρῆ τον άσπιδό του σύγκοιτη, άγνή, πιστή σ' εμένα...

—Θάναι τα τελευταία σου λόγια, καταραμένε... Έχεις δέκα δηνάρια να σου δώσω...

—Πρέπει να ξαναπάσεις κοντά σου την Έλεν, Τζών. Ήταν ένα λάθος... Η γυναίκα σου είναι άτρεμαν, για να βρῆ τον άσπιδό του σύγκοιτη, άγνή, πιστή σ' εμένα...

Βασεθήκατε κι' όλας ο ένας τον άλλο. Ή είναι ένα τέχνασμα σας για να με κάνετε να δώσω το διαζύγιο! —Πρέπει να με πιστέψετε, Τζών! Μπορείς να φανείς μεγάλος ψυχός και να συχωρέσεις... Εγώ σταίω περισσότερο άπ' την Έλεν. Ήταν μια στιγμή το έλλας... που δεν κράτησε πολύ. Μόλις σάλπαρισε το πλοίο, καταλάβαμε τί είχαμε κάνει. Η Έλεν άρχισε τότε να κλαίει άπαυόδοτα... Μείναμε σμύφωνοι πως θα γύριζε πίσω με το ίδιο βαπόρι... Δεν συνέβη τίποτε μεταξύ μας, Τζών. Σου την έφερα πίσω άγνή, όπως ήταν πρὶν φύγει μαζί μου...

—Ψέματά!

—Ναι, Τζών, σου τ' άρκίζομαι! Άποβιβάσθηκαμε πῆς το βράδυ. Συνέβη ένα δυστύχημα στο λιμάνι. Η Έλεν γλύτωσε μόνο ν' ένα νευρικό κλονισμό. Έχει άνάγκη από σένα, θέλει να τίς τηλεφωνήσεις...

—Φτάνει! τον διέκοψε ο Μπίρλεϋ. Έχεις να προσθέσεις τίποτ' άλλο;

—Επιμένεις λοιπόν να μη με πιστεύεις; Φέρθηκα σαν παλιάνθρωπος, άλλά...

«Ο Μπίρλεϋ άρχισε να μετράει. «Ο Πέτζε σπάσσε και σκόρπσε τα μάτια του ψηλά...

«Όταν έφτασε στο 10, ο Τζών πυροβόλησε.

«Η κάμαρα γέμισε καπνός. Ο Μπίρλεϋ περίμενε, βέβαιος πως η σφαίρα του είχε χτυπήσει στο κεφάλι τον έαυτό του.

—Ω, Θεέ μου! τραύλισε, όταν διαλύθηκε ο καπνός.

«Ο Πέτζε στεκόταν ακόμα όρθιος άκίνητος, στο κατώφλι! Κι' ενώ ο Τζών τον κυττάζε, κατάπληκτος, γύρισε κι' έφυγε.

«Ο Μπίρλεϋ είχε μείνει άποσβολωμένος... Αυτό ήταν άπίστευτο, άκατανόητο!

Μετά την ψυχική του υπερένταση ακολουθήσε η κατάπνσι. Έπεσε στην πολυθρόνα του, κυττάζοντας ήλθια το ρεβόλβερ, το ρολόι, την πόρτα...

«Άφου έμεινε για λίγο έτσι, πέρσσε ύστερα το χέρι του πάνω άπ' το πρόσωπό του. Μήπως είχε ιδῆ δνείρο;... Ναι, αυτό θάταν!

«Απλώσε μηχανικά το χέρι του κι' άνοιξε το ραδιόφωνο, για ν' άπασχολήσει άλλο το σκέψι του. Ο έκφωντης υπέδιδε τις τελευταίες ειδήσεις.

«Απόψε — έλεγε — στις 9 και 20', συνέβη μια τραγωδία. Στο λιμένα του Σαουθάμπτον, κατά το ξεφόρτωμα του πλοίου «Παρθεναντς», που είχε φτάσει μόλις άπ' τις Ἰνδίες, έσπασε ένα σφυρικό σκονινο του βαουλόπου και χτύπησε μερικούς επιβάτες που αποβιβάζονταν. Ετυχώς, οι πῶ πολλοί σάθηκαν ως εκ θαύματος άπ' το θάνατο. Ἰδίως κινδύνεψε η κ. Έλεν Μπίρλεϋ. Αλλά ένας άλλος επιβάτης, όνόματι Πέτζε Κόντ, πρόλαβε να τη σπρώξει μακριά και να τη σώσει. Η κ. Μπίρλεϋ έπαθε μόνο μια έλαφοά νευρική διαταραχή και νοσηλεύεται τώρα στο νοσοκομείο του Σαουθάμπτον. Ο σωτήρας της σκοτώθηκε, θύμα του ηρώισμου του...»

Τη στιγμή εκείνη, υπῆκε στην κάμαρα το αγοράκι του Τζών, με τις πιτζάμες.

—Τί ήταν αυτός; Μπα, τί παράξενη ματιά; ρώτησε. Μήπως έκαψε ποιοτεχνήματα, έπειδή γυρίζει η μοιά;

«Ο Μπίρλεϋ δεν μπόρεσε ν' άπαντήσει. Κοίνασε μόνο το κεφάλι του κατασφαιτικά. Και πῆρε τον τηλεφωνικό κατόλογο, με χέρια πούτρεμαν, για να βρῆ τον άσπιδό του νοσοκομείου του Σαουθάμπτον.

Ν. ΜΑΓΙΟΡ

ΑΝΟΙΞΙ

Οι άπότομες μεταβολές του καιρού, αυτήν την εποχή, επιδρουν γρηγόρα στον οργανισμό του ανθρώπου, που παρουσιάζει διάφορες ψυχικές και σωματικές αλλαγές. Το δέρμα των γυναικών ιδίως με την επίδραση των ήλιων άκτινών, ξεραίνεται, σκάει και απολεπίζεται.

«Όποιος μείνει περισσότερο έκτεθειμένος στον ήλιο, παθαίνει από ήλιε σκῶ έρύθημα ή ήλιόκμα. Το δέρμα του κοκκινίζει και τσουέι, υποφέρει από πονοκέφαλο, ζάλη και, καμιά φορά, παρουσιάζει και πυρετό.

Σε λίγες μέρες, ή κοκκινίλα υποχωρεί, το δέρμα απολεπίζεται και, σιγά-σιγά, σκουραίνει. Πῶ συχνά, το ήλιοκαμα παρουσιάζεται στο πρόσωπο, στη μύτη, στα αυτιά στα χέρια και γενικά σ' όλα τα άκαλύπτα μέρη του σώματος.

Οι ξανθές γυναίκες και εκείνες που έχουν κόκκινα μαλλιά και άσπρο και λεπτό δέρμα, όταν έκτεθούν στον ήλιο, παρουσιάζουν στα άκαλύπτα μέρη του σώματος, στο πρόσωπο, στο ντεκολτέ και στα χέρια κυρίως, πολλές μικρές σκούρες κηλίδες, σαν φακές, τις πιτσίλες ή έφελιδες. Οι κηλίδες αυτές μπορεί να πουπάρουν, μα με τον ήλιο γίνονται πῶ ζωρρές και φαίνονται έν

— Ζαχαρία, παραμεγάλωσαν τὰ μουστάκια σου. Νὰ πᾶς
στον κουρέα νὰ στὰ ψαλλιδίση λιγάκι!...

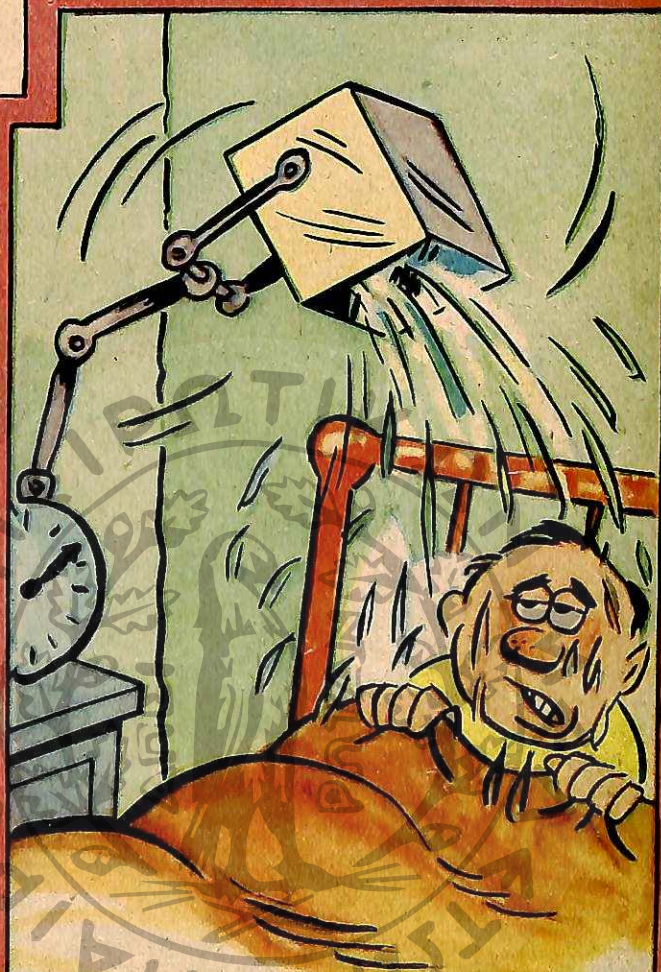

— Κύριοι, ἡ παράστασις τέλος!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Εἶδες, ἀγάπη μου, πῶς τραβιέται τὸ κρασί σ' αὐτὴ
τὴν ταβερνούλα;

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

— Ἐνα πρακτικὸ ξυπνητήρι!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)